

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2014–2015

Posiedzenia od 24 do 27 listopada 2014 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 42 z 4.2.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE 1

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

2016/C 289/01 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Trybunału Sprawiedliwości na temat zgodności z traktatami Umowy między Kanadą a Unią Europejską w sprawie przekazywania i przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) (2014/2966 (RSP)) 2

2016/C 289/02 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 (2014/2143(INI)) 5

2016/C 289/03 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie zatrudnienia i społecznych aspektów strategii „Europa 2020” (2014/2779(RSP)) 19

Środa, 26 listopada 2014 r.

2016/C 289/04 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu (COP 20) w Limie, Peru (1–12 grudnia 2014 r.) (2014/2777(RSP)) 27

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

2016/C 289/05 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Pakistanu: przepisy dotyczące bluźnierstwa (2014/2969(RSP)) 40

2016/C 289/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Serbii: sprawa oskarżonego o zbrodnie wojenne Wojisława Szeszela (2014/2970(RSP))	44
2016/C 289/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Iraku: porywanie kobiet i znęcanie się nad nimi (2014/2971(RSP))	46
2016/C 289/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie opóźnień w rozpoczęciu realizacji polityki spójności na lata 2014–2020 (2014/2946(RSP))	50
2016/C 289/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie zmiany wytycznych Komisji dotyczących oceny skutków oraz w sprawie roli testu MŚP (2014/2967(RSP))	53
2016/C 289/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka (2014/2919(RSP))	57
2016/C 289/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie wspierania praw konsumentów na jednolitym rynku cyfrowym (2014/2973(RSP))	65
2016/C 289/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niedożywienia i niewłaściwego żywienia dzieci w krajach rozwijających się (2014/2853(RSP))	71

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

2016/C 289/13	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu do Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym dotyczącego zagadnień właściwych dla taboru kolejowego, przyjętego w Luksemburgu w dniu 23 lutego 2007 r. (15113/2013 – C8-0004/2014 – 2013/0184(NLE))	77
2016/C 289/14	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu (12052/2014 – C8-0222/2014 – 2014/0021(NLE))	78
2016/C 289/15	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/008 FI/STX Rauma z Finlandii) (COM(2014)0630 – C8-0214/2014 – 2014/2137(BUD))	79
2016/C 289/16	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/005 FR/GAD z Francji) (COM(2014)0662 – C8-0226/2014 – 2014/2166(BUD))	83

Środa, 26 listopada 2014 r.

2016/C 289/17 Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2533/98 dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (11200/2014 – C8-0109/2014 – 2014/0808(CNS)) . 87

2016/C 289/18 Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2532/98 dotyczące uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (10896/2014 – C8-0090/2014 – 2014/0807 (CNS)) 93

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

2016/C 289/19 Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niezgłoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 8 października 2014 r. w sprawie tymczasowego systemu rat składek na pokrycie wydatków administracyjnych Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w okresie przejściowym (C(2014)7164 – 2014/2882(DEA)) 101

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2014–2015

Posiedzenia od 24 do 27 listopada 2014 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 42 z 4.2.2016.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2014)0058

Opinia Trybunału Sprawiedliwości na temat zgodności z traktatami Umowy między Kanadą a Unią Europejską w sprawie przekazywania i przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie zasięgnięcia opinii Trybunału Sprawiedliwości na temat zgodności z traktatami Umowy między Kanadą a Unią Europejską w sprawie przekazywania i przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) (2014/2966(RSP))

(2016/C 289/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), a w szczególności jego ust. 6 i 11,
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia w imieniu Unii Umowy między Kanadą a Unią Europejską o przekazywaniu i przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera (12652/2013),
- uwzględniając Umowę między Unią Europejską a Kanadą o przekazywaniu i przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera (12657/2013),
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim (COM(2010)0492),
- uwzględniając rezolucję z dnia 5 maja 2010 r. dotyczącą rozpoczęcia negocjacji w sprawie umów dotyczących rejestru nazwisk pasażerów (PNR) ze Stanami Zjednoczonymi, Australią i Kanadą ⁽¹⁾ oraz rezolucję z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie globalnego podejścia do przekazywania krajom trzecim danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) ⁽²⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 19 października 2010 r. dotyczącą komunikatu Komisji w sprawie globalnego podejścia do przekazywania krajom trzecim danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) ⁽³⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 30 września 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia i podpisania Umowy między Kanadą a Unią Europejską o przekazywaniu i przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 81 E z 15.3.2011, s. 70.

⁽²⁾ Dz.U. C 74 E z 13.3.2012, s. 8.

⁽³⁾ Dz.U. C 357 z 30.12.2010, s. 7.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 51 z 22.2.2014, s. 12.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- uwzględniając opinię nr 7/2010 Grupy Roboczej Art. 29 z dnia 12 listopada 2010 r. na temat komunikatu Komisji Europejskiej w sprawie globalnego podejścia do przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) państwom trzecim,
 - uwzględniając art. 16 TFUE oraz art. 7 i 8 oraz art. 52 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie C-518/07 Komisja przeciwko Republice Federalnej Niemiec,
 - uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 2014 r. w połączonych sprawach C-293/12 i C-594/12, na mocy którego dyrektywa o zatrzymywaniu danych została uznana za nieważną,
 - uwzględniając art. 108 ust. 6 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska zawarła w 2005 r. Umowę z Kanadą w sprawie przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) na podstawie szeregu zobowiązań ze strony Kanadyjskiej Agencji Służb Granicznych (CBSA) dotyczących stosowania programu PNR; mając na uwadze, że wraz z wygaśnięciem odnośnej decyzji Komisji w dniu 22 września 2009 r. unijna podstawa prawna dla przekazywania danych PNR Kanadyjskiej Agencji Służb Granicznych przestała istnieć;
- B. mając na uwadze, że Kanadyjska Agencja Służb Granicznych sama zobowiązała się do zagwarantowania UE, że zobowiązania będą nadal wypełniane i będą obowiązywały do czasu wejścia w życie nowej umowy; mając na uwadze, że zostały o tym poinformowane wszystkie państwa członkowskie i ich organy ochrony danych;
- C. mając na uwadze, że od wejścia w życie Traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r. zawarcie nowych umów PNR przez Radę wymaga uprzedniej zgody Parlamentu Europejskiego;
- D. mając na uwadze, że dnia 2 grudnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję, wraz z wytyczną negocjacyjną, udzielając Komisji zgody na podjęcie negocjacji w imieniu UE w celu zawarcia z Kanadą Umowy w sprawie przekazywania i przetwarzania danych dotyczących przelotu pasażera;
- E. mając na uwadze, że dnia 18 lipca 2013 r. Komisja zwróciła się do Rady o podjęcie decyzji w sprawie zawarcia umowy;
- F. mając na uwadze, że dnia 30 września 2013 r. Europejski Inspektor Ochrony Danych wydał opinię w sprawie umowy, kwestionując konieczność i adekwatność systemów PNR oraz masowego przekazywania danych PNR państwom trzecim, jak również wybór podstawy prawnej;
- G. mając na uwadze, że dnia 5 grudnia 2013 r. Rada postanowiła zwrócić się do Parlamentu o to, by wyraził zgodę na zawarcie umowy;
- H. mając na uwadze, że umowa ta została podpisana w dniu 25 czerwca 2014 r.,
- I. mając na uwadze, że dnia 7 lipca 2014 r. Rada zwróciła się do Parlamentu o udzielenie zgody na zawarcie umowy;
- J. mając na uwadze; że dnia 8 kwietnia 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości w swoim wyroku w połączonych sprawach C-293/12 i C-594/12 uznał dyrektywę o zatrzymywaniu danych za nieważną;
- K. mając na uwadze, że celem umowy, o czym stanowi jej art. 1, jest ustalenie warunków, zgodnie z którymi dane PNR mogą być przekazywane i wykorzystywane, a także ustalenie sposobu ochrony danych;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

1. uważa, że brak jest jasności prawa co do tego, czy projekt umowy jest zgodny z postanowieniami traktatów (art. 16 TFUE) i Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej (art. 7, 8 i 52 ust. 1) w zakresie prawa jednostki do ochrony danych osobowych; kwestionuje ponadto wybór podstawy prawnej, a mianowicie art. 82 ust. 1 lit. d) i art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE (współpraca policyjna i sądowa) zamiast art. 16 TFUE (ochrona danych);
 2. postanawia zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości o opinię w sprawie zgodności umowy z traktatami;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji tytułem informacji oraz do podjęcia niezbędnych kroków w celu uzyskania opinii Trybunału Sprawiedliwości.
-

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0059

UE i globalne ramy rozwoju po roku 2015**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie UE i globalnych ram rozwoju po roku 2015 (2014/2143(INI))**

(2016/C 289/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,
- uwzględniając sprawozdanie przyjęte w lipcu 2014 r. przez Otwartą Grupę Roboczą ONZ ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju,
- uwzględniając sprawozdanie przyjęte w dniu 8 sierpnia 2014 r. przez Międzyrządowy Komitet Ekspertów ONZ ds. Finansowania Zrównoważonego Rozwoju,
- uwzględniając deklarację ministerialną Forum Politycznego Wysokiego Szczebla ds. Zrównoważonego Rozwoju z lipca 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Organizacji Narodów Zjednoczonych w sprawie milenijnych celów rozwoju z 2014 r.,
- uwzględniając dokument końcowy z posiedzenia wysokiego szczebla poświęconego globalnemu partnerstwu na rzecz skutecznej współpracy w dziedzinie rozwoju, które odbyło się w kwietniu 2014 r.,
- uwzględniając pekińską deklarację i platformę działania, zatwierdzoną na IV światowej konferencji w sprawie kobiet we wrześniu 1995 r., a także późniejsze dokumenty końcowe,
- uwzględniając program działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju, przyjęty w 1994 r. w Kairze, a także późniejszy przegląd + 20,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet z dnia 18 grudnia 1979 r.,
- uwzględniając raport ONZ zatytułowany „Równouprawnienie płci: tabela postępów. Rok 2012”, w którym ocenia się poprawę w zakresie kwestii dotyczących równouprawnienia w ramach ośmiu milenijnych celów rozwoju,
- uwzględniając wynik konferencji ONZ „Środowisko i rozwój” z 1992 r. oraz sprawozdanie z będącej jej wynikiem konferencji w sprawie zrównoważonego rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro (Brazylia) w dniach 20–22 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) w sprawie rozwoju społecznego z 2014 r., zatytułowane „Zrównoważony postęp społeczny: zmniejszanie podatności na zagrożenia i wzmacnianie odporności”,
- uwzględniając przyjęte w maju 2013 r. sprawozdanie panelu wysokiego szczebla ONZ ds. programu działań na rzecz rozwoju na okres po 2015 r.,
- uwzględniając sprawozdanie z konferencji ONZ w sprawie zrównoważonego rozwoju, która odbyła się w Rio de Janeiro w dniach 20–22 czerwca 2012 r.,

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- uwzględniając sprawozdanie Zespołu Zadaniowego Systemu ONZ ds. Programu Działań ONZ na rzecz Rozwoju po 2015 r. dla Sekretarza Generalnego ONZ pt. „Dążenie ku przyszłości, jakiej pragniemy dla wszystkich” z czerwca 2012 r.,
- uwzględniając rezolucję zatytułowaną „Dotrzymanie obietnicy: zjednoczeni z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju”, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ na posiedzeniu plenarnym wysokiego szczebla w sprawie milenijnych celów rozwoju, podczas 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2010 r.,
- uwzględniając stambulski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych na lata 2011–2020,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych,
- uwzględniając sprawozdanie FAO na temat braku bezpieczeństwa żywnościowego,
- uwzględniając deklarację i plan działania przyjęte w grudniu 2011 r. na spotkaniu wysokiego szczebla w Pusanie poświęconym skuteczności pomocy rozwojowej,
- uwzględniając sprawozdanie Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju zatytułowane „Bilans półmetka – realizacja milenijnych celów rozwoju”, opublikowane w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i ramy prawne w dziedzinie praw człowieka,
- uwzględniając prace Zespołu Zadaniowego Systemu ONZ ds. Programu Działań ONZ na rzecz Rozwoju po 2015 r., prowadzone pod wspólnym kierownictwem Departamentu Spraw Gospodarczych i Społecznych ONZ (DESA) oraz UNDP, przy wsparciu wszystkich agencji ONZ i w porozumieniu z właściwymi zainteresowanymi stronami,
- uwzględniając globalną strategię i plan działania WHO na rzecz zdrowia publicznego, innowacji i własności intelektualnej z dnia 24 maja 2008 r.,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając Deklarację o prawie do rozwoju z 1986 r.,
- uwzględniając Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który potwierdza, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”,
- uwzględniając art. 208 TFUE, który stanowi, że: „Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: od wizji do wspólnego działania” (COM(2014)0335),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2014 r. zatytułowany „Większa rola sektora prywatnego w osiągnięciu trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu w krajach rozwijających się” (COM(2014)0263),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 30 kwietnia 2014 r. – pakiet zatytułowany „Podejście oparte na prawach, obejmujące wszystkie prawa człowieka, na rzecz unijnej współpracy rozwojowej” (SWD(2014)0152),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: eliminacja ubóstwa i zapewnienie światu zrównoważonej przyszłości” (COM(2013)0092),

⁽¹⁾ Konkluzje Rady 9558/07 z dnia 15.5.2007 r.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 września 2012 r. zatytułowany „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012) 0492),
 - uwzględniając dokument zatytułowany „W kierunku ustanowienia ram rozwoju po 2015 r.”, będący wynikiem konsultacji społecznych w sprawie przygotowania stanowiska UE, które w dniach od 15 czerwca do 15 września 2012 r. przeprowadziła Komisja Europejska,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej, zatytułowane „Konsensus Europejski” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM (2005)0134), a także konkluzje z 3166. posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 14 maja 2012 r., zatytułowane „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian”,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 233/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie 69. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje stanowisko z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiego Roku Rozwoju (2015) ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – określenie ram po 2015 r. ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie podejścia do współpracy na rzecz rozwoju, opartego na prawach i obejmującego wszystkie prawa człowieka,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania eliminacji ubóstwa i zrównoważonego rozwoju po 2015 r.,
 - uwzględniając wspólną deklarację AKP–UE w sprawie programu działań na rzecz rozwoju po roku 2015 z dnia 20 czerwca 2014 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 25 czerwca 2013 r. w sprawie nadrzędnego programu działań na okres po roku 2015,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A8-0037/2014),
- A. mając na uwadze, że w 2000 r. wszystkie zainteresowane strony ustanowiły milenijne cele rozwoju z myślą o osiągnięciu konkretnych celów w zakresie rozwoju i ograniczenia ubóstwa do 2015 r.;
- B. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju zaowocowały świadomością, iż likwidacja ubóstwa w skali globalnej to pilne wyzwanie i priorytet działań na świecie; mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju zostały osiągnięte w różnym stopniu, co w widoczny i pozytywny sposób przyczyniło się do ograniczenia skrajnego ubóstwa, zwalczania malarii i gruźlicy oraz poprawy dostępu do wody pitnej, a także do ograniczenia nierówności w zakresie możliwości edukacyjnych na poziomie szkoły podstawowej; mając na uwadze, że określając ramy na okres po roku 2015, należy w pełni uwzględnić pewne braki w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju;

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 77 z 15.3.2014, s. 44.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0259.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0269.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0283.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- C. mając na uwadze, że ocena postępów przy realizacji obecnych milenijnych celów rozwoju pokazała, że w nowych ramach decydujące znaczenie ma silny związek między likwidacją ubóstwa, zwalczaniem nierówności a wspieraniem zrównoważonego rozwoju, a także jednolity i uniwersalny zbiór celów oraz zróżnicowane podejście;
- D. mając na uwadze, że według prognoz liczba ludności w miastach wzrośnie z obecnych 3,6 mld do ponad 6 mld, a największe miasta rozrosną się do rozmiarów megamiast o liczbie mieszkańców przekraczającej 100 mln; mając na uwadze, że nadmierna urbanizacja zagraża zrównoważonemu charakterowi rozwoju we wszystkich jego aspektach;
- E. mając na uwadze, że na Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju w Kairze w 1994 r. zaapelowano o dostęp do usług w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, w tym planowania rodziny; w związku z tym przypomina o danych szacunkowych, zgodnie z którymi w roku 2013 w okresie ciąży i podczas porodu zmarło 289 tys. kobiet; przypomina o milenijnym celu rozwoju nr 5 oraz o potrzebie zagwarantowania kobietom dostępu do skutecznej metody antykoncepcji i planowania rodziny, aby obniżyć liczbę zgonów okołoporodowych matek o prawie jedną trzecią;
- F. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa następuje w nierównym stopniu, a nierówności w obrębie pojedynczych krajów i między krajami, które pogłębiły się zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, stanowią główne wyzwanie rozwojowe, szczególnie w krajach o niskich i średnich dochodach; mając na uwadze, że 1,5 mld ludzi żyje w ubóstwie i jednocześnie cierpi niedostatek w zakresie opieki zdrowotnej, edukacji i poziomu życia, zwłaszcza w państwach dotkniętych konfliktami i w państwach niestabilnych;
- G. mając na uwadze, że konflikty charakteryzujące się przemocą oraz kryzysy humanitarne w dalszym ciągu niweczą wysiłki na rzecz rozwoju; mając na uwadze, że kobiety ponoszą w większym stopniu skutki konfliktów wojсковych oraz kryzysów;
- H. mając na uwadze, że wciąż potrzebne są dodatkowe wysiłki, aby obniżyć o połowę odsetek ludzi cierpiących głód, gdyż 162 mln małych dzieci jest narażonych na niedożywienie; mając na uwadze, że ukryty głód można zdefiniować jako niedobór mikroelementów, który może mieć nieodwracalne skutki dla zdrowia, jak również konsekwencje społeczno-ekonomiczne związane ze zmniejszeniem wydajności pracowników;
- I. mając na uwadze, że rok 2014 jest Międzynarodowym Rokiem Rolnictwa Rodzinnego,
- J. mając na uwadze, że w Deklaracji o prawie do rozwoju z 1986 r. uznano rozwój za podstawowe prawo człowieka; mając na uwadze, że deklaracja ta zobowiązuje do podejścia, którego podstawą są prawa człowieka i które charakteryzuje się urzeczywistnianiem wszystkich praw człowieka (gospodarczych, społecznych, kulturalnych, obywatelskich i politycznych); mając również na uwadze, że w deklaracji zawarto także zobowiązanie do zacieśniania współpracy międzynarodowej;
- K. mając na uwadze, że zmiana klimatu i degradacja środowiska zagrażają ograniczeniu ubóstwa, pogarszając sytuację grup w najtrudniejszej sytuacji, a wiele krajów rozwijających się wciąż jest uzależnionych od rolnictwa i zasobów naturalnych podatnych na oddziaływanie klimatu oraz nie dysponuje zdolnościami w zakresie zarządzania ryzykiem klimatycznym; mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba zmniejszenia globalnych emisji gazów cieplarnianych oraz osiągnięcia sprawiedliwszego i bardziej zrównoważonego gospodarowania i zarządzania zasobami naturalnymi;
- L. mając na uwadze, że postępy na drodze do realizacji milenijnych celów rozwoju w zakresie opieki zdrowotnej opierają się w dużej mierze na inwestycjach badawczo-rozwojowych poczynionych we wcześniejszych latach; mając na uwadze, że prawa własności intelektualnej nie powinny utrudniać dostępu do przystępnych cenowo leków;
- M. mając na uwadze, że podstawowym warunkiem przerwania międzypokoleniowego cyklu dziedziczenia ubóstwa i nierówności jest możliwość rozwoju wczesnodziecięcego oraz dostęp do jak najlepszej edukacji dla każdego dziecka, młodego człowieka i dorosłego;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- N. mając na uwadze niewielkie postępy w dziedzinie równości płci i wzmocnienia pozycji kobiet; mając na uwadze, że kobiety często doświadczają dyskryminacji i przemocy;
- O. mając na uwadze, że w skali światowej kobiety i dziewczęta stanowią większość osób żyjących w skrajnym ubóstwie, oraz mając na uwadze, że równouprawnienie płci oraz prawa kobiet to niezbędny warunek powodzenia globalnych ram rozwoju na okres po roku 2015; mając na uwadze, że według szacunków każdego dnia na świecie umiera około 800 kobiet wskutek powikłań w czasie ciąży lub porodu; mając na uwadze, że na Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju w Kairze w 1994 r. zaapelowano o powszechny dostęp do usług w zakresie zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, a także do odnośnych praw, co może ratować życie;
- P. mając na uwadze, że kobiety stanowią ponad połowę migrantów;
- Q. mając na uwadze, że Afryka eksportuje przy pomocy nielegalnych przepływów finansowych znacznie więcej kapitału do innych części świata w porównaniu z tym, co otrzymuje w postaci pomocy międzynarodowej i przekazów pieniężnych;
- R. mając na uwadze, że nowe ramy na rzecz zrównoważonego rozwoju stanowią okazję do zapewnienia szerokiego udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego, samorządów lokalnych i parlamentów narodowych;
- S. mając na uwadze, że w odpowiedzi na wzrost demograficzny na skalę globalną należy stworzyć więcej nowych i godziwych miejsc pracy; mając na uwadze, że sektor prywatny tworzy najwięcej miejsc pracy zarówno w krajach rozwiniętych, jak i w krajach rozwijających się, a zatem może być niezbędnym partnerem w zwalczaniu ubóstwa, jeżeli istnieją jasne mechanizmy odpowiedzialności oraz w pełni przestrzega się międzynarodowych regulacji w zakresie ochrony socjalnej;
- T. mając na uwadze, że pomoc w dalszym ciągu odgrywa wyjątkową rolę w ograniczaniu ubóstwa i może doprowadzić do przełomu w krajach rozwijających się;
- U. mając na uwadze, że wykorzystanie zasobów krajowych stanowi istotny element walki z ubóstwem i nierównością;
- V. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie to największy darczyńcy pomocy rozwojowej i dlatego powinny pozostać najbardziej aktywnymi uczestnikami kolejnego etapu negocjacji pod egidą ONZ, promując w szczególności podejście oparte na prawach człowieka, którego główne elementy to równość, brak dyskryminacji, uczestnictwo i integracja przy planowaniu i wdrażaniu tych ram;
- W. mając na uwadze, że w konkluzjach Rady z grudnia 2014 r. znajdzie się spójny pakiet zasad oraz główne założenia strategii negocjacyjnej;
- X. mając na uwadze, że art. 208 TFUE stanowi, że zmniejszenie ubóstwa jest głównym celem polityki Unii na rzecz rozwoju, oraz ustanawia spójność polityki na rzecz rozwoju;

I. Milenijne cele rozwoju: ocena i nowe wyzwania

1. podkreśla, że w ostatnich latach zmieniły się warunki globalne, co obejmuje zmiany w globalnej równowadze gospodarczej i politycznej, i chociaż niektóre kraje rozwijające się i gospodarki wschodzące odnotowały stosunkowy wzrost gospodarczy, wciąż borykają się one z poważnym i pogłębiającym się problemem nierówności; jest zdania, że potrzebne jest nowe podejście obejmujące globalne zarządzanie oraz koncentrujące się na spójności polityki na rzecz rozwoju i na zapewnianiu globalnych dóbr publicznych;
2. przypomina, że choć zaletą milenijnych celów rozwoju była ich prostota, nie rozwiązały one problemów strukturalnych stanowiących przyczynę ubóstwa i nierówności; podkreśla, że globalne ramy zrównoważonego rozwoju po roku 2015 powinny prowadzić do zmian dzięki likwidowaniu podstawowych przyczyn ubóstwa i nierówności, a tym samym powinny doprowadzić do końca działania podjęte w związku z obecnymi milenijnymi celami rozwoju;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

3. podkreśla, że ustanowione w 2000 r. milenijne cele rozwoju odniosły wiele sukcesów w krajach o średnich dochodach i krajach rozwijających się, jednak postępy nie były równe, zarówno wewnątrz krajów, jak i między nimi, dlatego należy dokładnie przeanalizować te wyniki i wyciągnąć wnioski podczas kształtowania globalnych ram rozwoju po 2015 r.;

4. przypomina, że chociaż milenijne cele rozwoju doprowadziły do ogromnej zmiany w życiu ludzi, kluczowe kwestie, takie jak łamanie praw człowieka, nierówności, w tym nierówności między płciami, konflikty zbrojne i terroryzm, zmiana klimatu, brak bezpieczeństwa żywnościowego, brak praw własności, brak praw do gruntów, migracja, ograniczony dostęp do usług w zakresie opieki zdrowotnej i edukacji, zmiany demograficzne, ograniczone zasoby, utrata bioróżnorodności, korupcja, oszustwa podatkowe i uchylanie się od płacenia podatków, niestabilny wzrost, bezrobocie oraz kryzysy finansowe i gospodarcze wciąż stanowią wyjątkowo złożone i powiązane ze sobą wyzwania na następne dziesięciolecia i wskazują na potrzebę znalezienia nowych modeli rozwoju, które umożliwiłyby wszystkim obywatelom trwały rozwój sprzyjający włączeniu społecznemu;

5. podkreśla, że zrównoważenie środowiskowe jest ogromnym wyzwaniem, a niepowodzenie w tym zakresie może zagrażać rozwojowi społecznemu w każdym jego wymiarze; przypomina w szczególności, że degradacja środowiska stanowi ogromną przeszkodę na drodze do osiągnięcia celu, jakim jest likwidacja skrajnego ubóstwa i głodu; przypomina na przykład, że utrzymujące się nierówności i walka o skąpe zasoby to jedne z głównych przyczyn konfliktów, głodu, braku bezpieczeństwa oraz przemocy, a to z kolei główne czynniki hamujące rozwój społeczny i działania na rzecz osiągnięcia zrównoważonego rozwoju;

6. podkreśla, że te nowe ramy powinny stanowić skuteczną odpowiedź na powyższe wyzwania i rozwiązanie istotnych kwestii, takich jak poszanowanie godności każdego człowieka, sprawiedliwość, równość, dobre zarządzanie, demokracja, praworządność, pokój i bezpieczeństwo, zmiana klimatu, ograniczenie ryzyka związanego z klęskami żywiołowymi i budowanie odporności na nie, ochrona bioróżnorodności, trwały wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu, prawa własności, prawa do gruntów, opieka zdrowotna i ochrona socjalna, edukacja, badania i innowacje, a także prawa kobiet, dzieci, młodych ludzi i mniejszości;

7. podkreśla, że nowe ramy rozwoju muszą mieć uniwersalny charakter oraz mieć zastosowanie we wszystkich krajach, w tym również w państwach członkowskich UE, co oznacza, że muszą być użyteczne i uczciwe z perspektywy zarówno krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się, a także muszą uwzględniać różne krajowe uwarunkowania, możliwości, strategie i priorytety; podkreśla, że wynikające stąd nowe obowiązki i obciążenia muszą zostać równo i sprawiedliwie podzielone między wszystkie kraje; apeluje do UE o wskazanie konkretnych działań i zobowiązań stanowiących odniesienie do zasady uniwersalności na szczeblu wewnętrznym i międzynarodowym;

8. podkreśla, że osią nowych ram rozwoju powinna być wzajemna odpowiedzialność i przejrzystość na wszystkich szczeblach, a rządy krajowe i inne podmioty, w tym sektor prywatny, powinny ponosić odpowiedzialność za wdrażanie tych ram;

9. wzywa UE, by aktywnie prowadziła proces ustanowienia jednolitych, kompleksowych i zintegrowanych globalnych ram rozwoju po roku 2015, oraz z zadowoleniem przyjmuje konsensus, zgodnie z którym nowy globalny program działań na rzecz rozwoju powinien wzmocnić środki wdrożenia i odnowy globalnego partnerstwa na rzecz zrównoważonego rozwoju;

II. *Potrzeba odnowienia światowego partnerstwa oraz zajęcia zdecydowanego i spójnego stanowiska przez UE*

10. wzywa UE, aby odgrywała aktywną rolę w kształtowaniu nowego partnerstwa globalnego, które zmobilizuje do działania wszystkie kraje, w tym gospodarki wschodzące, jak też wszystkie odnośne zainteresowane strony, w tym sektor prywatny, organizacje społeczeństwa obywatelskiego, władze lokalne i parlamenty narodowe;

11. apeluje do UE o przyjęcie silnego, spójnego i jednolitego stanowiska w zbliżających się negocjacjach międzyrządowych przy uwzględnieniu priorytetów wskazanych w niniejszej rezolucji;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

12. zgadza się z konkluzjami otwartej grupy roboczej ONZ; uważa jednak, że należałoby ostatecznie pogrupować ramy określone w tych konkluzjach, przy czym należy utrzymać równowagę między eliminacją ubóstwa, zwalczaniem nierówności oraz trzema wymiarami zrównoważonego rozwoju, a ponadto nie może się to odbyć kosztem podejścia opartego na prawach ani bardziej ambitnych i innowacyjnych celów;

13. podkreśla, że nowe ramy globalne powinny obejmować odpowiednią strukturę instytucjonalną, zajmującą się osiągnięciem głównych celów – eliminacji ubóstwa, zwalczania nierówności oraz wspierania zrównoważonego rozwoju, wraz z jasnymi wytycznymi dotyczącymi kontroli ich wdrażania, oraz że struktura ta powinna zająć się również problemem złożoności i wzajemnych powiązań między poszczególnymi obszarami przyszłych ram;

14. jest zdania, że spójność polityki na rzecz zrównoważonego rozwoju jest kluczowym narzędziem wdrażania ram na okres po 2015 r.; w tym celu wzywa UE do dopilnowania, by do ram włączono niezbędne wytyczne, oceny skutków oraz mechanizmy monitorowania i sprawozdawczości, aby urzeczywistnić spójność polityki na rzecz rozwoju;

15. podkreśla, że powszechność globalnego programu działań na rzecz rozwoju po roku 2015 oznacza bardziej ambitne zobowiązania UE i jej państw członkowskich; podkreśla, że nowe cele zrównoważonego rozwoju w globalnych ramach będzie należało odzwierciedlić zarówno w zewnętrznej, jak i wewnętrznej polityce UE;

III. Obszary priorytetowe

16. przypomina, że likwidacja ubóstwa musi pozostać najważniejszym priorytetem globalnego programu działań na rzecz rozwoju po roku 2015, podobnie jak powiązane ze sobą filary stabilności gospodarczej, zrównoważonego rozwoju ekologicznego i zrównoważonego rozwoju społecznego, a także wzmocnione partnerstwo globalne;

Eliminacja ubóstwa, zwalczanie nierówności oraz zrównoważony rozwój

17. podkreśla, że podstawowym aspektem globalnych ram rozwoju po roku 2015 powinna być eliminacja ubóstwa, zwalczanie nierówności oraz zrównoważony rozwój; podkreśla, że ramy muszą koncentrować się na ludziach i służyć zaprowadzeniu sprawiedliwości oraz że należy przy tym zastosować podejście oparte na prawach, tak aby zmniejszać nierówności w obrębie pojedynczych krajów i między krajami, co powinno stanowić jeden z kluczowych priorytetów w nowych ramach;

18. uważa, że nierówności utrudniają rozwój i realizację działań na rzecz ograniczenia ubóstwa; przypomina, że likwidacja ubóstwa, równość i zrównoważony rozwój są możliwe tylko wówczas, jeżeli uwzględni się wszystkie szczególnie wrażliwe grupy i wspiera równy dostęp do zasobów, zrównoważone korzystanie z nich oraz dobre zarządzanie nimi; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania celu zrównoważonego rozwoju nr 10 – zaproponowanego przez otwartą grupę roboczą ONZ – jako autonomicznego celu w nowych ramach;

19. podkreśla potrzebę ustalenia celu w zakresie likwidacji skrajnego ubóstwa na poziomie 2 USD dziennie, jeżeli ramy te rzeczywiście mają mieć charakter transformacyjny;

20. podkreśla, że przyszłe ramy powinny uwzględniać wielowymiarowe aspekty ubóstwa i nierówności, które nie ograniczają się do braku dochodów, lecz uwzględniają człowieka z poszanowaniem jego godności oraz we wszystkich jego wymiarach, w tym w wymiarze społecznym; podkreśla, że ubóstwa nie należy oceniać wyłącznie na podstawie dochodów, lecz również na podstawie wskaźników dobrostanu innych niż PKB;

21. zaleca wspieranie budowania państwowości za pomocą zwiększenia ogólnej i/lub sektorowej pomocy zależnej od spełnienia kryteriów dobrych rządów;

22. podkreśla również, że w gospodarce, która w dużej mierze podlega zasadom globalizacji, w wyniku liberalizacji doszło do ograniczenia siły przetargowej pracowników, co z kolei zagraża prawom zapisanym w Powszechnej deklaracji praw człowieka i programie godnej pracy; w związku z powyższym wzywa UE do ukształtowania swojej strategii politycznej w zakresie handlu w taki sposób, aby utrzymać i chronić wysokie standardy socjalne i środowiskowe, a także zniechęcać do wszelkich przejawów dumpingu socjalnego i środowiskowego;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

23. podkreśla, że istnieje zasadniczy związek między dobrym zarządzaniem, zrównoważonym rozwojem i wzrostem oraz ograniczeniem nierówności społecznych; podkreśla znaczenie promowania równych szans i praw oraz dialogu społecznego; apeluje o szerszą definicję ubóstwa, która nie opierałaby się jedynie na PKB, lecz obejmowała również inne wskaźniki postępu i dobrostanu;
24. podkreśla decydującą rolę gospodarczą i społeczną silnej i stabilnej klasy średniej; podkreśla konieczność większego zaangażowania klasy średniej w proces polityczny, tak aby sprzyjać solidarnemu wzrostowi;
25. apeluje o propagowanie rozwoju zrównoważonego pod względem ekologicznym we wszystkich krajach, zarówno rozwiniętych, jak i rozwijających się, który opierałby się na zrównoważonym korzystaniu z odnawialnych zasobów naturalnych i ochronie środowiska;
26. podkreśla potrzebę promowania zrównoważonego rozwoju poprzez utrzymywanie równowagi w rozwoju regionalnym dzięki wspieraniu rozwoju małych miejscowości i mniejszych miast oraz niedopuszczaniu do nadmiernego rozrastania się dużych miast;

Podjęcie oparte na prawach człowieka

27. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspieranie podejścia opartego na prawach człowieka i koncentrującego się na ludziach znalazło się wśród celów zrównoważonego rozwoju zaproponowanych przez otwartą grupę roboczą ONZ; wyraża jednak zaniepokojenie faktem, że do tej pory nie przyjęto bardziej ambitnego podejścia, i podkreśla, że takie podejście jest niezbędne do wyeliminowania przyczyn ubóstwa, wykluczenia społecznego i nierówności;
28. podkreśla powszechność, niepodzielność i współzależność wszystkich praw człowieka wszystkich ludzi bez żadnej dyskryminacji, poczynając od podstawowego prawa wszystkich ludzi do godności, przy czym szczególną uwagę należy zwrócić na prawa człowieka kobiet i dziewcząt, w tym promowanie powszechnego dostępu do praw reprodukcyjnych i seksualnych oraz zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego oraz ochronę i poszanowanie praw migrantów i mniejszości, w tym osób LGBTI i osób zakażonych wirusem HIV; podkreśla, jak istotne jest przestrzeganie i promowanie w nowych ramach praw osób niepełnosprawnych;
29. wzywa UE do położenia nacisku na to, by w programie działań na okres po 2015 r. w sposób priorytetowy potraktować przyjęcie i wdrożenie właściwych ram prawnych oraz fakt, że strategie krajowe i lokalne powinny zwalczać korupcję i bezkarność, zapewniając dostęp do bezstronnych i niezawisłych instytucji wymiaru sprawiedliwości oraz do skutecznych środków prawnych w przypadku łamania praw człowieka, zwłaszcza praw grup zmarginalizowanych, a także zapewniając ochronę obrońcom praw człowieka; podkreśla, że globalne ramy rozwoju na okres po 2015 r. powinny gwarantować dobre zarządzanie, demokrację i praworządność;
30. wzywa UE do podwojenia wysiłków w celu zapewnienia, by w zbliżających się negocjacjach międzyrządowych podejście oparte na prawach człowieka i prawo do rozwoju stały się podstawowymi koncepcjami globalnych ram rozwoju po roku 2015 i aby w związku z tym przy planowaniu, realizacji i monitorowaniu tych ram uwzględniano kluczowe filary tego podejścia, tj. uniwersalność, niepodzielność, niedyskryminację, równość, rozliczalność, praworządność, uczestnictwo i integrację; podkreśla, jak ważne jest, by cel zrównoważonego rozwoju nr 16 zaproponowany przez otwartą grupę roboczą ONZ był autonomicznym celem w nowych ramach;

Zapobieganie konfliktom, odbudowa po konfliktach, budowanie pokoju oraz propagowanie trwałego pokoju

31. jest zdania, że globalne ramy rozwoju na okres po 2015 r. powinny właściwie odzwierciedlać nowy ład na rzecz państw niestabilnych i wyznaczone w Pusanie cele dotyczące budowania pokoju i państwowości; podkreśla, że w nowych ramach należy ze szczególną uwagą potraktować państwa niestabilne; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dążenie do społeczeństwa żyjącego w pokoju to jeden z priorytetów UE stanowiących ważny element nowych ram; jest również zdania, że koniecznie należy zaangażować się na rzecz strukturalnego, intensywnego i długofalowego partnerstwa, którego priorytetowym celem będzie reforma sektora bezpieczeństwa, zaprowadzenie rządów prawa i powołanie instytucji demokratycznych;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

32. podkreśla, że w nowych ramach należy uwzględnić podstawowe przyczyny konfliktów i niestabilności; apeluje o to, by instytucje europejskie wprowadziły bardziej reaktywne procedury w sytuacjach pokonfliktowych i przyjęły strategię, w ramach której pomoc rozwojowa będzie jak najlepiej wspierała cele bezpieczeństwa;

33. zdecydowanie potępia fakt, że na obszarach objętych konfliktem przestępcy nie są ścigani ani karani, zwłaszcza w przypadku przemycy seksualnej wobec kobiet i dzieci; podkreśla potrzebę podwojenia wysiłków na rzecz ochrony ludności cywilnej cierpiącej z powodu konfliktów zbrojnych, na rzecz zwiększenia dostępu do wsparcia psychologicznego, zwłaszcza dla kobiet i dzieci, a także wzmocnienia w nowych globalnych ramach zasady łączenia pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju;

34. uznaje ważny wkład kobiet w zapobieganie konfliktom i budowanie pokoju i w związku z tym apeluje o propagowanie rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1325, aby zapewnić udział kobiet w rozwiązywaniu konfliktów i budowaniu demokracji;

Łagodzenie zmiany klimatu, ochrona środowiska i ograniczenie ryzyka katastrof

35. uważa, że do globalnych ram rozwoju na okres po 2015 r. należy skutecznie i w sposób widoczny i ambitny włączyć łagodzenie zmiany klimatu oraz dostosowanie do niej jako kwestię przekrojową; popiera szeroki zakres środków służących przeciwdziałaniu skutkom zmiany klimatu i zapewnieniu przyszłym pokoleniom lepszej przyszłości, w tym stopniowe wycofywanie dotacji szkodliwych dla środowiska; podkreśla, że szczególną uwagę należy poświęcić zrównoważonej energii, ponieważ jest ona niezbędna w celu łagodzenia zmiany klimatu;

36. podkreśla, że ów proces włączania nie powinien doprowadzić do przekierowania oficjalnej pomocy rozwojowej na strategię klimatyczne, które nie prowadzą bezpośrednio do ograniczenia ubóstwa;

37. uważa, że wiele ubogich społeczności doświadcza już skutków zmiany klimatu, chociaż nie są one za nią odpowiedzialne; powtarza, że należy pilnie ograniczyć emisje i skupić się na strategiach bezemisyjnych; podkreśla, że przejście na gospodarkę efektywną energetycznie i opartą na źródłach odnawialnych może skutkować ograniczeniem ubóstwa; uważa, że UE powinna wspierać powszechny dostęp do niezawodnych i dostępnych cenowo usług energetycznych, opartych na energii ze źródeł odnawialnych;

38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że łagodzenie zmiany klimatu i zrównoważone wykorzystanie zasobów naturalnych – w tym ochrona oceanów i mórz oraz różnorodności biologicznej i lasów – są wyraźnie obecne i uwzględnione w dokumencie podsumowującym wyniki prac otwartej grupy roboczej;

39. podkreśla, że do nowych ram należy włączyć środki dotyczące pomocy humanitarnej, budowania zdolności, zapobiegania oraz środki służące oddolnemu uczestnictwu w celu skutecznego ograniczenia ryzyka katastrof i wzmocnienia odporności; podkreśla, że należy zwiększyć międzynarodową pomoc, poprawić koordynację oraz zwiększyć zasoby na potrzeby działań w sytuacjach wyjątkowych, poprawy sytuacji i odbudowy po wystąpieniu klęski żywiołowej;

40. uznaje szczególną rolę kobiet w przyczynianiu się do zrównoważonego rozwoju, a zatem apeluje o włączenie aspektu równości płci do strategii dotyczących środowiska i zmiany klimatu w celu zniwelowania nierówności między kobietami i mężczyznami w dostępie do zasobów przeznaczonych na przystosowanie się do zmiany klimatu i kontroli nad tymi zasobami;

Bezpieczeństwo żywnościowe, żywienie, zrównoważone rolnictwo, zwalczanie degradacji gleby, woda i infrastruktura sanitarna

41. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bezpieczeństwo żywnościowe i żywieniowe stało się priorytetowym obszarem nowych globalnych ram rozwoju, oraz z zadowoleniem przyjmuje, że w dokumencie końcowym otwartej grupy roboczej uwzględniono autonomiczny cel zakładający wyeliminowanie głodu, osiągnięcie bezpieczeństwa żywnościowego i ulepszonego żywienia oraz promowanie zrównoważonego rolnictwa; uznaje szczególne potrzeby kobiet rolników związane z bezpieczeństwem żywnościowym, które należy uwzględnić przy opracowywaniu nowych ram;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

42. podkreśla, że należy zająć się powiązaniem ze zwiększeniem wydajności zrównoważonego rolnictwa i rybołówstwa, które prowadzi do mniejszej utraty i mniejszego marnotrawstwa żywności, przejrzystego zarządzania zasobami naturalnymi i przystosowania się do zmiany klimatu;
43. wskazuje, że zabezpieczenie tytułów prawnych do gruntów w przypadku drobnych producentów rolnych, uwzględniające tradycyjne prawa do korzystania z gruntów, pobudza gospodarki lokalne, a zarazem zwiększa bezpieczeństwo żywnościowe;
44. uznając, że dostęp do żywności jest podstawowym prawem człowieka, podkreśla, że nie należy ograniczać działań wyłącznie do zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego, lecz trzeba wyznaczyć wyraźny cel „zero głodu” i do 2025 r. rozwiązać skandaliczny problem głodu; podkreśla, że wysiłki w celu wyeliminowania głodu oraz położenia kresu niedożywieniu i zjawisku ukrytego głodu powinny koncentrować się zwłaszcza na dzieciach i kobietach karmiących piersią;
45. podkreśla, że należy wdrożyć we wszystkich krajach zobowiązania Rio+20 dotyczące kwestii degradacji gruntów oraz wytyczne FAO dotyczące prawa do pożywienia oraz struktury rolnictwa; podkreśla, jak ważne znaczenie w zapobieganiu grabieży ziemi ma dobre zarządzanie w skali globalnej;
46. podkreśla konieczność wzmocnienia dobrego zarządzania w sektorze gruntów oraz konieczność ochrony gruntów przed coraz większym ryzykiem ich grabieży przez ugrupowania interesów gospodarczych;
47. zwraca uwagę na znaczenie uwzględnienia kwestii powszechnego dostępu do bezpiecznej wody pitnej i infrastruktury sanitarnej oraz zintegrowanej gospodarki wodnej; podkreśla, że należy podjąć działania, aby ograniczyć stosowanie niebezpiecznych chemikaliów i zapobiegać zanieczyszczeniom;

Zdrowie i edukacja

48. jest zdania, że sektor zdrowia jest kluczowy dla rozwoju społeczno-gospodarczego społeczeństw; w związku z tym wzywa UE do skoncentrowania się w nowych globalnych ramach na promowaniu sprawiedliwej, powszechnej i zrównoważonej opieki zdrowotnej, ze specjalnym uwzględnieniem przystępnej cenowo opieki zdrowotnej dla dzieci i matek oraz ambitnego celu wyeliminowania możliwych do uniknięcia zgonów matek, noworodków i dzieci oraz zakończenia epidemii AIDS, gruźlicy, malarii i innych chorób zakaźnych;
49. uznaje, że zdrowie należy do praw człowieka; podkreśla, jak ważne jest zwiększenie powszechnego dostępu do higieny oraz do wysokiej jakości opieki zdrowotnej i ubezpieczeń zdrowotnych, w tym do usług w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego; apeluje, aby UE zwróciła szczególną uwagę na to, by zapobiegać wykluczeniu grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji i ich dyskryminowaniu pod względem dostępu do systemów ochrony zdrowia;
50. podkreśla ogromne znaczenie kontynuowania prac nad poprawieniem dostępu do wody, infrastruktury sanitarnej i higieny, która to kwestia jest zagadnieniem przekrojowym mającym wpływ na realizację innych celów programu działań na okres po 2015 r., w tym w zakresie zdrowia, edukacji i równości płci;
51. podkreśla, że edukacja ma kluczowe znaczenie dla rozwijania samowystarczalnych społeczeństw; apeluje o włączenie do nowych globalnych ram rozwoju kwestii dostępu do wszystkich szczebli edukacji o odpowiedniej jakości, a także o uwzględnienie w tych ramach kwestii dostępu do edukacji w sytuacjach wyjątkowych i kryzysowych; podkreśla, że należy promować obywatelstwo oparte na uczestnictwie poprzez zachęcanie obywateli do pełnego korzystania z praw obywatelskich i politycznych oraz budować społeczeństwa oparte na wiedzy i innowacyjne;
52. nalega, aby w ramach na okres po 2015 r. Komisja promowała priorytet wyeliminowania nierówności w dostępie do opieki zdrowotnej i edukacji oraz by przewidziała specjalne środki umożliwiające dotarcie do osób w niekorzystnej sytuacji i grup zagrożonych dyskryminacją;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

Centralna rola kobiet w globalnych ramach rozwoju po 2015 r.

53. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wzmocnienie pozycji kobiet i dziewcząt oraz znaczenie równości płci zostały uznane za priorytet w dokumencie końcowym otwartej grupy roboczej, zważywszy na główną rolę kobiet w nowych globalnych ramach rozwoju; wzywa UE i jej państwa członkowskie do poparcia apelu otwartej grupy roboczej o wyznaczenie autonomicznego celu dotyczącego równości płci, przy jednoczesnym dopilnowaniu uwzględnienia aspektu płci we wszystkich celach, a ponadto wzywa do promowania włączenia ambitnych celów związanych z prawami kobiet i dziewcząt oraz do większych wysiłków na rzecz realizacji tych celów;

54. przypomina, że ważne jest wyeliminowanie w nowych ramach wszelkich form dyskryminacji i przemocy wobec kobiet i dziewcząt; podkreśla, jak ważne jest zlikwidowanie wszelkich przepisów prawnych i praktyk o charakterze dyskryminującym; nalega, by UE uznała eliminację wszelkich form przemocy, takich jak przemoc domowa, handel ludźmi, wykorzystywanie i molestowanie seksualne, i wszystkich szkodliwych praktyk, w tym małżeństw dzieci, przedwczesnych lub przymusowych małżeństw oraz okaleczania żeńskich narządów płciowych, za jeden z głównych priorytetów w obszarze praw człowieka w nowych globalnych ramach;

55. uważa, że globalny program działań na okres po 2015 r. powinien przekazywać wyraźny komunikat dotyczący udziału kobiet w procesach decyzyjnych;

56. podkreśla znaczenie zapewnienia wszędzie kobietom i mężczyznom równego dostępu do zatrudnienia oraz równego wynagrodzenia za pracę o równej wartości; uznaje potrzebę zapewnienia kobietom, które mają dzieci, prawa do jednoczesnego kontynuowania zatrudnienia;

57. podkreśla znaczenie zwiększenia dostępu dziewcząt do edukacji na wszystkich szczeblach i usunięcia barier w uczeniu się;

58. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie powszechnego dostępu do usług zdrowotnych, takich jak planowanie rodziny, przy uwzględnieniu zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego i praw z nim związanych;

59. podkreśla, że należy przewidzieć szczególne i skuteczne mechanizmy ochrony migrujących kobiet, oraz uznaje znaczenie prawa kobiet do migracji i integracji w nowej kulturze;

Trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, zatrudnienie i tworzenie godziwych miejsc pracy

60. podkreśla, że do zapewnienia sukcesu ram na okres po 2015 r. niezbędny jest trwały wzrost gospodarczy sprzyjający włączeniu społecznemu, któremu towarzyszy tworzenie godziwych miejsc pracy oraz efektywna gospodarka zasobami służąca zaprowadzeniu bardziej zrównoważonego modelu konsumpcji i produkcji, oraz łagodzenie zmiany klimatu; uważa, że określenie wskaźników jakościowych będzie miało decydujące znaczenie dla śledzenia, w jakim stopniu postępy w rozwoju sprzyjają włączeniu społecznemu i są zrównoważone, a także w jakim stopniu uwzględniane są kwestie dotyczące potrzeb grup najsłabszych i znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji;

61. podkreśla, że istotne jest śledzenie, w jakim stopniu rozwój gospodarczy uwzględni grupy najsłabsze i znajdujące się w szczególnie trudnej sytuacji, oraz w jakim stopniu zwiększenie wydajności jest uwzględniane w wynagrodzeniu; przypomina, że zapewnienie obywatelom podstawowych usług socjalnych, a tym samym przyczynienie się do ograniczenia ubóstwa, należy do obowiązków państwa; uznaje, że niezbędne jest ustanowienie zdefiniowanych na szczeblu krajowym poziomów ochrony socjalnej i przepisów o wynagrodzeniu minimalnym w krajach rozwijających się;

62. wzywa UE do promowania sprzyjającego klimatu dla przedsiębiorczości, handlu, inwestycji i innowacji, który będzie prowadził do ograniczenia nierówności i będzie służył zwiększeniu sprawiedliwości społecznej;

63. podkreśla, że w nowych globalnych ramach rozwoju konieczne jest wyeliminowanie pracy dzieci;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

64. apeluje o to, by dzięki nowym globalnym ramom powstał bardziej sprawiedliwy i zrównoważony system handlu oparty na dialogu, przejrzystości i szacunku i sprzyjający większej równości w handlu międzynarodowym; uważa, że ruch Fair Trade (Sprawiedliwy handel) jest przykładem udanego partnerstwa, które skupia wiele zainteresowanych stron na całym świecie i na różnych etapach łańcucha dostaw i zapewnia dostęp do rynku producentom znajdującym się w niekorzystnym położeniu, zwłaszcza kobietom, gwarantuje trwałe środki do życia, przestrzega norm pracy, eliminuje pracę dzieci i sprzyja ekologicznym praktykom rolnym i produkcyjnym;

65. uznaje potrzebę, by w nowych globalnych ramach promować powszechny, przejrzysty, oparty na zasadach, otwarty, niedyskryminacyjny i sprawiedliwy wielostronny system handlu w ramach WTO; wzywa UE do ponownego rozważenia swojej strategii dotyczącej polityki zrównoważonego rozwoju, w tym sprawiedliwego handlu;

66. apeluje o wspieranie rozwoju ekologicznych zachęt, takich jak tworzenie zielonych miejsc pracy;

67. podkreśla, że w nowych globalnych ramach należy uwzględnić eliminowanie bezrobocia młodzieży;

Sektor prywatny

68. podkreśla, że sektor prywatny może być kluczowym motorem trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, jeśli weźmie się pod uwagę kluczowe zasady rozwoju, takie jak prawa człowieka, prawa pracownicze, rozliczalność przedsiębiorstw, mechanizmy przejrzystości, dialog społeczny i zobowiązania środowiskowe; wzywa UE do wspierania budowy systemów regulacyjnych, które będą ograniczały nadmierną biurokrację, promowały dobre rządy, zwalczały łapówkarstwo i korupcję oraz promowały tworzenie miejsc pracy; nalega na konieczność udoskonalenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw wielonarodowych za pomocą prawnie wiążących przepisów; w tych okolicznościach uznaje, że sektor prywatny powinien być kluczowym motorem trwałego rozwoju gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

69. apeluje o przejrzyste i sprawiedliwe zasady dostępu do rynków lokalnych i międzynarodowych, które dają wszystkim zainteresowanym stronom równe szanse;

70. zauważa, że społeczna odpowiedzialność przedsiębiorstw powinna być ważnym elementem nowych ram;

71. wzywa UE do dopilnowania, by przy udzielaniu pomocy finansowej kierowanej do sektora prywatnego w każdym przypadku przestrzegano zasad skuteczności rozwoju, a także by celem tej pomocy było wydzwignięcie ludzi w krajach rozwijających się z ubóstwa;

72. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Rady dotyczące większego nacisku na wspieranie mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw poprzez utworzenie przyjaznych warunków dla właścicieli małych przedsiębiorstw i ułatwienie dostępu do finansowania i szkoleń;

73. w szczególności wspiera dalszy rozwój inicjatywy przedsiębiorczości społecznej w dziedzinie współpracy na rzecz rozwoju; apeluje o utworzenie nowych narzędzi, które lepiej wspierają współpracę małych i średnich przedsiębiorstw w krajach rozwiniętych i krajach rozwijających się;

74. wzywa UE, aby w programie działań na okres po 2015 r. priorytetowo potraktowała sprawiedliwość podatkową i uruchamianie zasobów krajowych, ponieważ powinno to odgrywać główną rolę w transformacji społeczeństwa, eliminacji ubóstwa i ograniczeniu nierówności;

Społeczeństwo obywatelskie

75. uznając potrzebę zastosowania w nowych ramach podejścia opartego na uczestnictwie, którego celem powinno być angażowanie podmiotów na wszystkich szczeblach, podkreśla, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacje kobiet w odniesieniu do głównej roli kobiet w globalnym rozwoju, odgrywają zasadniczą rolę jako podmioty umożliwiające rozwój, promujące powszechność, równość, integracyjność, rozliczalność i przejrzystość; podkreśla znaczenie nawiązywania dialogu z organizacjami w terenie i ułatwiania bezpośredniego udziału indywidualnych osób i społeczności;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

76. podkreśla szczególną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w promowaniu praworządności, sprawiedliwości, praw człowieka i zasad demokratycznych, zwłaszcza w krajach, gdzie budowanie państwowości jest dopiero na początkowym etapie, a możliwości państwa i rządu są ograniczone;

Władze lokalne i parlamenty narodowe

77. podkreśla, jak istotne jest zaangażowanie władz lokalnych i parlamentów narodowych w planowanie i realizację strategii rozwoju oraz ich zaangażowanie w dziedzinie przepływów pomocy finansowej przeznaczonej na rozwój; podkreśla, że wymaga to prawdziwie partycypacyjnego procesu, prowadzonego już od wczesnego etapu, oraz że w związku z tym należy uznać i wzmocnić zdecentralizowaną pomoc publiczną;

IV. Mobilizowanie zasobów finansowych

78. wzywa państwa członkowskie, aby wywiązały się ze swoich zobowiązań dotyczących przeznaczenia co najmniej 0,7 % DNB na oficjalną pomoc rozwojową, w tym co najmniej 0,2 % DNB na kraje najsłabiej rozwinięte i inne państwa znajdujące się w bardzo niekorzystnej sytuacji; apeluje do UE o przyjęcie spójnego i kompleksowego międzynarodowego podejścia do finansowania po roku 2015; powtarza, że należy nadal ściśle współpracować z innymi darczyńcami w zakresie rozwijania innowacyjnych mechanizmów finansowych, takich jak podatek od transakcji finansowych;

79. podkreśla znaczenie poszanowania zasady odpowiedzialności w ramach rozwoju; podkreśla konieczność zacieśnienia dialogu politycznego między darczyńcami a krajami partnerskimi;

80. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że oficjalna pomoc rozwojowa musi pozostać trzonem europejskiej polityki współpracy na rzecz rozwoju mającej na celu wyeliminowanie ubóstwa;

81. wzywa UE do oceny mechanizmów łączenia, aby dopilnować, by były one przejrzyste i rozliczalne oraz wywierały zdecydowany wpływ na zrównoważony rozwój; wzywa Komisję do opublikowania wytycznych, które opierają się na zharmonizowanych strategiach ograniczania ubóstwa;

82. ponawia apel o to, by walka z korupcją, praniem pieniędzy, uchylaniem się od opodatkowania, unikaniem opodatkowania, rajami podatkowymi, nielegalnymi przepływami kapitału i szkodliwymi strukturami podatkowymi stanowiła nadrzędny priorytet przy finansowaniu rozwoju; przypomina, że według szacunków kraje rozwijające się straciły w ostatnim dziesięcioleciu blisko 6 bln USD z powodu nielegalnych przepływów finansowych, a kwota ta znacznie przekracza wartość napływu oficjalnej pomocy rozwojowej w tym okresie; podkreśla zatem znaczenie zwiększenia przejrzystości i udoskonalenia globalnego dobrego zarządzania;

83. wzywa UE, aby w miarę możliwości ułatwiała zawieranie partnerstw publiczno-prywatnych oraz aby priorytetowo traktowała włączanie doświadczenia, wiedzy fachowej i systemów zarządzania sektora prywatnego do partnerstw z zasobami publicznymi;

84. wzywa UE do dalszego wspierania krajów rozwijających się w ich wysiłkach służących większej mobilizacji publicznych i prywatnych zasobów krajowych, oraz do pomagania im we wprowadzaniu sprawiedliwych, zrównoważonych i godziwych systemów podatkowych, co powinno doprowadzić do zmniejszenia ubóstwa i ograniczenia zależności od pomocy;

V. Wskaźniki i rozliczalność

85. podkreśla, że wiarygodne, dostępne i segregowane dane są niezbędne w celu opracowania właściwych strategii politycznych dotyczących nowych ram oraz w celu rozliczania rządów i wspólnoty międzynarodowej;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

86. podkreśla, że potrzebne są solidne mechanizmy rozliczalności, aby dopilnować, by zarówno kraje rozwinięte, jak i rozwijające się wypełniały swoje zobowiązania oraz skutecznie stawiały czoło wyzwaniom dotyczącym ubóstwa i zrównoważonego rozwoju ujętym w ramach na okres po 2015 r.; podkreśla, że podstawą ram muszą być dane empiryczne, a także że ramy muszą obejmować cele finansowe oraz solidne mechanizmy monitorowania i rozliczalności na wszystkich szczeblach; przypomina, że mechanizmy monitorowania powinny obejmować proces przeglądu oparty na otwartości i przejrzystości;

o

o o

87. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz przewodniczącemu Otwartej Grupy Roboczej ds. Celów Zrównoważonego Rozwoju.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0060

Zatrudnienie i aspekty społeczne strategii „Europa 2020”**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie zatrudnienia i społecznych aspektów strategii „Europa 2020” (2014/2779(RSP))**

(2016/C 289/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2 i 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 marca 2014 r. pt. „Podsumowanie realizacji strategii »Europa 2020« na rzecz inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu” (COM(2014)0130),
 - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z posiedzenia w dniach 20–21 marca 2014 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 czerwca 2010 r. w sprawie strategii UE 2020 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 13 listopada 2013 r. zatytułowane „Jednolity rynek na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: analiza poczynionych postępów i utrzymujących się przeszkód w państwach członkowskich – wkład do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2014 r.” (COM(2013)0785),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie europejskiej platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 lipca 2014 r. w sprawie zatrudnienia młodzieży ⁽³⁾,
 - uwzględniając skierowane do Rady i Komisji pytania na temat zatrudnienia i społecznych aspektów strategii „Europa 2020” (O-000076/2014 – B8-0035/2014) i (O-000077/2014 – B8-0036/2014),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w zintegrowanym podejściu strategii „Europa 2020” podkreśla się, iż cel inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu nie może zostać zrealizowany bez osiągnięcia wszystkich pięciu celów głównych strategii;
- B. mając na uwadze, że mimo zintegrowanego charakteru strategii „Europa 2020” społeczne skutki działań na rzecz konsolidacji budżetowej i konieczność utrzymania odpowiedniego poziomu inwestycji społecznych jako czynnika wspierającego rozwój i wzrost nie zostały w wystarczającym stopniu wzięte pod uwagę w innych obszarach polityki;
- C. mając na uwadze, że UE nie zrealizowała jeszcze głównych celów strategii „Europa 2020” w zakresie zatrudnienia i ograniczania ubóstwa;
- D. mając na uwadze, że od czasu, gdy wprowadzono strategię „Europa 2020” w 2010 r. poziom bezrobocia w niektórych państwach członkowskich stale rósł, a wskaźnik bezrobocia dla UE-28 osiągnął niepokojący poziom 10,1 % w 2014 r. przy 24,6 mln bezrobotnych w Unii i stale podwyższającej się liczbie pracujących biednych; mając na uwadze, że wspomniane wskaźniki przedstawiają się jeszcze bardziej dramatycznie w regionach najbardziej oddalonych, gdzie średni poziom bezrobocia wynosi 24 %, zaś średni poziom bezrobocia ludzi młodych – 51 % ⁽⁴⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 57.

⁽²⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 57.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0010.

⁽⁴⁾ Por. Kwartalny przegląd zatrudnienia i sytuacji społecznej w UE, Eurostat, wrzesień 2014 r.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- E. mając na uwadze, że liczba osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym wzrosła o 10 mln od 2008 r., osiągając poziom 122,6 mln, czyli problem dotyka już co czwartej osoby; mając na uwadze, że różnice pomiędzy państwami członkowskimi pogłębiają się; mając na uwadze, że średni wskaźnik zagrożenia ubóstwem w UE wynosi 24,8 %, przy czym odnośna wielkość w przypadku dzieci (do 18. roku życia) wynosi 28 %; mając również na uwadze, że wielkości te wzrosły od czasu wprowadzenia strategii „Europa 2020” w 2010 r.;
- F. mając na uwadze, że wśród osób niepełnosprawnych wskaźnik ubóstwa jest o 70 % wyższy niż średnia, częściowo z powodu ograniczonego dostępu do zatrudnienia;
- G. mając na uwadze, że aby osiągnąć docelową stopę zatrudnienia na poziomie 75 % w 2020 r., 16 mln obywateli musi jeszcze znaleźć pracę;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z najnowszymi prognozami Komisji stopa bezrobocia w UE ma w 2015 r. spaść (jednak bardzo nieznacznie) do 10,4 %;
- I. mając na uwadze, że wysoka stopa bezrobocia w UE wiąże się z jej kurczącą się bazą przemysłową i produkcyjną;
- J. mając na uwadze, że konieczne jest kontynuowanie reform, aby spełniać wymogi obywateli w zakresie zatrudnienia i w sferze socjalnej;
- K. mając na uwadze, że rozbieżności między państwami członkowskimi i regionami w poziomach zatrudnienia wzrastają, co prowadzi do polaryzacji między centrum a peryferiami UE, która w konsekwencji grozi powstaniem w dalszej perspektywie rosnących zaburzeń równowagi społecznej;
- L. mając na uwadze, że art. 174 TFUE stanowi, że UE rozwija i prowadzi działania służące wzmocnieniu jej spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, w tym regionów, które cierpią na skutek poważnych i trwałych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych;
- M. mając na uwadze, że aby przetrwać kryzys, niektóre państwa członkowskie musiały dokonać znacznych cięć wydatków publicznych, a w tym samym czasie wzrosło zapotrzebowanie na ochronę socjalną w związku ze wzrostem poziomu bezrobocia; mając na uwadze, że krajowe budżety na ochronę socjalną stały się jeszcze bardziej napięte w wyniku obniżenia składek na skutek redukcji zatrudnienia na szeroką skalę lub obniżenia płac, co z kolei realnie zagraża europejskiemu modelowi społecznemu;
- N. mając na uwadze, że regiony, które cierpią na skutek poważnych niekorzystnych warunków przyrodniczych lub demograficznych, często mają niższy poziom zatrudnienia i większe trudności z dostępem do usług publicznych, takich jak oświata lub służba zdrowia;
- O. mając na uwadze, że bezrobocie ludzi młodych jest nadal przyczyną rosnącego zaniepokojenia, jako że osiągnęło już ono dramatyczny poziom 23,3 % (średnia UE w 2013 r.), ponadto ponad 40 % ludzi młodych zatrudnionych jest na umowy tymczasowe, a prawie 25 % pracuje na niepełny etat;
- P. mając na uwadze, że bezrobocie w ogóle i bezrobocie wśród młodzieży wiąże się także z brakiem skutecznych środków pobudzania inwestycji publicznych w dziedzinie innowacji, badań naukowych i rozwoju, kwalifikacji i umiejętności zawodowych, które napędzają wzrost gospodarczy i przynoszą oszczędności;
- Q. mając na uwadze, że w lutym 2013 r. Komisja przyjęła pakiet dotyczący inwestycji społecznych;
- R. mając na uwadze, że w ramach strategii „Europa 2020” do 13 państw członkowskich skierowano specjalne zalecenia dotyczące wspierania zatrudnienia kobiet;
- S. mając na uwadze, że wzrost poziomu zatrudnienia kobiet w niektórych państwach członkowskich wynika głównie z podwyższenia się liczby kobiet pracujących w niepełnym wymiarze godzin; mając na uwadze, że z punktu widzenia ekwiwalentu pełnego czasu pracy w UE wykorzystuje się jedynie 53,5 % siły roboczej kobiet; mając na uwadze, że odsetek kobiet zatrudnionych na niepełny etat wyniósł w 2012 r. 32,9 % w porównaniu z 8,4 % w przypadku mężczyzn;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- T. mając na uwadze, że Europejski Fundusz Społeczny wspiera wysiłki na rzecz realizacji celów strategii „Europa 2020” poprzez działania polegające na zwalczaniu bezrobocia ze szczególnym naciskiem na młodzież; mając na uwadze, że pakiet inwestycji w wysokości 300 mld EUR obiecany przez Jeana-Claude’a Junckera powinien zostać wykorzystany na realizację celów strategii „Europa 2020”; mając na uwadze, że należy poświęcić szczególną uwagę zmniejszeniu ubóstwa i tworzeniu wysokiej jakości zatrudnienia;
- U. mając na uwadze, że Rada Europejska w konkluzjach z 27 czerwca 2014 r. podkreśliła, że obecna stopa bezrobocia w UE jest niedopuszczalnie wysoka, i w związku z tym zawarła porozumienie dotyczące strategicznego programu, w którym duży nacisk położono na zatrudnienie, wzrost gospodarczy i konkurencyjność;
- V. mając na uwadze, że choć UE dąży do osiągnięcia celu obniżenia odsetka uczniów przedwcześnie kończących naukę w szkole, w poszczególnych państwach członkowskich obserwuje się nadal duże rozbieżności w wysokości wskaźników przedwczesnego kończenia nauki; mając na uwadze, że obniżenie wskaźnika przedwczesnego kończenia nauki przyczyni się do podwyższenia szans młodych ludzi na zatrudnienie;
- W. mając na uwadze, że nierówności w dochodach wzrastają i w 2012 r. 20 % najlepiej wynagradzanych osób zarabiało 5,1 razy więcej niż 20 % najgorzej wynagradzanych, co jest kolejnym dowodem na rosnące rozbieżności społeczne między państwami członkowskimi i wewnątrz nich; mając na uwadze, że coraz większe nierówności mogą zdestabilizować społeczeństwa w Europie, zatem powinno się walczyć z nimi poprzez przyjmowanie środków pobudzających wzrost w dziedzinie zatrudnienia i dostępu społeczeństwa do wiedzy, a także poprzez tworzenie wysokiej jakości zatrudnienia;
- X. mając na uwadze, że należy zwracać szczególną uwagę na uwzględnianie aspektu płci oraz strategię nakierowaną na kobiety, aby osiągnąć główne cele strategii „Europa 2020” w zakresie zatrudnienia oraz zmniejszania bezrobocia, a także zredukować utrzymujące się rozbieżności w sytuacji kobiet i mężczyzn w zakresie bezrobocia i ubóstwa;
- Y. mając na uwadze, że wyzwania demograficzne i starzenie się ludności będą wciąż wpływały na zdolność państw członkowskich do realizacji celów strategii „Europa 2020”;
- Z. mając na uwadze, że Komisja wskazuje na obecność zakłóceń równowagi makroekonomicznej i rozbieżności w sytuacji na rynku pracy w różnych państwach członkowskich, zwłaszcza jeśli chodzi o bezrobocie wśród młodzieży;
- AA. mając na uwadze, że rosnący wzrost gospodarczy sam w sobie nie gwarantuje lepszej jakości zatrudnienia, zmniejszenia ubóstwa lub zniwelowania nierówności społecznych, ale wymaga odpowiednich decyzji politycznych, aby takie cele zrealizować;
- AB. mając na uwadze, że choć polityka społeczna, zatrudnienia, budżetowa i gospodarcza zazębiają się ze sobą, Komitet Ochrony Socjalnej, Komitet Zatrudnienia, Komitet Polityki Gospodarczej oraz Komitet Ekonomiczno-Finansowy nadal zajmują się tymi kwestiami oddzielnie, co uniemożliwia zintegrowane kształtowanie polityki;
1. ubolewa, że aktualnie prowadzona polityka koncentruje się wyłącznie na wzroście gospodarczym, nie uwzględniając zapotrzebowania na sprzyjające włączeniu, oparte na respektowaniu praw i trwałej podjeźście; podkreśla, że korzyści ze wzrostu, jeśli ma on mieć charakter trwały, powinny trafiać do całego społeczeństwa;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

2. ubolewa, że przyjęte dotychczas w ramach cyklu europejskiego semestru analizy wzrostu gospodarczego i zalecenia dla poszczególnych krajów nie uwzględniały w wystarczającym stopniu celów strategii „Europa 2020” dotyczących zatrudnienia, edukacji i ograniczenia ubóstwa; ubolewa, że nie uwzględnia się znaczenia systemów zabezpieczenia społecznego jako kluczowych instrumentów stabilizacji gospodarki i społeczeństwa oraz w ograniczaniu ubóstwa; apeluje w związku z tym o bardziej zdecydowane wysiłki na rzecz kierowania i koordynowania polityki krajowej i UE, tak aby wzmacniać jednolity rynek z myślą o usuwaniu przeszkód w jego funkcjonowaniu i wykorzystywaniu jego potencjału do tworzenia inteligentnego, stabilnego i sprzyjającego włączeniu wzrostu i miejsc pracy; wzywa Komisję do dopilnowania, aby wysuwane w przyszłości zalecenia dla poszczególnych krajów nadawały priorytetowy charakter realizacji celów strategii „Europa 2020”;
3. docenia prace toczące się w ramach konferencji „Wzrost – co poza nim?”, których przykładem jest aktywność włoskiej prezydencji, oraz uważa, że powinny one stanowić wkład w przegląd strategii „Europa 2020”; wskazuje na swe stanowisko wyrażone w rezolucji z dnia 8 czerwca 2011 r. zatytułowanej „Wyjść poza PKB – Pomiar postępu w zmieniającym się świecie”⁽¹⁾;
4. apeluje o włączenie obowiązkowej zasady uczenia się opartego na analizie porównawczej ze strategii „Europa 2020” do polityki państw członkowskich UE, zwłaszcza jeśli chodzi o europejski rynek pracy; oznaczałoby to wdrożenie skutecznego monitorowania i rejestrowania najlepszych w Europie wzorców i metod, z naciskiem na ograniczanie stopy bezrobocia, zwłaszcza wśród młodzieży; umożliwiłoby to porównywanie i klasyfikowanie odnośnych przykładów krajowych, korzystanie z których pozwoliłoby wszystkim państwom członkowskim osiągnięcie konkretnych skutków politycznych;
5. apeluje do państw członkowskich o stosowanie bardziej ambitnego i konkretnego podejścia w przekładaniu celów UE na cele krajowe; w szczególności domaga się, by cele w dziedzinie zatrudnienia, redukcji ubóstwa oraz edukacji przedstawiano w rozbiciu na wiek i płeć, co ułatwiłoby dokonywanie porównań;
6. uważa realizację celów z zakresu ponownego uprzemysłowienia za mającą kapitalne znaczenie dla konkurencyjności UE oraz że ponowne uruchomienie prawdziwej europejskiej polityki przemysłowej mogłoby wspierać wzrost i sprzyjać tworzeniu nowych, wysokiej jakości miejsc pracy;
7. wzywa do stworzenia dualnego systemu kształcenia, który miałby być stosowany na szczeblu krajowym lub regionalnym w sposób elastyczny, a także do stworzenia skutecznej służby zatrudnienia działającej w bliskiej współpracy z siecią europejską; domaga się ponadto stosowania na rynku pracy rzeczywistych koncepcji i pomiarów z zakresu uczenia się przez całe życie w celu podwyższania poziomu kwalifikacji pracowników w starszym wieku;
8. przypomina o roli partnerów społecznych jeśli chodzi o politykę rynku pracy i podkreśla, że konsultacje z nimi powinny być integralną częścią tego procesu; dlatego też wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do aktywniejszego angażowania partnerów społecznych, co pozwoli zapewnić pomyślne wdrażanie strategii „Europa 2020”;
9. apeluje, aby platforma partnerów społecznych łączyła interesy pracodawców i pracowników;
10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby każdy wzrost stopy zatrudnienia był wynikiem wzrostu liczby wysokiej jakości miejsc pracy w gospodarce europejskiej;
11. ubolewa nad faktem, że wzrost stopy zatrudnienia był częściowo wynikiem wzrostu liczby niestabilnych form zatrudnienia, takich jak umowy zero godzin, samozatrudnienie pozorowane i wymuszanie pracy w niepełnym wymiarze godzin; jest zaniepokojony faktem, że takie formy zatrudnienia nie zapewniają pracownikom godnego życia i odpowiednich praw pracowniczych;
12. podkreśla, że jakość zatrudnienia ma znaczenie dla wprowadzenia większej liczby osób na rynek pracy i umożliwienie im pozostania na nim przez dłuższy czas, dlatego też jest podstawowym czynnikiem osiągnięcia celu zatrudnienia strategii „Europa 2020” uważa zatem, że wskaźniki zatrudnienia powinny koncentrować się nie tylko na liczbie osób, które znalazły pracę, ale także uwzględniać jej jakość, aby zapewnić jaśniejszy obraz sytuacji na krajowych rynkach pracy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 81.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

13. uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny składać krajowe sprawozdania z poczynionych w ciągu roku postępów na drodze ku realizacji celów strategii „Europa 2020”; wzywa ponadto Komisję do przygotowania rocznego sprawozdania z postępów w sprawie wdrożenia strategii „Europa 2020” i wszystkich celów głównych;

14. z zadowoleniem odnosi się do wykorzystania po raz pierwszy w tegorocznym cyklu tablicy wyników zawierającej kluczowe wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne; wzywa do włączenia do niej dodatkowych wskaźników, takich jak poziom ubóstwa dzieci, dostęp do opieki zdrowotnej i bezdomność; zwraca się z prośbą o przeprowadzenie dodatkowej analizy cech grup ludności państw członkowskich pogrążonych w ubóstwie, aby lepiej ukierunkować działania polityczne; wzywa państwa członkowskie i UE do wykorzystywania tablicy jako mechanizmu wczesnego ostrzegania z myślą o opracowywaniu odpowiednich strategii politycznych;

15. apeluje o zrównoważenie w strategii priorytetów finansowych i gospodarczych priorytetami socjalnymi, aby zagwarantować odpowiednie warunki działania polityki społecznej; podkreśla, że w procedurze europejskiego semestru zatrudnienie oraz kwestie społeczne powinno się uwzględniać na równi z kwestiami makroekonomicznymi; wzywa ponadto do organizowania wspólnych posiedzeń Rady EPSCO i Ecofin, aby ujednoczyć stanowiska;

16. uważa, że cel jakim jest tworzenie wysokiej jakości zatrudnienia i wysokiej jakości miejsc pracy, a także zasobooszczędność muszą stać się bardziej widoczne i efektywne w inicjatywach przewodnich strategii „Europa 2020”, zwłaszcza takich jak „Europa efektywnie korzystająca z zasobów”, „Unia innowacji”, „Europejska agenda cyfrowa”, „Polityka przemysłowa”, w tym przez uwzględnienie wymiernych wskaźników zatrudnienia w powiązanych tablicach wyników;

17. uważa ponadto, że ważne jest aby kluczowe wskaźniki zatrudnienia i wskaźniki społeczne włączane do tablicy w przyszłości w sposób systematyczny uwzględniały rozróżnienie na mężczyzn i kobiety;

18. wzywa Radę Europejską do niezwłocznego zakończenia reformy unii gospodarczej i walutowej (UGW), zwłaszcza przez uprzednią koordynację ważnych planów przyszłej reformy gospodarczej, ocenę ich skutków społecznych, a także mechanizmy solidarności; apeluje, aby taka koordynacja była wspierana przez wszechstronną ocenę ex ante i ex post skutków społecznych i w aspekcie płci;

19. przypomina, że według Eurofund koszt młodzieży NEET (utracone dochody, utracone wpływy podatkowe i rosnące wydatki na świadczenia społeczne) w UE wzrósł z 153 mld w 2011 r. do 162 mld w 2012 r. oraz że według Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) potrzeba w sumie 21 mld EUR, aby pomóc rozwiązać problem bezrobocia młodych w strefie euro; uważa w związku z tym, że należy zwiększyć fundusze UE, aby osiągnąć cel strategii „Europa 2020”, jakim jest stopa zatrudnienia w wysokości 75 %; podkreśla, że koncentracja wydatków na wstępie nie oznacza świeżego kapitału i pociąga za sobą ryzyko koncentracji funduszy na początku działalności, gdy ich wykorzystanie jest niskie, i ich braku w okresie wyższego tempa działalności, co sprawia, że praca beneficjentów projektu w terenie staje się trudniejsza i mniej przewidywalna; ponadto uważa za konieczne przygotowanie przez Komisję wszechstronnych i dokładnych wytycznych dla państw członkowskich i ich służb zatrudnienia dotyczących kwalifikowalności ich programów do Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych;

20. uważa, że państwa członkowskie muszą lepiej reagować na potrzeby rynku pracy, zwłaszcza poprzez utworzenie silnych powiązań między światem edukacji a rynkiem pracy,

21. wzywa Komisję do ścisłego powiązania Europejskiego Funduszu Społecznego i innych europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych z priorytetami politycznymi strategii „Europa 2020” w celu wzmocnienia ich roli jako finansowych filarów strategii;

22. podkreśla, że wdrożenie gwarancji dla młodzieży należy monitorować, tak aby uczynić państwa członkowskie odpowiedzialnymi za zobowiązania podjęte w zaleceniu dotyczącym gwarancji dla młodzieży;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

23. zachęca państwa członkowskie, aby z myślą o realizacji celu w postaci 75 % stopy zatrudnienia podnosiły wśród ludzi młodych umiejętności przywódcze i zarządcze oraz umiejętności w zakresie przedsiębiorczości w celu umożliwienia nowym branżom i nowo zakładanym firmom korzystanie z nowych rynków oraz wykorzystania ich potencjału wzrostu z myślą o tym, by młodzi ludzie z pracowników stawali się pracodawcami;

24. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez niektóre państwa członkowskie programów Inicjatywy na rzecz zatrudnienia ludzi młodych; podkreśla, że kwota 6 mld EUR nie wystarczy, aby rozwiązać problem bezrobocia młodzieży w UE; w związku z tym wzywa Komisję do rozwiązania kwestii finansowania po okresie 2014–2015;

25. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedziany przez przewodniczącego Komisji Jeana-Claude'a Junckera szeroko zakrojony program inwestycji służący walce z bezrobociem; podkreśla zapotrzebowanie na większe inwestycje (w infrastrukturę, badania naukowe i rozwój, zielone miejsca pracy, innowacje i realizację wewnętrznego rynku cyfrowego), których celem jest utrzymanie i tworzenie miejsc pracy zgodnych z inwestycjami strategii „Europa 2020” oraz skoncentrowanie się nie tylko na nakładach, ale także na rezultatach prowadzonej polityki; podkreśla, że aby osiągnąć długofalowe korzyści takie inwestycje mogłyby być ukierunkowane na tworzenie infrastruktury wysokiej jakości kształcenia pozaformalnego i nieformalnego, a także eliminację barier, aby w jeszcze większym stopniu wyrównać dostęp do kształcenia; zachęca do połączenia tych inwestycji z konkretnymi celami w zakresie zatrudnienia i ubóstwa, zważywszy że inwestycje w obszarach takich jak wysokiej jakości usługi publiczne są także ważne dla realizacji celu jakim jest społeczeństwo integracyjne;

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na regiony najbardziej oddalone, których naturalne niekorzystne uwarunkowania, takie jak oddalenie, rozproszenie geograficzne, niestabilna gospodarka i ograniczenia naturalne, prowadzą do jeszcze większych nierówności w dostępie do zatrudnienia, stażów i szkoleń dla ich mieszkańców; w związku z tym podkreśla, że regiony te potrzebują specjalnych udoskonalonych mechanizmów wdrażania programów inwestycyjnych, aby zrealizować cele strategii „Europa 2020” oraz uwolnić ich potencjał w zakresie rozwoju gospodarczego i społecznego;

27. wzywa państwa członkowskie do skupienia się na sektorach o wysokim potencjale wzrostu i tworzenia miejsc pracy, takich jak sektor ekologiczny, sektor usług zdrowotnych i ICT;

28. w kontekście nowego programu inwestycji poświęconego walce z bezrobociem zaleca skupienie się na zwalczaniu bezrobocia młodzieży, które jest dziś jednym z najpoważniejszych problemów UE; w tym celu należy przeznaczyć nowe fundusze na program „Erasmus” dla młodych przedsiębiorców, aby skuteczniej wesprzeć przedsiębiorczość i mobilność młodzieży, co jest skutecznym sposobem zwalczania bezrobocia, ubóstwa i wykluczenia społecznego wśród młodzieży;

29. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do włączenia aspektu płci do ram strategii „Europa 2020”, aby mierzyć postępy w redukowaniu różnic w zatrudnieniu ze względu na płeć i aby spowodować, że środki polityczne rocznej analizy wzrostu gospodarczego zostaną uwzględnione w zaleceniach dla poszczególnych krajów;

30. ponownie wzywa do wdrożenia pakietu dotyczącego inwestycji społecznych, w tym: komunikatu pt. „Inwestycje społeczne na rzecz wzrostu i spójności”; zalecenia pt. „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji”; dokumentów roboczych w sprawie trendów demograficznych i społecznych, aktywnej integracji osób wykluczonych z rynku pracy, usług socjalnych świadczonych w interesie ogólnym, opieki długoterminowej w starzejących się społeczeństwach, zwalczania bezdomności w Unii Europejskiej, inwestowania w zdrowie i inwestycji społecznych w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego;

31. zwraca uwagę, że harmonogram i procedury europejskiego semestru przybrały z biegiem czasu formę, w której nie przewiduje się żadnej formalnej roli dla Parlamentu w samym cyklu, a zatem Parlament nie ma wystarczającego czasu na refleksję przed wiosennym szczytem Rady Europejskiej;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

32. apeluje do państw członkowskich, aby wyeliminowały niepotrzebne obciążenia administracyjne i biurokratyczne osób prowadzących działalność na własny rachunek, mikroprzedsiębiorstw i MŚP oraz aby ułatwiły zakładanie nowych przedsiębiorstw;
33. zwraca uwagę na potrzebę przeniesienia obciążeń podatkowych z pracy i przejścia na inne formy zrównoważonego opodatkowania w celu promowania wzrostu i tworzenia miejsc pracy;
34. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspierania i usprawnienia mechanizmów mobilności pracowników, zwłaszcza EURES i publicznych służb zatrudnienia w celu podniesienia poziomu zatrudnienia ogółem oraz zatrudnienia młodzieży;
35. stwierdza, że cele strategii „Europa 2020” wciąż nie zostały osiągnięte i uważa, że aby je osiągnąć należy podjąć bardziej zdecydowane środki, aby nadrobić ten brak; wzywa zatem Komisję, aby w ramach przeglądu śródkresowego uruchomiła procedurę konsultacji publicznych w celu dokonania przeglądu europejskiego semestru z myślą o poprawie jego skuteczności i prawomocności, zważywszy że procedura semestru powinna towarzyszyć realizacji strategii „Europa 2020”;
36. ubolewa, że we wstępnej dyskusji na temat oceny strategii „Europa 2020”, która odbyła się w dniach 20–21 marca 2014 r., Rada Europejska nie omówiła jednego z głównych celów tej strategii, jakim jest ograniczenie ubóstwa;
37. zwraca się do Komisji Europejskiej o opracowanie strategii, która wspierać będzie państwa członkowskie w walce z bezdomnością za pomocą zintegrowanych strategii politycznych i odpowiednich inwestycji społecznych;
38. podkreśla, że obserwowane w UE pogłębianie się nierówności, które udokumentowano w krajach składających sprawozdania w ramach semestru, stanowi poważne ryzyko dla demokracji; wskazuje na ostrzeżenia MFW i MOP, że dalsze pogłębianie się nierówności w UE może zdestabilizować nasze społeczeństwa; ponownie wzywa do wyznaczenia ambitniejszych celów oraz bardziej precyzyjnych i obiektywnych form pomiaru z myślą o ograniczaniu nierówności, ubóstwa i wyłączenia społecznego, zarówno w państwach członkowskich, jak i pomiędzy nimi, szczególnie w świetle rosnących rozbieżności społecznych w niektórych państwach członkowskich;
39. wzywa państwa członkowskie do pilnego podjęcia działań w celu odwrócenia trendu w postaci wzrostu wskaźnika zagrożenia ubóstwem i wykluczeniem społecznym, aby zrealizować główny cel strategii „Europa 2020” polegający na wydzwignięciu co najmniej 20 mln osób z ryzyka ubóstwa i wykluczenia społecznego;
40. wzywa państwa członkowskie, by zagwarantowały dostęp do rynku pracy i odpowiednią ochronę socjalną najsłabszym członkom społeczeństwa;
41. wzywa Komisję do podjęcia nowych konkretnych działań w dziedzinie edukacji i polityki innowacji, aby umocnić związek między wzrostem a zwalczaniem nierówności;
42. apeluje o dodanie celu cząstkowego w postaci ograniczenia ubóstwa dzieci podczas śródkresowego przeglądu strategii „Europa 2020”;
43. apeluje w związku z tym, by do pomiaru stopy ubóstwa w państwach członkowskich stosowano obiektywne wskaźniki „ubóstwa” w celu szybszego identyfikowania osób zagrożonych wykluczeniem;
44. przypomina jednak, że wskaźnik ubóstwa nie jest bezpośrednim dowodem wykluczenia społecznego i apeluje w związku z tym o poprawę pomiarów osobistego odczuwania wykluczenia społecznego, aby lepiej zrozumieć powody wykluczenia społecznego oraz które grupy są nim szczególnie dotknięte;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

45. stwierdza, że państwa członkowskie są odpowiedzialne za realizowanie celów strategii „Europa 2020” w zgodzie z zasadą pomocniczości, a UE wspiera je w ich działaniach; uważa, że proces ten ma potencjał, aby przez wzajemne oceny i dzielenie się godnymi naśladowania praktykami wspierać państwa członkowskie w realizacji niezbędnych reform strukturalnych, podnoszeniu elastyczności rynku pracy oraz stwarzaniu przedsiębiorstwom warunków do tworzenia miejsc pracy; podkreśla jednak znaczenie przeprowadzania przez państwa członkowskie działań w odpowiednim czasie, jako że brak działań ma poważne konsekwencje dla całej UE; apeluje o zaangażowanie parlamentów państw członkowskich, władz lokalnych i regionalnych w projektowanie i wdrażanie krajowych programów reform, także przez wielopoziomowe zasady zarządzania;
46. ubolewa, że wieloletnie ramy finansowe przyjęte na lata 2014–2020, z kwotą budżetu w wysokości 960 mld EUR, to pierwszy w historii przypadek redukcji netto budżetu UE; uważa, że WRF nie są wystarczające, aby wspomóc realizację celów społecznych i w zakresie zatrudnienia określonych w strategii „Europa 2020”; uważa zatem średniookresowy przegląd WRF za mający kapitalne znaczenie dla skanalizowania strategicznych wydatków UE w kierunku ożywienia gospodarczego sprzyjającego zatrudnieniu;
47. przypomina o roli Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych w monitorowaniu skutecznego wydatkowania funduszy z Europejskiego Funduszu Społecznego, zwłaszcza 20 % przeznaczonych na włączenie społeczne, oraz tego, na ile skutecznie państwa członkowskie wykorzystują to źródło inwestycji do realizacji celów strategii „Europa 2020”;
48. podkreśla zapotrzebowanie na dokładniejsze monitorowanie celów w zakresie zatrudnienia, edukacji i ograniczenia ubóstwa oraz na przygotowywane na czas i porównywalne statystyki; apeluje zatem o ujawnianie na bieżąco danych dotyczących bezrobocia i wskaźników zagrożenia ubóstwem lub wykluczeniem społecznym na poziomie NUTS 3, aby umożliwić ocenę rzeczywistej sytuacji na krajowych rynkach pracy;
49. wzywa Komisję do ustanowienia specjalnego celu w zakresie zatrudnienia młodzieży lub specjalnych zintegrowanych wytycznych dotyczących zatrudnienia młodzieży przy okazji średniookresowego przeglądu strategii „Europa 2020”;
50. apeluje, aby oprócz konsultacji z partnerami społecznymi elementem systemowym strategii „Europa 2020” na wszystkich etapach procesu stały się konstruktywne konsultacje ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa Komisję do przygotowania wytycznych dla tej procedury;
51. podkreśla, że prawdziwe konsultacje z zainteresowanymi stronami w społeczeństwie obywatelskim nie tylko zwiększą demokratyczną legitymację procesu i szansę na akceptację reform przez obywateli oraz sukces w jej wdrażaniu, ale mogłyby także wzmocnić bazę dowodową, która posłuży do oceny reform; uważa, że w tym celu doroczny kongres platformy współpracy w zakresie walki z ubóstwem i wykluczeniem społecznym powinien być ściślej powiązany z europejskim semestrem;
52. wzywa Komisję, aby uwzględniła wynik trwających konsultacji publicznych przed opublikowaniem konkretnych propozycji dotyczących średniookresowego przeglądu strategii; nalega również, by przed podjęciem ostatecznych decyzji konsultowano je z Parlamentem;
53. apeluje o więcej ambicji, aby zrealizować cele w zakresie zmiany klimatu i równowagi energetycznej, gdyż są one nierozłącznie związane z inteligentnym, trwałym wzrostem sprzyjającym włączeniu społecznemu;
54. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, parlamentom narodowym i Radzie Europejskiej.
-

Środa, 26 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0063

Konferencja ONZ w sprawie zmiany klimatu w 2014 r. – COP 20 w Limie, Peru (1-12 grudnia 2014 r.)**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie konferencji ONZ w sprawie zmiany klimatu (COP 20) w Limie, Peru (1–12 grudnia 2014 r.) (2014/2777(RSP))**

(2016/C 289/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz załączony do niej protokół z Kioto,
- uwzględniając 13. sesję konferencji stron (COP 13) konwencji UNFCCC oraz 3. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 3), które odbyły się na Bali w 2007 r., a także plan działania z Bali (decyzja 1/ COP 13),
- uwzględniając 15. sesję konferencji stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach 7–18 grudnia 2009 r., a także porozumienie kopenhaskie,
- uwzględniając 16. sesję konferencji stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 6), które odbyły się w Cancún (Meksyk) w dniach 29 listopada – 10 grudnia 2010 r., a także ustalenia z Cancún,
- uwzględniając 17. sesję konferencji stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach 28 listopada – 9 grudnia 2011 r., w szczególności decyzje w sprawie platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając 18. sesję konferencji stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 8), które odbyły się w Ad-Dausze (Katar) w dniach 26 listopada – 8 grudnia 2012 r., a także przyjęcie pakietu zwanego ścieżką klimatyczną z Ad-Dauhy,
- uwzględniając 19. sesję konferencji stron (COP 19) konwencji UNFCCC oraz 9. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 9), które odbyły się w Warszawie (Polska) w dniach 11–23 listopada 2013 r., a także ustanowienie warszawskiego międzynarodowego mechanizmu strat i szkód,
- uwzględniając 20. sesję konferencji stron (COP 20) konwencji UNFCCC oraz 10. sesję konferencji stron służącą jako spotkanie stron protokołu z Kioto (CMP 10), które odbędą się w Limie (Peru) w dniach 1–12 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 27 marca 2013 r. zatytułowaną „Ramy polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030” (COM(2013)0169),

Środa, 26 listopada 2014 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽²⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji w Cancún w sprawie zmiany klimatu (COP 16) ⁽⁴⁾, z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17) ⁽⁵⁾, z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie konferencji w Ad-Dausze w sprawie zmiany klimatu (COP 18) ⁽⁶⁾ oraz z dnia 23 października 2013 r. w sprawie konferencji w Warszawie w sprawie zmiany klimatu (COP 19) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje: z dnia 4 lutego 2009 r., zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽⁸⁾, z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽⁹⁾ oraz z dnia 5 lutego 2014 r. w sprawie ram polityki w zakresie klimatu i energii do roku 2030 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając komunikat konsultacyjny Komisji z dnia 26 marca 2013 r. pt. „Międzynarodowe porozumienie w sprawie zmiany klimatu planowane na 2015 r.: Kształtowanie międzynarodowej polityki przeciwdziałania zmianie klimatu po 2020 r.” (SWD(2013)0097),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 marca 2012 r. na temat dalszych działań w następstwie posiedzeń COP 17 i CMP 7, konkluzje Rady z dnia 15 maja 2012 r. w sprawie szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, konkluzje Rady z dnia 18 lipca 2011 r. i 24 czerwca 2013 r. dotyczące działań dyplomatycznych UE w związku ze zmianą klimatu oraz konkluzje Rady z dnia 15 października 2013 r. na temat zobowiązania UE i jej państw członkowskich do intensywniejszego uruchamiania środków finansowych na działania dotyczące zmiany klimatu,
- uwzględniając strategię UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu wydaną w kwietniu 2013 r. oraz dołączony do niej dokument roboczy służb Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie podsumowujące Programu Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska (UNEP) z listopada 2012 r. pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji w 2012 r.” („The emissions Gap Report 2012”),
- uwzględniając sprawozdania Banku Światowego pt. „Zmniejsz ogrzewanie: dlaczego nie można dopuścić do ocieplenia planety o 4 °C”, „Zmniejsz ogrzewanie: ekstremalne zjawiska klimatyczne, wpływ na poszczególne regiony i argumenty za budowaniem odporności” oraz „Rozwój dostosowany do klimatu: połączenie korzyści płynących z działań na rzecz klimatu”,
- uwzględniając sprawozdanie Globalnej Komisji ds. Gospodarki i Klimatu pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat: sprawozdanie na temat nowej gospodarki klimatycznej”,
- uwzględniając trzy sprawozdania grup roboczych, które znalazły się w 5. sprawozdaniu oceniającym Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC) z 2014 r. oraz sprawozdanie podsumowujące,
- uwzględniając zaproszenie na szczyt klimatyczny we wrześniu 2014 r. wystosowane przez sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-Moona do szefów państw z myślą o podjęciu konkretnych zobowiązań w zakresie dalszych działań dotyczących zmiany klimatu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 83.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0452.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0443.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 251 E z 31.8.2013, s. 75.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0094.

Środa, 26 listopada 2014 r.

- uwzględniając 10. numer wydawanego przez Światową Organizację Meteorologiczną biuletynu na temat gazów cieplarnianych z dnia 9 września 2014 r. oraz wynik posiedzenia Social PreCOP na temat zmiany klimatu, które odbyło się w Wenezueli w dniach 4–7 listopada 2014 r.,
- uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi wymagające pilnej reakcji i potencjalnie nieodwracalne zagrożenie dla społeczeństw, różnorodności biologicznej i całej planety, w związku z czym wymagane jest podjęcie międzynarodowych działań przez wszystkie strony;
- B. mając na uwadze, że zmiana klimatu stanowi bezprecedensowe zagrożenie dla biosfery, dostępności i dostaw żywności oraz wody, w szczególności do ludzi ubogich na większości kontynentów, a także dla zdrowia, źródeł utrzymania i rozwoju gospodarczego na całym świecie; mając na uwadze, że rozwój wydarzeń związanych ze zmianą klimatu może zdestabilizować społeczności i społeczeństwa, spowodować problematyczne przepływy migracyjne oraz wywoływać bądź podsycać napięcia i konflikty;
- C. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich kilkudziesięciu lat zmiana klimatu wpłynęła na ekosystemy naturalne i wytworzone przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach; mając na uwadze, że w wielu regionach zmiany w rozkładzie opadów atmosferycznych lub topnienie śniegu i lodu powodują zmiany w systemach hydrologicznych i wpływają na ilość i jakość zasobów wody; mając na uwadze, że z powodu zmiany klimatu prawie na całym świecie stale zmniejsza się objętość lodowców, co modyfikuje odpływ wody i zasoby wody na obszarach niżej położonych;
- D. mając na uwadze, że zmiana klimatu wpływa również na florę i faunę planety; mając na uwadze, że wskutek stale obserwowanej zmiany klimatu zmieniły się: obszar występowania, roczny rytm biologiczny, szlaki migracji, liczebność wielu gatunków lądowych, słodkowodnych i morskich i interakcje między nimi;
- E. mając na uwadze, że dane naukowe przedstawione w sprawozdaniach grup roboczych ujętych w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC jednoznacznie wskazują na ocieplenie klimatu; zmiana klimatu ma miejsce, a działalność człowieka jest głównym powodem ocieplenia klimatu obserwowanego od połowy XX w.; powszechny i istotny wpływ zmiany klimatu jest już widoczny w ekosystemach naturalnych i wytworzonych przez człowieka na wszystkich kontynentach i we wszystkich oceanach; nieustające emisje gazów cieplarnianych spowodują dalsze ocieplenie i zmiany w gruntach, atmosferze i oceanach we wszystkich regionach świata; skutki zmiany klimatu dotkną wszystkie kraje, bez względu na ich zamożność; globalne emisje gazów cieplarnianych w okresie 2000–2010 były najwyższe w historii ludzkości; bez znaczących globalnych działań łagodzących zmierzających do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych średnia temperatura na świecie najprawdopodobniej wzrośnie nawet o 5 °C do końca tego stulecia; mając na uwadze, że według ustaleń IPCC niektóre rodzaje ryzyka związanego ze zmianą klimatu są istotne i nieproporcjonalnie wzrastają wraz ze wzrostem temperatury o 1 °C do 2 °C;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z ustaleniami zawartymi w 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC globalny budżet emisji CO₂ dostępny po 2011 r. wynosi 1 010 Gt CO₂, jeśli chcemy utrzymać możliwość ograniczenia wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C, natomiast obecny poziom rocznych emisji światowych wynosi ok. 36 Gt CO₂, a zatem globalny budżet emisji CO₂ dla celu 2 °C zostanie wyczerpany w ciągu 28 lat, o ile emisje pozostaną na obecnym poziomie;
- G. mając na uwadze, że przyjęty na szczeblu międzynarodowym cel, polegający na ograniczeniu globalnego ocieplenia tak, aby nie przekraczało 2 °C, nadal jest niezwykle ważny; mając na uwadze, że w 5. sprawozdaniu IPCC wyraźnie stwierdzono, że musimy stosować rygorystyczne środki łagodzące do 2050 r., aby nie dopuścić do wzrostu temperatury na świecie o ponad 2 °C; mając na uwadze, że Parlament zaapelował, by porozumienie zawarte w 2015 r. miało na celu stopniową redukcję emisji CO₂ do 2050 r., a także mając na uwadze, że w związku z tym należy w krótkim czasie doprowadzić do osiągnięcia szczytowego poziomu emisji gazów cieplarnianych, a następnie stale je redukować; mając na uwadze, że nie wydaje się, by taki poziom szczytowy miał być wkrótce osiągnięty, a stężenie gazów cieplarnianych w atmosferze w 2013 r. wzrosło szybciej niż kiedykolwiek wcześniej, począwszy od roku 1984;

Środa, 26 listopada 2014 r.

- H. mając na uwadze, że UE do 2012 r. ograniczyła swoje emisje o 19 % w porównaniu do roku 1990, zgodnie z protokołem z Kioto, przy czym jej PKB wzrósł o ponad 45 %, co oznacza, że w latach 1990–2012 UE prawie o połowę zmniejszyła średnie natężenie emisji, a także ograniczyła emisje na osobę o 25 % do wartości 9 ton ekwiwalentu dwutlenku węgla (z uwzględnieniem wszystkich gazów i źródeł emisji, ale bez uwzględniania pochłaniaczy); mając na uwadze, że należy to uwzględnić zarówno w dyskusjach o celu na okres do 2020 r., jak i przy opracowywaniu ambitnych celów na 2030 r.;
- I. mając na uwadze, że z różnych powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i oszczędne gospodarowanie nimi, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw podejmuje kroki w kierunku ekologizacji gospodarki w sektorach przemysłu i energetyki; mając na uwadze, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej emisje CO₂ na świecie wzrosły w 2012 r. do rekordowo wysokiego poziomu, a według IPCC średnie temperatury na powierzchni ziemi na świecie nadal rosną, a poziomy mórz się podnoszą;
- J. mając na uwadze, że według prognozy z 2014 r. w sprawie globalnej sytuacji energetycznej zapotrzebowanie na energię na świecie ma wzrosnąć w latach 2010–2040 o 56 % ⁽¹⁾, a zaspokojenie tego zapotrzebowania pociągnęłoby za sobą znaczny wzrost emisji CO₂; mając na uwadze, że ten wzrost zapotrzebowania i emisji będzie udziałem głównie gospodarek wschodzących; mając na uwadze, że według danych MFW dopłaty do paliw kopalnych na świecie wynoszą 1,9 bln USD, przy czym państwami, w których udziela się najwięcej dopłat – około połowy ogólnej kwoty – są USA, Chiny i Rosja ⁽²⁾;
- K. mając na uwadze, że w latach 1970–2010 ogólny poziom antropogenicznych emisji gazów cieplarnianych stale wzrastał, a większy bezwzględny wzrost w ujęciu dekadowym nastąpił pod koniec tego okresu; mając na uwadze, że emisje CO₂ ze spalania paliw kopalnych i procesów przemysłowych stanowiły około 78 % ogólnego wzrostu emisji gazów cieplarnianych w okresie 1970–2010, a podobny odsetek dotyczy również okresu 2000–2010;
- L. mając na uwadze, że państwa, które emitują najwięcej gazów cieplarnianych na świecie, czyli Chiny i USA, niedawno zaostryżyły swoją politykę klimatyczną i zapoczątkowały debatę o stopniowym wycofywaniu paliw kopalnych; mając na uwadze, że UE zobowiązała się do przyjęcia planu działania, który będzie prowadził do redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 80 % do 2050 r.;
- M. mając na uwadze, że w Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) nie uznano jeszcze zasadniczej roli reformy dopłat do paliw kopalnych pomimo ważnych korzyści dla klimatu wynikających z usunięcia tych dopłat, polegających na obniżeniu ogólnych kosztów stabilizacji stężenia gazów cieplarnianych oraz odejściu od wysokoemisyjnych rodzajów działalności gospodarczej; mając na uwadze, że mogłoby to również przynieść istotne korzyści dla środowiska i zdrowia, jak np. ograniczenie lokalnego zanieczyszczenia powietrza, mniejsze zagrożenie ruchu, mniejsza liczba wypadków i mniej uszkodzeń dróg, a także mogłoby stanowić dalsze zachęty do inwestowania w efektywność energetyczną i energię ze źródeł odnawialnych oraz w zrównoważone gospodarowanie zasobami;
- N. mając na uwadze, że według Banku Światowego ⁽³⁾ przeciwdziałanie zmianie klimatu mogłoby skutkować dodatkowym wzrostem PKB sięgającym 2,6 bln USD (1,9 bln EUR) rocznie do 2030 r.; mając na uwadze, że zastosowanie innowacji związanych z klimatem w energetyce i przemyśle, zwłaszcza w dziedzinie efektywności energetycznej, dałoby przewagę Europie, która stałaby się w ten sposób prekursorem na rozrastającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią, przyniosłoby tworzenie miejsc pracy, pobudzało wzrost gospodarczy, zwiększało niezależność energetyczną i zapewniało wszystkim przystępne ceny energii, jednocześnie ograniczając ubóstwo energetyczne, łagodząc zmianę klimatu i prowadząc do postępów w tworzeniu zrównoważonej gospodarki;
- O. mając na uwadze, że ponowne wykorzystanie i recykling materiałów korzystnie wpływają nie tylko na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, lecz również na tworzenie konkurencyjnej gospodarki o obiegu zamkniętym;

⁽¹⁾ <http://www.eia.gov/forecasts/ieo/?src=Analysis-b2>

⁽²⁾ <http://www.imf.org/external/pubs/ft/survey/so/2013/int032713a.htm>

⁽³⁾ <http://documents.worldbank.org/curated/en/2014/06/19703432/climate-smart-development-adding-up-benefits-actions-help-build-prosperity-end-poverty-combat-climate-change-vol-1-2-main-report>

Środa, 26 listopada 2014 r.

- P. mając na uwadze, że cele polityki łagodzenia zmiany klimatu można osiągnąć jedynie dzięki ogólnemu ukierunkowaniu rozwoju na przestrzeganie zasady zrównoważonego rozwoju ekologicznego zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się;
- Q. mając na uwadze, że wśród działań o charakterze globalnym powinno się znaleźć wsparcie krajów rozwijających się umożliwiające im przystosowanie się do zmiany klimatu oraz jej łagodzenie;
- R. mając na uwadze, że wyzwanie dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu jest nierozzerwalnie związane z szerszymi wyzwaniami dotyczącymi finansowania zrównoważonego rozwoju na świecie;
- S. mając na uwadze, że znakomite wyniki przeciwdziałania zmianie klimatu są niezbędne do realizacji wielu celów unijnej polityki w dziedzinie środowiska naturalnego, rozwoju, pomocy humanitarnej i zmniejszania ryzyka wystąpienia klęsk żywiołowych, gospodarki, stosunków zagranicznych, bezpieczeństwa i praw człowieka, a także do długoterminowego zapewnienia zdolności do zarządzania przepływami migracyjnymi do UE;
- T. mając na uwadze, że program działań na rzecz rozwoju po 2015 r. jest ukierunkowany na zrównoważony rozwój w celu rozwiązania globalnych problemów dotyczących ubóstwa, nierówności, zdrowia oraz bezpieczeństwa żywnościowego i wodnego;
- U. mając na uwadze, że prognozuje się, iż zmiana klimatu w XXI w. doprowadzi do przesiedleń ludności; mając na uwadze, że ryzyko przesiedleń wzrasta, kiedy populacje doświadczają niedoboru ziemi, podstawowej żywności lub mieszkań; mając na uwadze, że oczekuje się, iż wpływ zmiany klimatu na infrastrukturę krytyczną i integralność terytorialną wielu państw odbije się na polityce bezpieczeństwa narodowego i integralności terytorialnej małych państw wyspiarskich i państw o rozwiniętej linii brzegowej; mając na uwadze, że przesiedlenia spowodowane zmianą klimatu mogą pośrednio zwiększyć ryzyko wybuchu gwałtownych konfliktów w postaci wojen domowych i przemocy między wspólnotami;
- V. mając na uwadze, że oczekuje się, iż w XXI w. z powodu skutków zmiany klimatu spowolni się wzrost gospodarczy, ograniczenie ubóstwa stanie się trudniejsze, jeszcze bardziej spadnie poziom bezpieczeństwa żywnościowego, a także pogłębią się istniejące pułapki ubóstwa i powstaną nowe; mając na uwadze, że według prognoz skutki zmiany klimatu pogłębią ubóstwo w większości krajów rozwijających się i stworzą nowe strefy ubóstwa w krajach, gdzie narastają nierówności, a dotyczy to zarówno krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się;
- W. mając na uwadze, że świat musi pilnie stawić czoła ogromnemu i złożonemu wyzwaniu związanemu ze zmianą klimatu poprzez dokonanie radykalnej zmiany w zakresie działań łagodzących i dostosowawczych, w tym przez:
- osiągnięcie na konferencji klimatycznej w Paryżu w grudniu 2015 r. (COP 21) porozumienia w sprawie ambitnej, prawnie wiążącej umowy międzynarodowej dotyczącej działań w dziedzinie klimatu po 2020 r., które będą współmierne do celu 2 °C i uszanują prawo do sprawiedliwego i zrównoważonego rozwoju;
 - pilne zintensyfikowanie i rozszerzenie dotychczasowych działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2020 r. i w kolejnych latach oraz
 - zwiększenie poziomu finansowania przez kraje rozwinięte działań z zakresu łagodzenia zmiany klimatu, przystosowania się do niej, rozwoju i transferu technologii oraz budowania potencjału w krajach rozwijających się, równoległe z utworzeniem ekofunduszu klimatycznego i zobowiązaniem do zapewnienia nowych i dodatkowych środków, tak aby finansowanie to osiągnęło poziom 100 mld USD rocznie do 2020 r., przy jednoczesnym zwiększeniu oficjalnej pomocy rozwojowej w celu osiągnięcia obiecwanego od dawna poziomu wynoszącego 0,7 % dochodu narodowego brutto;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Pilna potrzeba działania

1. rozumie nadzwyczajną skalę i powagę zagrożeń płynących ze zmiany klimatu i wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wciąż nikłej międzynarodowej reakcji na wyzwania, jakie się z tą zmianą wiążą; jest niezwykle zaniepokojony faktem, że światowe działania są ewidentnie niewystarczające, by ograniczyć globalne ocieplenie do poziomu poniżej 2 °C, i apeluje do rządów, by niezwłocznie przyjęły konkretne środki mające przeciwdziałać zmianie klimatu i doprowadzić do zawarcia w 2015 r. w Paryżu światowego porozumienia służącego osiągnięciu tego celu;
2. zauważa, że według ustaleń zapisanych w piątym sprawozdaniu oceniającym IPCC dostępny po 2011 r. globalny budżet emisji CO₂ pozwalający zachować możliwość utrzymania wzrostu średniej temperatury na świecie poniżej 2 °C wynosi 1 010 Gt CO₂; podkreśla, że wszystkie kraje powinny włączyć się w stosowne działania, a odkładanie ich na później podniesie ich koszty i zawęzi wachlarz możliwych rozwiązań;
3. odnotowuje z niepokojem najnowsze ustalenia naukowe ośrodka Tyndall Centre for Climate Change Research, z których wynika, że w 2014 r. emisje CO₂ osiągną kolejny rekordowy poziom, wynoszący 40 mld ton (rocznie), podczas gdy łączne emisje CO₂ nie powinny w przyszłości przekroczyć 1 200 mld ton, jeżeli chcemy zachować 66 % prawdopodobieństwo utrzymania średniego poziomu globalnego ocieplenia poniżej 2 °C;
4. podkreśla, że porozumienie z 2015 r. musi spełniać cel, jakim jest ograniczenie światowych emisji do poziomu pozwalającego utrzymać budżet emisji CO₂ umożliwiający osiągnięcie celu 2 °C, a także powinno zmierzać do stopniowego redukcji światowych emisji CO₂ do 2050 r.;
5. przypomina, że w procesie wdrażania konwencji UNFCCC będzie się rozważać zaostrenie do 1,5 °C długoterminowego celu dotyczącego wzrostu temperatury;
6. podkreśla, że według ustaleń ze sprawozdania na temat nowej gospodarki klimatycznej pt. „Lepszy rozwój, lepszy klimat” wszystkie kraje, niezależnie od poziomu dochodów, mogą dążyć do trwałego wzrostu gospodarczego, a równocześnie ograniczać olbrzymie ryzyko, jakie niesie ze sobą zmiana klimatu;
7. oczekuje, że nowa Komisja odegra aktywną rolę w przezwyciężaniu światowego kryzysu klimatycznego, w tym dzięki dodatkowym funduszom na działania związane ze zmianą klimatu; wzywa Komisję, by jasno stwierdziła, iż wyzwania klimatyczne należą do jej głównych strategicznych priorytetów, oraz by jej organizacja odzwierciedlała ten fakt na wszystkich szczeblach i we wszystkich dziedzinach polityki i działań wewnętrznych i zewnętrznych, m.in. dzięki inwestycjom w zrównoważone rolnictwo (zgodnie z zaleceniami specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. prawa do żywienia) i zrównoważony transport;
8. podkreśla, że światowa polityka dotycząca zmiany klimatu bazuje na wynikach Konferencji Narodów Zjednoczonych „Środowisko i Rozwój” z 1992 r. i jest nieodłącznym elementem starań o wspieranie trwałego rozwoju na całym świecie; zaznacza, że politykę dotyczącą zmiany klimatu należy postrzegać w tym szerszym kontekście i łączyć z działaniami wynikającymi z konferencji w Rio, milenijnych celów rozwoju i programu działań na okres do roku 2015;

Postępy w realizacji wniosków platformy z Durbanu

9. przypomina, że w podsumowaniu szczytu klimatycznego ONZ Sekretarz Generalny ONZ podkreślił, iż wielu przywódców reprezentujących wszystkie regiony świata i kraje stojące na wszystkich poziomach rozwoju gospodarczego opowiedziało się za tym, by szczytowy poziom emisji gazów cieplarnianych osiągnięto przed 2020 r., a następnie drastycznie je ograniczono, osiągając w drugiej połowie stulecia neutralność klimatyczną;
10. oczekuje, że UE i jej państwa członkowskie odegrają zasadniczą konstruktywną rolę na konferencji COP 20 w Limie, by stworzyć warunki niezbędne do pomyślnego zawarcia w 2015 r. w Paryżu wiążącego światowego porozumienia w sprawie klimatu; podkreśla, że rządy na świecie są wspólnie odpowiedzialne, również wobec przyszłych pokoleń, za podjęcie odpowiednich działań dotyczących klimatu;

Środa, 26 listopada 2014 r.

11. przypomina, że wszystkie strony uzgodniły w Warszawie decyzję UNFCCC nr 1/CP.19, w której zwrócono się do wszystkich stron o podjęcie lub zintensyfikowanie krajowych przygotowań do realizacji ich zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładów oraz o poinformowanie o nich z należyтым wyprzedzeniem przed konferencją COP 21 (strony, które będą gotowe, proszone są o przekazanie informacji najpóźniej w pierwszym kwartale 2015 r.) w sposób sprzyjający jasności, przejrzystości i zrozumiałości zaplanowanych wkładów oraz umożliwiający ich wyrażenie w liczbach; apeluje do stron o zapewnienie zgodności ich zaplanowanych wkładów z ograniczonym budżetem emisji CO₂ pozwalającym na osiągnięcie celu 2 °C, a także o jak najszybsze osiągnięcie szczytowego poziomu światowych emisji;
12. apeluje o uzgodnienie na konferencji w Limie wymogów dotyczących przekazywania informacji z wyprzedzeniem, by zaplanowane wkłady były przejrzyste, mierzalne i porównywalne, a także pogrupowane ze względu na rodzaj wkładu; wzywa ponadto, by na konferencji w Limie uzgodniono przeprowadzenie etapu oceny przed konferencją COP w Paryżu, by stwierdzić, czy przedstawione zaplanowane wkłady są łącznie wystarczające z punktu widzenia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C, i sprawiedliwe dla poszczególnych stron;
13. podkreśla, że kraje, które już zobowiązały się do osiągnięcia celu redukcji emisji we wszystkich sektorach gospodarki, powinny dalej w większym stopniu ograniczać emisje, a inne kraje, w szczególności kraje o wysokim poziomie emisji oraz te, na których ciąży największa odpowiedzialność i które mają największe możliwości, również powinny przyjąć cele dotyczące wszystkich sektorów gospodarki, określając pułapy emisji i zmniejszając intensywność emisji gazów cieplarnianych;
14. apeluje o ogólne ożywienie polityki klimatycznej UE oraz szybkie uzgodnienie ambitnych, wiążących celów do roku 2030 w zakresie redukcji emisji, efektywności energetycznej oraz korzystania z odnawialnych źródeł energii (z wyjątkiem biopaliw szkodliwych społecznie i szkodzących środowisku), co posłuży pobudzeniu międzynarodowych debat poświęconych klimatowi i będzie zgodne ze zobowiązaniami UE do ograniczenia do 2050 r. emisji gazów cieplarnianych o 80 %-95 % w stosunku do poziomu emisji z 1990 r.;
15. ponownie zaznacza, że ambitne ramy klimatyczno-energetyczne do roku 2030 pozwolą UE utrzymać pozycję prekursora i mogą zachęcić partnerów międzynarodowych do odpowiedniego podniesienia własnych celów;
16. podkreśla, że Parlament wzywał Komisję i państwa członkowskie, by wyznaczyły dla UE wiążące cele dotyczące obniżenia krajowych emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., zwiększenia efektywności energetycznej o 40 % do 2030 r., zgodnie z badaniami dotyczącymi potencjału opłacalnych oszczędności energii, oraz wytwarzania w źródłach odnawialnych co najmniej 30 % energii zużywanej łącznie przez użytkowników końcowych; apeluje do państw członkowskich, by uwzględniły te cele w prowadzonych obecnie dyskusjach;

Elementy porozumienia z 2015 r.

17. zaznacza, że porozumienie z 2015 r. musi być ambitne już od chwili zawarcia go w Paryżu, by świat nadal zmierzał do osiągnięcia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury na poziomie poniżej 2 °C, i wzywa UE, by współpracowała w tym celu z międzynarodowymi partnerami;
18. wyraża opinię, że główne elementy porozumienia z 2015 r. należy określić na konferencji w Limie, opierając się na postępach osiągniętych w 2014 r. dzięki pracom platformy z Durbanu, i ponownie zaznacza, że głównymi elementami porozumienia z 2015 r. będą: łagodzenie zmiany klimatu, przystosowanie się do niej, finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu i środki wykonawcze;
19. apeluje do UE, by włączyła wszystkie strony w prace zmierzające do osiągnięcia w 2015 r. ambitnego i uczciwego porozumienia, zgodnego z najnowszymi wynikami badań naukowych, a zarazem pozwalającego uwzględnić nowe dane naukowe i zmieniające się okoliczności, by odpowiadało ono wyznaczonym celom i pozostało zrównoważone jeszcze przez wiele lat po 2020 r.; podkreśla w związku z tym potrzebę opracowania mechanizmu regularnych przeglądów zobowiązań dotyczących łagodzenia skutków, umożliwiającego stronom podnoszenie swoich zobowiązań z myślą o osiągnięciu celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C, bez konieczności ponownego negocjowania porozumienia;

Środa, 26 listopada 2014 r.

20. podkreśla potrzebę wprowadzenia w porozumieniu z 2015 r. skutecznego systemu zgodności mającego zastosowanie do wszystkich stron; zaznacza że porozumieniu z 2015 r. należy wspierać przejrzystość i rozliczalność dzięki wprowadzeniu wspólnego, opartego na zasadach systemu, obejmującego zasady rozliczania oraz ustalenia dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji; podkreśla, że zasady należy zróżnicować stosownie do rodzaju zobowiązań, jakie strony zdecydują się podjąć, w oparciu o doświadczenia z wdrażania konwencji i załączonego do niej protokołu z Kioto;

21. uważa, że podział obciążeń powinien opierać się na zasadach równości, przy czym należy skupić się w szczególności na obecnych i skumulowanych przeszłych emisjach gazów cieplarnianych oraz na potencjale, który należy ocenić np. na podstawie danych o PKB na jednego mieszkańca, indeksów rozwoju społecznego i poziomu ubóstwa, a także na danych obrazujących poziom trudności związanych ze zmniejszaniem lub ograniczaniem emisji; odnotowuje znaczenie, jakie dla ogólnych starań o zawarcie nowego porozumienia klimatycznego mają postępy w kwestii finansowania działań związanych ze zmianą klimatu;

Cele na okres do 2020 r. a protokół z Kioto

22. szczególnie podkreśla pilną potrzebę osiągnięcia postępów w likwidowaniu gigatonowej rozbieżności między ustaleniami naukowymi a obecnymi zobowiązaniami stron na okres do 2020 r. (tzw. luka gigatonowa); apeluje do stron, które nie podjęły jeszcze zobowiązań, by to uczyniły; podkreśla, że w przyczynianiu się do zlikwidowania luki gigatonowej istotną rolę odgrywają inne środki polityczne, obejmujące efektywność energetyczną, znaczne oszczędności energii, energię ze źródeł odnawialnych, zasobooszczędność, wycofywanie wodorofluorowęglowodorów, stopniowe wycofywanie dopłat do paliw kopalnych oraz zwiększanie znaczenia powszechnego systemu opłat za uprawnienia do emisji CO₂;

23. wzywa wszystkie strony, organizacje międzynarodowe, podmioty działające na szczeblach poniżej krajowego i organizacje pozarządowe, by w trybie pilnym opracowały, rozszerzyły i wdrożyły krajową politykę i inicjatywy dotyczące współpracy międzynarodowej, by zlikwidować lukę gigatonową, zwłaszcza w oparciu o inicjatywy nakreślone na szczycie klimatycznym zwołanym przez Sekretarza Generalnego ONZ (np. propozycja zawiązania koalicji na rzecz klimatu i czystego powietrza) oraz o dialog polityczny służący wskazywaniu możliwości przynoszących widoczne skutki działań związanych ze zmianą klimatu, rozwoju i wzrostu, prowadzony na szczeblu technicznym i politycznym w ramach UNFCCC;

24. w związku z faktem, że w drugiej fazie realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto na rachunki UE i państw członkowskich przekazana zostanie istotna nadwyżka jednostek zgodności z protokołem z Kioto (AAU, CER i ERU), wzywa UE i państwa członkowskie, by anulowały część jednostek w celu dostosowania ich liczby do prognozowanych rzeczywistych emisji oraz do opłacalnej ścieżki redukcji emisji krajowych z myślą o osiągnięciu celu klimatycznego UE na 2050 r., zgodnie z decyzją nr 1/CMP.8, w której zobowiązano strony, by do 2014 r. dokonały przeglądu swoich zobowiązań w zakresie obniżki emisji w drugim okresie realizacji;

25. oczekuje, że na konferencji w Limie przeprowadzona zostanie wielostronna ocena postępów osiągniętych przez UE i część jej państw członkowskich oraz przez inne strony w osiąganiu celów redukcji emisji do 2020 r., co będzie elementem procesu międzynarodowej oceny i przeglądu; uważa, że taka przejrzystość jest konieczna do lepszego zrozumienia wysiłków poszczególnych stron i do budowania zaufania między nimi;

26. odnotowuje fakt, że UE jest na dobrej drodze do osiągnięcia redukcji emisji w znacznie większym stopniu niż obecny cel wynoszący 20 %, i ponownie zauważa, że UE zaproponowała, iż zwiększy swój cel redukcji emisji do 30 % do 2020 r., jeśli inne kraje o wysokim poziomie emisji podejmą porównywalne zobowiązania;

27. wyjaśnia, że chociaż zakres drugiej fazy realizacji zobowiązań określonych w protokole z Kioto będzie ograniczony, to należy ją postrzegać jako bardzo ważny etap przejściowy, dlatego wzywa strony, w tym państwa członkowskie UE, do szybkiego ratyfikowania postanowień dotyczących drugiej fazy realizacji;

28. podkreśla wkład w ograniczanie emisji gazów cieplarnianych, jakim może być ponowne wykorzystywanie i recykling materiałów, gdyż wykorzystanie surowców pierwotnych to istotne źródło emisji gazów cieplarnianych; przypomina o znaczeniu przejścia na gospodarkę o obiegu zamkniętym, o wyższych wskaźnikach recyklingu;

Środa, 26 listopada 2014 r.

29. zauważa, że UE musi odegrać kluczową rolę w obniżaniu poziomu emisji dzięki polityce powstrzymującej rozwój niekonwencjonalnych paliw kopalnych o wysokiej emisyjności, np. piasków bitumicznych;

30. zauważa, że wiele krajów już dziś daje przykład, pokazując, że strategię rozwoju niskoemisyjnego i wzrost gospodarczy idą w parze; podkreśla, że solidne porozumienie międzynarodowe zachęci do bardziej ambitnych działań krajowych;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu

31. przypomina o zobowiązaniu UE i jej państw członkowskich do uruchamiania większych środków finansowych na działania związane ze zmianą klimatu, co ma stanowić wkład w podjęte w porozumieniu z Kopenhagi zobowiązanie do przekazania środków na ekofundusz klimatyczny (GCF) i przeznaczania do 2020 r. łącznie 100 mld USD rocznie z różnorodnych źródeł, zarówno publicznych, jak i prywatnych, dwu- i wielostronnych, w tym z alternatywnych źródeł finansowania; wzywa inne państwa darczyńców do wypełnienia ich zobowiązań w celu zgromadzenia większych środków na działania związane ze zmianą klimatu;

32. wnosi, by UE uzgodniła plan działania dotyczący zwiększania poziomu przewidywalnych, nowych i dodatkowych funduszy, zgodnie z obecnymi zobowiązaniami, by osiągnąć uczciwy wkład w kwotę 100 mld USD rocznie do 2020 r., a także by wprowadziła mechanizm ułatwiający rozliczanie i monitorowanie; z zadowoleniem przyjmuje niedawne obietnice dotyczące wkładu w ekofundusz klimatyczny i apeluje do innych krajów, by również wniosły doń uczciwy wkład, przy czym w ciągu najbliższych trzech lat kraje rozwinięte miałyby wnieść do ekofunduszu klimatycznego kwotę 15 mld USD w formie dotacji;

33. wzywa państwa członkowskie, by wniosły swoje wkłady finansowe ze znacznym wyprzedzeniem w stosunku do dat konferencji oraz by lepiej skoordynowały z UE swoje zapowiedzi dotyczące finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, co posłuży ułatwieniu komunikacji ze stronami trzecimi w kwestii łącznego wkładu UE oraz wywrze jak najbardziej pozytywny wpływ na negocjacje; podkreśla, że zobowiązania finansowe przyjęte na szczycie zorganizowanym przez Ban Ki-Moona były dobrym sygnałem i pozytywnie wpłynęły na wizerunek UE przed negocjacjami w Limie;

34. przypomina, że innowacyjne źródła finansowania mogą okazać się niezbędne, by zapewnić osiągnięcie celu polegającego na zgromadzeniu 100 mld USD rocznie do 2020 r. i w latach kolejnych, i apeluje do państw, by w Limie przeanalizowały różne rozwiązania;

35. ponownie apeluje o przeznaczenie dochodów z instrumentów rynkowych służących obniżaniu światowych emisji pochodzących z lotnictwa i żeglugi na finansowanie działań związanych z klimatem po 2020 r. oraz na ekofundusz klimatyczny; jest zdania, że UE powinna przedstawić propozycje dotyczące zawarcia w porozumieniu z 2015 r. postanowień o wystarczającym i przewidywalnym międzynarodowym finansowaniu działań związanych ze zmianą klimatu;

36. apeluje do państw członkowskich, by wykorzystały część dochodów pochodzących z rynków uprawnień do emisji CO₂ do finansowania działań związanych ze zmianą klimatu i pomocy rozwojowej w krajach rozwijających się; zaznacza jednak, że mechanizm ten napotyka poważne problemy, gdyż wspomniane dochody drastycznie spadły wraz ze spadkiem światowych cen uprawnień do emisji; w tej sytuacji uważa, że należy podjąć działania zmierzające do zwiększenia wydajności unijnego systemu handlu emisjami (ETS) w celu dostosowania go do prognozowanych rzeczywistych emisji oraz do opłacalnej ścieżki redukcji emisji krajowych z myślą o osiągnięciu celu klimatycznego UE na 2050 r., co może z kolei przynieść znaczne dochody, które powinny posłużyć do finansowania środków łagodzenia skutków zmiany klimatu i przystosowania się do niej w krajach rozwijających się;

37. wzywa UE i jej państwa członkowskie, by jasno zdefiniowały rolę prywatnych środków finansowych uzupełniających dostępne fundusze, przyznaje jednak zarazem, że środki te nie mogą zastąpić niezbędnych funduszy publicznych, zwłaszcza jeśli chodzi o przystosowywanie się do zmiany klimatu, a także by podkreślały konieczność przejrzystej sprawozdawczości i rozliczania tego rodzaju funduszy oraz zapewniły wdrożenie odpowiednich zabezpieczeń społecznych i środowiskowych;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Przystosowanie do zmiany klimatu; straty i szkody

38. apeluje do najważniejszych krajów rozwiniętych, by wykorzystały swoją istniejącą zaawansowaną infrastrukturę do wspierania, umacniania i stymulowania trwałego wzrostu oraz by zobowiązały się wspierać kraje rozwijające się w tworzeniu ich potencjału, co ma zapewnić osiągnięcie w przyszłości wzrostu gospodarczego we wszystkich regionach świata bez dalszych szkód dla środowiska;

39. zaznacza, że przystosowywanie się do zmiany klimatu to nieunikniona konieczność i że działania przystosowawcze muszą być centralnym elementem nowego porozumienia; podkreśla, że podjęcie już dziś działań na rzecz ograniczenia emisji gazów cieplarnianych będzie mniej kosztowne dla gospodarki światowej i poszczególnych krajów, a przy tym obniży koszty przystosowania do zmiany klimatu; apeluje do wszystkich krajów o przyjęcie odpowiednich środków służących planowaniu, przystosowaniu się do zmiany klimatu i reagowaniu na jej konsekwencje, by chronić mieszkańców, społeczeństwa, gospodarkę i środowisko oraz by osiągnąć trwały rozwój odporny na zmianę klimatu; zauważa, że reagowanie na zagrożenia związane z klimatem wymaga podejmowania decyzji w zmieniającym się świecie, wobec ciągłej niepewności co do skali skutków zmiany klimatu, a także czasu, w którym dadzą się one odczuć, i przy ograniczonej skuteczności przystosowania;

40. przypomina, że kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte oraz małe rozwijające się państwa wyspiarskie, w najmniejszym stopniu przyczyniają się do zwiększenia stężenia gazów cieplarnianych w atmosferze, jednak to one są najbardziej narażone na negatywne skutki zmiany klimatu i mają najmniejszą zdolność przystosowania się do niej; wzywa wszystkie państwa, które mają taką możliwość, by wspierały najbardziej narażone kraje w ich wysiłkach na rzecz przystosowania się do zmiany klimatu oraz reagowania na jej konsekwencje, z myślą o osiągnięciu trwałego rozwoju odpornego na zmianę klimatu, a także by dążyły do zawierania porozumień dotyczących doskonalenia krajowych procesów planowania działań przystosowawczych, finansowania działań związanych ze zmianą klimatu, transferu technologii i tworzenia potencjału;

41. z uznaniem dostrzega fakt, że na dwóch ostatnich konferencjach stron skoncentrowano się na konieczności przeciwdziałania stratom i szkodom wynikającym z konsekwencji zmiany klimatu w krajach rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych, które są szczególnie narażone na negatywne skutki zmiany klimatu; dostrzega konieczność pełnego wdrożenia decyzji podjętych w Warszawie oraz skupienia się na tych kwestiach również w Limie;

42. podkreśla, że należy zapewnić przewidywalność finansowania działań związanych ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się, by wesprzeć je w staraniach o przystosowanie się do zmiany klimatu i o łagodzenie jej skutków; w związku z tym zaznacza, że kraje wnoszące wkład w ekofundusz klimatyczny będą musiały sprecyzować, z jakich źródeł finansowania skorzystają i jak zgromadzą środki pieniężne, ponieważ informacje te zapewnią krajom rozwijającym się przewidywalność dochodów;

43. rozumie trudności związane z oddzieleniem działań związanych ze zmianą klimatu od działań rozwojowych i licznych elementów synergii między nimi występujących na szczeblu krajowym, lecz nalega, by utrzymano możliwość wiarygodnej i przejrzystej oceny przestrzegania zasady dodatkowości;

44. ubolewa, że chociaż wydatki na łagodzenie zmiany klimatu i przystosowanie się do niej rosną, to wyniki tych działań pomniejsza fakt, iż większość rządów, w tym rządy krajów rozwiniętych, nadal czynnie dotuje wydobycie i zużycie paliw kopalnych;

45. podkreśla, że działania związane ze zmianą klimatu powinny opierać się na podejściu zapewniającym równouprawnienie płci, udział społeczeństwa i przestrzeganie praw, a przeciwdziałanie konsekwencjom zmiany klimatu powinno mieć na celu szczególnie wspieranie ubogich i zepchniętych na margines osób i społeczności;

Sektor gruntów

46. podkreśla, że zgodnie z ustaleniami IPCC zagospodarowanie gruntów (na cele rolnicze, pod obszary leśne i inne) należy do najbardziej wystawionych na niebezpieczeństwa i narażonych na zagrożenia segmentów naszej gospodarki, lecz ma zarazem największy potencjał oszczędnego łagodzenia zmiany klimatu i podnoszenia odporności na nią; odnotowuje znaczenie uwzględnienia sektora gruntów we wkładzie krajowym wszystkich stron, wraz z odpowiednimi wspólnymi wskaźnikami umożliwiającymi monitorowanie, sprawozdawczość i weryfikowanie mierzalnych postępów w osiąganiu kilku wzajemnie powiązanych celów (łagodzenia zmiany klimatu, poprawy produktywności i podnoszenia odporności); podkreśla, że w porozumieniu należy określić kompleksowe ramy rozliczania emisji wynikających z zagospodarowania gruntów i emisji pochłanianych;

Środa, 26 listopada 2014 r.

47. zaznacza, że należy zwrócić szczególną uwagę na zapewnienie żywności i bezpieczeństwa żywnościowego ludności podatnej na zagrożenia wynikające ze zmiany klimatu;

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

48. podkreśla znaczenie transportu morskiego i lotniczego w ograniczaniu emisji gazów cieplarnianych oraz potrzebę szybkiego postępu i ambitnego podejścia do osiągnięcia satysfakcjonujących i szybkich rezultatów zarówno ze strony Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO), jak i Organizacji Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO), z uwagi na skalę i pilny charakter wyzwań związanych z klimatem;

Dyplomacja klimatyczna

49. w związku z tym podkreśla, że tak ważny podmiot, jak Unia Europejska, powinien na konferencji jedomyślnie dążyć do zawarcia międzynarodowego porozumienia i pozostać pod tym względem zjednoczony; wzywa państwa członkowskie, by skutecznie skoordynowały swoje stanowiska ze stanowiskiem UE; podkreśla, że UE musi wyrzucić presję na strony, które nie zmierzają do osiągnięcia celu, jakim jest utrzymanie wzrostu temperatury poniżej 2 °C; wzywa delegację UE, by przypominała o zobowiązaniach podjętych przez inne rządy z chwilą podpisania protokołu z Kioto;

50. wzywa państwa członkowskie, by podjęły intensywne działania dyplomatyczne skierowane do naszych krajów partnerskich i mające na celu umocnienie pozycji negocjacyjnej UE, w koordynacji z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) i Komisją, w tym za pośrednictwem sieci zielonej dyplomacji;

51. z zadowoleniem przyjmuje zwołany przez Sekretarza Generalnego ONZ szczyt, który odbył się w Nowym Jorku w dniu 23 września 2014 r. i miał na celu omówienie kwestii zmiany klimatu po raz pierwszy od konferencji kopenhaskiej, a zgromadził ponad 130 głów państw i szefów rządów oraz licznych przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i świata biznesu; z zadowoleniem przyjmuje w szczególności oświadczenia przywódców dotyczące konkretnych działań mających na celu redukcję emisji, inwestowanie w czystą energię i niskoemisyjny wzrost, propagowanie opłat za uprawnienia do emisji CO₂ i wkład w finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu; zaznacza, że środki przyjęte w wyniku zobowiązań podjętych przez przywódców w Nowym Jorku będą miały kluczowe znaczenie dla utrzymania dynamiki działań przed konferencjami w Limie i w Paryżu;

52. jest zdania, że wiarygodność UE w kwestii negocjacji dotyczących klimatu zależy od poziomu ambicji jej własnych działań;

53. podkreśla, że w nadrzędnym programie działań na okres po roku 2015 należy uwzględnić zaangażowanie społeczności międzynarodowej na rzecz trwałego rozwoju oraz wesprzeć międzynarodowe zobowiązania i cele, w tym dotyczące zmiany klimatu;

54. zaznacza, że konferencja COP 21 to jedyna w swoim rodzaju okazja do zajęcia się problemem zmiany klimatu i nawiązania do prac ONZ nad planem działań w zakresie rozwoju po 2015 r., a także do przygotowań do planowanej na marzec 2015 r. konferencji poświęconej planowi działania z Hyogo dotyczącemu zmniejszania zagrożenia klęskami żywiołowymi; apeluje do UE o aktywniejszą dyplomację klimatyczną służącą połączeniu tych procesów, by wspólnie i ambitnie dążyć do osiągnięcia celów dotyczących trwałego rozwoju;

Przemysł i konkurencyjność

55. wyraża zaniepokojenie faktem, że według danych Międzynarodowej Agencji Energetycznej (MAE) w 2013 r. na świecie odnotowano wzrost emisji CO₂ mimo spadku emisji w Europie i Stanach Zjednoczonych; proponuje w związku z tym rozważyć zróżnicowanie zakresu odpowiedzialności, aby każdy kraj miał udział w globalnych działaniach w zakresie polityki przemysłowej i energetycznej; apeluje o lepsze wykorzystanie takich technologii, jak satelity kosmiczne, do gromadzenia dokładnych danych o emisjach i temperaturze, a także o przejrzystą współpracę i wymianę informacji między krajami;

56. podkreśla, że Europa powinna w większym stopniu upowszechnić na rynku technologie przyjazne dla środowiska, w tym w dziedzinie ICT, energii ze źródeł odnawialnych, innowacyjnych i wydajnych technologii niskoemisyjnych, a w szczególności technologii sprzyjających efektywności energetycznej; podkreśla, że stabilne międzynarodowe ramy prawne sprzyjałyby inwestowaniu w ograniczanie emisji CO₂, efektywność energetyczną i odnawialne źródła energii, oferując nowe możliwości działania czółowym unijnym przedsiębiorstwom z tych sektorów; zauważa, że innowacyjne zrównoważone inwestycje mogą przynosić wzrost i nowe miejsca pracy;

Środa, 26 listopada 2014 r.

57. uważa, że ambitne i prawnie wiążące porozumienie międzynarodowe pomogłoby odpowiedzieć na obawy dotyczące uciezki emisji i utrzymania konkurencyjności danych sektorów, zwłaszcza sektorów energochłonnych;

Badania naukowe i innowacyjność

58. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie zrównoważonych przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie dla przeciwdziałania zmianie klimatu, a jednocześnie przekonania partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszać emisje, zarazem zwiększając konkurencyjność i tworząc miejsca pracy;

59. wzywa do podjęcia międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w działania badawczo-rozwojowe w dziedzinie zrównoważonych przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że UE powinna świecić przykładem i wykorzystywać środki przeznaczone na badania do finansowania przedsięwzięć demonstracyjnych, które dotyczą innowacyjnych, przyjaznych dla klimatu i energooszczędnych technologii, oraz rozwinąć w tej dziedzinie ścisłą współpracę naukową z partnerami międzynarodowymi, np. z krajami BRIC i z USA;

Polityka energetyczna

60. z zadowoleniem przyjmuje niedawne sygnały ze strony rządów USA i Chin dotyczące działań w dziedzinie klimatu oraz chęć odgrywania przez nie bardziej znaczącej roli w globalnych dążeniach do rozwiązania problemu zmiany klimatu; ubolewa, że w niektórych krajach rozwiniętych nadal rośnie poziom emisji na mieszkańca;

61. zauważa, że ceny energii pochodzącej z różnych źródeł odgrywają główną rolę w kształtowaniu zachowań uczestników rynku, w tym przemysłu i konsumentów, oraz zwraca uwagę, że niemożność pełnej internalizacji kosztów zewnętrznych w obecnych międzynarodowych ramach politycznych sprzyja utrzymywaniu się wzorców konsumpcji niezgodnych z zasadami zrównoważonego rozwoju; ponownie zaznacza, że światowy rynek emisji CO₂ z systemem wystarczająco wysokich cen byłby solidną podstawą do osiągnięcia zarówno znacznego obniżenia emisji, jak i równych warunków działania dla przemysłu; wzywa UE i jej partnerów, by w najbliższej przyszłości znalazły jak najskuteczniejszy sposób wspierania powiązań między EU ETS a innymi systemami handlu w celu utworzenia światowego rynku emisji CO₂, zapewnienia większej różnorodności sposobów redukcji emisji, zwiększenia rozmiarów rynku i jego płynności, przejrzystości, a w końcowym efekcie bardziej wydajnego przydziału zasobów dla sektora energetyki i przemysłu;

62. apeluje o ściślejszą koordynację działań Rady, Komisji i ESDZ, aby umożliwić UE zajęcie skoordynowanego stanowiska na forum organizacji międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Agencja Energetyczna (MAE), Międzynarodowa Agencja Energii Odnawialnej (IRENA), międzynarodowe partnerstwo na rzecz współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej (IPEEC) i Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA), a tym samym odgrywanie bardziej aktywnej roli i wywieranie większego wpływu, zwłaszcza w zabieganiu o stosowanie polityki wspierania zrównoważonej energetyki, efektywności energetycznej i bezpieczeństwa energetycznego;

63. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by niezwłocznie przyjęły konkretne środki służące stopniowemu wycofywaniu do 2020 r. – pod przewodnictwem Komisji – wszelkich dotacji szkodliwych dla środowiska, w tym dopłat do paliw kopalnych, przy zastosowaniu podejścia opartego na działaniu i monitorowaniu z wykorzystaniem europejskiego semestru; ponadto apeluje o skoordynowaną na szczeblu międzynarodowym realizację celu przyjętego na szczycie G-20 w Pittsburghu, zakładającego wycofywanie dopłat do paliw kopalnych, według MAE sięgających na całym świecie 544 mld USD w 2012 r., ponieważ doprowadziłyby to do znacznego zmniejszenia emisji CO₂ i przyczyniłyby się do obniżenia deficytu publicznego w wielu krajach; z zadowoleniem przyjmuje ogłoszony na szczycie G-20 w Petersburgu zamiar wprowadzenia systemu wzajemnej oceny wycofywania dopłat do paliw kopalnych; ubolewa z powodu braku postępów w podejmowaniu konkretnych środków służących osiągnięciu tego celu; wzywa do przeglądu mechanizmu czystego rozwoju (CDM), ze szczególnym uwzględnieniem zapobiegania negatywnemu wpływowi przedsięwzięć CDM na prawa człowieka, bezpieczeństwo żywnościowe i środowisko;

Środa, 26 listopada 2014 r.

64. uważa za godne ubolewania, że na arenie międzynarodowej ani w UE nie zajęto się należycie kwestią potencjału oszczędności energii; podkreśla, że oszczędności energii umożliwiają tworzenie miejsc pracy, oszczędności gospodarcze i bezpieczeństwo energetyczne, a także podnoszenie konkurencyjności i zmniejszanie emisji, i mają kluczowe znaczenie dla oddzielenia emisji od wzrostu gospodarczego; wzywa UE, aby w negocjacjach międzynarodowych należała, by zwracano większą uwagę na oszczędności energii, zarówno przy omawianiu transferu technologii, jak i planów rozwoju dla krajów rozwijających się czy pomocy finansowej; podkreśla, że jeśli UE i państwa członkowskie chcą być wiarygodne, to muszą wyznaczyć i osiągnąć ambitne cele w zakresie efektywności energetycznej; podkreśla, że maksymalizacja oszczędności energii i efektywności energetycznej wymaga, by ograniczono marnowanie energii w sektorze budownictwa i transportu oraz w instalacjach energetycznych i urządzeniach wykorzystywanych w gospodarstwach domowych;

65. wskazuje na konieczność wprowadzenia nieenergochłonnych i napędzanych wodorem środków transportu;

Wodorofluorowęglowodory (HFC) i protokół montrealwski

66. zachęca strony, by przeanalizowały mechanizmy głosowania i podejmowania decyzji wprowadzone we wdrażanym z powodzeniem protokole montrealskim, przyjęte w nim inne podejście do podziału odpowiedzialności, mechanizmy egzekwowania postanowień i nakładania sankcji oraz mechanizmy finansowania, ponieważ model ten mógłby posłużyć za wzór również dla UNFCCC; wzywa UE, aby zwiększyła starania o uregulowanie globalnego wycofywania wodorofluorowęglodorów zgodnie z protokołem montrealskim;

67. przypomina, że UE przyjęła ambitne przepisy mające na celu wycofanie 79 % wodorofluorowęglodorów do 2030 r., ponieważ powszechnie dostępne są przyjazne dla klimatu rozwiązania alternatywne i należy w pełni wykorzystać ich potencjał; zauważa, że wycofywanie wodorofluorowęglodorów to łatwe do zrealizowania działanie na rzecz łagodzenia zmiany klimatu w UE i poza nią, i apeluje do UE o aktywne sprzyjanie światowym działaniom dotyczącym wodorofluorowęglodorów;

68. z zadowoleniem przyjmuje dokument do dyskusji przedstawiony przez UE stronom protokołu montrealskiego, dotyczący wycofywania wodorofluorowęglodorów na całym świecie, i w tym kontekście wzywa Komisję i państwa członkowskie do przedłożenia formalnego projektu poprawki do rozpatrzenia na 27. posiedzeniu stron protokołu montrealskiego, które odbędzie się w 2015 r.;

Delegacja Parlamentu Europejskiego

69. uważa, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmiany klimatu, w związku z czym nie może zaakceptować faktu, że posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; oczekuje, że w posiedzeniach koordynacyjnych UE w Limie będzie mógł uczestniczyć przynajmniej przewodniczący delegacji Parlamentu Europejskiego;

o

o o

70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozesłanie jej wszystkim umawiającym się stronom spoza UE.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0064

Pakistan: prawo zakazujące bluźnierstwa

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Pakistanu: przepisy dotyczące bluźnierstwa (2014/2969(RSP))

(2016/C 289/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Pakistanu,
- uwzględniając art. 18 Powszechnej deklaracji praw człowieka z 1948 r. oraz art. 18 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych z 1966 r.,
- uwzględniając deklarację ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form nietolerancji i dyskryminacji ze względu na wyznanie lub przekonania z 1981 r.,
- uwzględniając sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące wolności religii lub przekonań,
- uwzględniając sprawozdanie specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. niezależności sędziów i prawników Gabrieli Knaul z dnia 4 kwietnia 2013 r., sporządzone w następstwie jej misji w Pakistanie w dniach 19–29 maja 2012 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie rocznego sprawozdania dotyczącego praw człowieka i demokracji na świecie za rok 2012 oraz polityki Unii Europejskiej w tym zakresie ⁽¹⁾, w której potępiono prześladowania chrześcijan i innych mniejszości religijnych,
- uwzględniając wytyczne UE dotyczące propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań ⁽²⁾,
- uwzględniając przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania z marca 2012 r., zawierający takie priorytety jak dobre sprawowanie rządów i dialog na temat praw człowieka, a także ściśle związany z nim drugi dialog strategiczny między UE a Pakistanem z dnia 25 marca 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie Pakistanu z dnia 11 marca 2013 r. ⁽³⁾, w których przypomniano oczekiwania UE dotyczące propagowania i przestrzegania praw człowieka oraz potępiono wszelką przemoc, w tym przeciwko mniejszościom religijnym,
- uwzględniając oświadczenie wydane w dniu 18 października 2014 r. przez rzecznika Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) w sprawie orzeczenia Sądu Najwyższego w Lahaurze podtrzymującego wyrok skazujący dla Asii Bibi w Pakistanie,
- uwzględniając komunikat prasowy z dnia 29 października 2014 r. wydany przez delegaturę Unii Europejskiej w Pakistanie z okazji wizyty specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka w Pakistanie w dniach 26–29 października 2014 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie roli Pakistanu w regionie i jego stosunków politycznych z UE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 135 ust. 5 oraz art. 123 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0575.

⁽²⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_Data/docs/pressdata/EN/foraff/137585.pdf

⁽³⁾ http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/EN/foraff/135946.pdf

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0208.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- A. mając na uwadze, że Asia Bibi, chrześcijanka z Pendżabu, została aresztowana w 2009 r. i skazana na śmierć w 2010 r. na podstawie sekcji 295 C pakistańskiego kodeksu karnego; mając na uwadze, że w dniu 16 października 2014 r. Sąd Najwyższy w Lahaurze oddalił odwołanie Asii Bibi i utrzymał wyrok w mocy; mając na uwadze, że w dniu 24 listopada 2014 r. pozwana złożyła apelację do Sądu Najwyższego, która to procedura może trwać latami; mając na uwadze, że prezydent Pakistanu – poprzez prezydenckie ulaskawienie – może jeszcze unieważnić orzeczenie Sądu Najwyższego w Lahaurze i udzielić amnestii Asii Bibi;
- B. mając na uwadze, że w dniu 7 listopada 2014 r. Shama Bibi i Shahbaz Masih, chrześcijańskie małżeństwo, zostali pobici we wschodnim Pakistanie przez tłum oskarżający ich o palenie stron Koranu; mając na uwadze, że ich ciała spalono w ceglany piecu, przy czym według niektórych doniesień w chwili wrzucenia do pieca byli jeszcze żywi;
- C. mając na uwadze, że wyroki śmierci ze względu na naruszenie przepisów o bluźnierstwie otrzymało w ostatnim czasie wielu obywateli Pakistanu, w tym chrześcijanin Sawan Masih za rzekomą obrazę proroka Mahometa podczas rozmowy, a także chrześcijańskie małżeństwo Shafqat Emmanuel i Shagufta Kausar za rzekome znieważenie proroka w wiadomości tekstowej;
- D. mając na uwadze, że w dniu 7 maja 2014 r. został zamordowany działacz na rzecz praw człowieka i prawnik Rashid Rehman; mając na uwadze, że kilka tygodni wcześniej Rehmanowi grożono, ponieważ bronił wykładowcy zagrożonego procesem na mocy pakistańskich przepisów o bluźnierstwie;
- E. mając na uwadze, że w październiku 2014 r. Mohammad Asghar, obywatel brytyjski pochodzenia pakistańskiego, zdiagnozowany w Wielkiej Brytanii jako umyślowo chory, a mimo to uwięziony za bluźnierstwo, został postrzelony przez strażnika więziennego; mając na uwadze, że władze prowincji zatrzymały i oskarżyły napastnika o próbę zabójstwa i że kolejnych ośmiu strażników więziennych zawieszono w funkcjach;
- F. mając na uwadze, że w dniu 5 listopada 2014 r. 45-letni szyita Tufail Haider został zabity przez prowadzącego przesłuchanie funkcjonariusza policji, którzy twierdził później, iż T. Haider wygłaszał obraźliwe uwagi pod adresem „kompanów proroka Mahometa”;
- G. mając na uwadze doniesienia, że w okresie od 1987 r. do października 2014 r. w Pakistanie oskarżono o bluźnierstwo łącznie 1 438 osób, w tym 633 muzułmanów, 494 ahmadytów, 187 chrześcijan i 21 hinduistów; mając na uwadze, że od 1990 r. co najmniej 60 osób straciło życie w wyniku samosądów w przypadkach związanych z bluźnierstwem;
- H. mając na uwadze, że obecnie pod zarzutem bluźnierstwa przebywa w więzieniu kilkadziesiąt osób – w tym muzułmanie, hinduiści, chrześcijanie i in.; mając na uwadze, że dotychczas nie wykonano żadnego wyroku śmierci w oparciu o zarzut bluźnierstwa, ale wielu oskarżonych straciło życie wskutek samosądu; mając na uwadze, że niektórzy przywódcy religijni wywierają na pakistański system sądownictwa olbrzymi nacisk, aby podtrzymywać i wykonywać wyroki śmierci, które są zazwyczaj wydawane przez sądy niższej instancji; mając na uwadze, że postępowanie sądowe często trwa wiele lat i wywiera druzgoczący wpływ na niewinnych obywateli Pakistanu, ich rodziny i społeczności;
- I. mając na uwadze, że pakistańskie prawo zakazujące bluźnierstwa sprawia, iż dla mniejszości wyznaniowych niebezpieczne jest swobodne wyrażanie poglądów lub otwarte angażowanie się w działalność religijną; mając na uwadze, że powszechne nadużywanie tych przepisów jest dobrze udokumentowane; mając na uwadze, że zamiast chronić wspólnoty religijne, przepisy te wzbudziły strach w pakistańskim społeczeństwie; mając na uwadze, że wszelkie próby zreformowania przepisów lub ich stosowania zostały zduszone poprzez groźby i zabójstwa; mając na uwadze, że próby podnoszenia tych kwestii w mediach – tak w internecie, jak poza nim – często spotykają się z groźbami i prześladowaniem, w tym ze strony rządu;
- J. mając na uwadze, że Pakistan odgrywa istotną rolę we wspieraniu stabilności w Azji Południowej i można by odeń oczekiwać, aby służył przykładem, dbając o praworządność i prawa człowieka;
- K. mając na uwadze, że Pakistan ratyfikował niedawno siedem z dziewięciu głównych międzynarodowych praw człowieka – zwłaszcza Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Konwencję ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniami, które to dokumenty zawierają liczne postanowienia dotyczące wymiaru sprawiedliwości, prawa do rzetelnego procesu sądowego, równości wobec prawa i niedyskryminacji;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- L. mając na uwadze, że w ramach mechanizmów ochrony praw człowieka ONZ zażądano od Pakistanu uchylecia przepisów zakazujących bluźnierstwa lub przynajmniej natychmiastowego wprowadzenia zabezpieczeń, tak aby zapobiec nadużywaniu tych przepisów w celu represjonowania obywateli, którzy często pochodzą z mniejszościowych wspólnot religijnych;
- M. mając na uwadze, że UE i Pakistan podjęły niedawno decyzję o pogłębieniu i rozszerzeniu swoich stosunków dwustronnych, czego przykładem jest pięcioletni plan zaangażowania, którego realizację rozpoczęto w lutym 2012 r., oraz pierwszy dialog strategiczny UE-Pakistan z czerwca 2014 r.; mając na uwadze, że przyjęty przez UE i Pakistan pięcioletni plan zaangażowania ma na celu zbudowanie partnerstwa strategicznego i utworzenie partnerstwa na rzecz pokoju i rozwoju, opartego na wspólnych wartościach i zasadach;
- N. mając na uwadze, że Pakistan został objęty systemem GSP Plus po raz pierwszy w dniu 1 stycznia 2014 r.; mając na uwadze, że system ten „powinien stanowić silną zachętę do przestrzegania podstawowych praw człowieka i praw pracowniczych oraz zasad ochrony środowiska i dobrego zarządzania”;
1. jest głęboko zaniepokojony i zasmucony decyzją Sądu Najwyższego w Lahaurze z dnia 16 października 2014 r. o potwierdzeniu wyroku śmierci wydanego na Asię Bibi za bluźnierstwo; wzywa Sąd Najwyższy, aby szybko i niezwłocznie rozpoczął postępowanie w tej sprawie i aby w swym orzeczeniu stał na straży praworządności i pełnego poszanowania praw człowieka;
 2. zwraca się do sądów w Pakistanie o szybkie przeprowadzenie rewizji wyroków śmierci wydanych na Sawana Masiha, Mohammada Asgara oraz Shafqata Emmanuela i jego żonę Shagufę Kausar, a także wszystkich innych obywateli oczekujących na wykonanie wyroku śmierci za rzekome naruszenie przepisów dotyczących bluźnierstwa;
 3. zdecydowanie potępia morderstwo Shamy Bibi i Shahbaza Masiha i składa kondolencje ich rodzinom, a także rodzinom wszystkich niewinnych ofiar zamordowanych na skutek przepisów dotyczących bluźnierstwa w Pakistanie; wzywa do stawiania przed sądem sprawców takich czynów; odnotowuje decyzję rządu Pendżabu o powołaniu komisji w celu przyspieszenia śledztwa w sprawie morderstwa Shamy Bibi i Shahbaza Masiha oraz zarządzenia dodatkowej ochrony policyjnej dla okolic w tej prowincji zamieszkałych przez chrześcijan; podkreśla jednak potrzebę położenia kresu poczuciu bezkarności oraz potrzebę dogłębnych reform w celu zajęcia się kwestią przemocy wobec mniejszości religijnych, która wciąż jest wszechobecna;
 4. wyraża głębokie zaniepokojenie faktem, że kontrowersyjne prawo zakazujące bluźnierstwa jest podatne na nadużycia, które dotykają ludzi wszystkich wyznań w Pakistanie; wyraża szczególne zaniepokojenie, że przepisy dotyczące bluźnierstwa, wobec których sprzeciwi publicznie wyrazili minister Shahbaz Bhatti, gubernator Salman Taseer oraz Rashid Rehman – którzy to zostali zamordowani z powodu ich stanowiska popierającego tolerancję religijną – są w coraz większym stopniu wykorzystywane w Pakistanie przeciwko grupom mniejszościowym szczególnie podatnym na zagrożenia, w tym przeciwko ahmadytom i chrześcijanom;
 5. wzywa rząd Pakistanu do przeprowadzenia dogłębnego przeglądu prawa zakazującego bluźnierstwa i jego obecnego stosowania, a w szczególności sekcji 295 B i C kodeksu karnego, w których przewiduje się obowiązkową karę dożywotniego więzienia (295 B i C) lub nawet karę śmierci (295 C) za domniemane akty bluźnierstwa, w celu uchylecia tych przepisów; wzywa rząd Pakistanu do zniesienia kary śmierci, w tym za bluźnierstwo lub apostazję, a także do wprowadzenia zabezpieczeń zapobiegających nadużywaniu przepisów prawnych dotyczących bluźnierstwa lub apostazji;
 6. wzywa władze Pakistanu do zagwarantowania niezawisłości sądów, rządów prawa i uczciwego procesu w zgodzie z międzynarodowymi normami w zakresie postępowań sądowych, w tym poprzez uwzględnienie ostatnich zaleceń specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. niezależności sędziów i prawników; ponadto wzywa władze Pakistanu do zapewnienia wystarczającej ochrony wszystkim osobom związanym ze sprawami o bluźnierstwo, w tym również poprzez ochronę sędziów przed naciskami z zewnątrz, ochronę oskarżonych oraz ich rodzin i społeczności przed samosądami, a także poprzez znalezienie rozwiązań dla osób uniewinnionych, które jednak nie mogą wrócić do miejsca swojego pochodzenia;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

7. przypomina, że konstytucja Pakistanu gwarantuje wolność wyznania i prawa mniejszości; przyjmuje z zadowoleniem środki, które od listopada 2008 r. rząd Pakistanu przyjął w interesie mniejszości religijnych, takie jak zagwarantowanie mniejszościom 5 % miejsc pracy w sektorze publicznym, uznanie świąt niemuzułmańskich za dni wolne od pracy i ustanowienie Dnia Mniejszości Narodowych;
 8. jednakże wzywa rząd Pakistanu, by zwiększył wysiłki na rzecz lepszego zrozumienia międzywyznaniowego, by aktywnie zajął się wrogością religijną podmiotów społecznych oraz zwalczał nietolerancję religijną, akty przemocy i zastraszanie oraz przeciwdziałal poczuciu bezkarności;
 9. zdecydowanie potępia wszelkie akty przemocy skierowane przeciwko wspólnotom religijnym, a także wszelkie przejawy dyskryminacji i nietolerancji na tle religijnym i wyznaniowym; podkreśla, że prawo do wolności myśli, sumienia i wyznania należy do podstawowych praw człowieka; podkreśla ponadto, że wszyscy Pakistańczycy, niezależnie od ich wyznania i religii, zasługują na równe poszanowanie, propagowanie i ochronę ich praw człowieka;
 10. wzywa ESDZ oraz Komisję do wykorzystania wszelkich dostępnych narzędzi, w tym określonych w wytycznych UE w sprawie propagowania i ochrony wolności religii lub przekonań, w celu udzielenia pomocy wspólnotom religijnym i wywarcia presji na rząd Pakistanu, aby zintensyfikował starania na rzecz ochrony mniejszości religijnych; docenia w tym względzie wizytę w Pakistanie specjalnego przedstawiciela UE ds. praw człowieka oraz rozmowy, które tam przeprowadził;
 11. podkreśla, że przyznanie statusu GSP Plus ma charakter warunkowy z zastrzeżeniem m.in. ratyfikacji i wdrożenia 27 konwencji międzynarodowych, jak określono w załączniku VIII do nowego rozporządzenia podstawowego w sprawie GSP, z których większość dotyczy praw człowieka; podkreśla, że UE może podjąć decyzję o wycofaniu preferencji GSP Plus, jeżeli dany kraj nie jest w stanie wypełnić swych zobowiązań;
 12. wzywa ESDZ i Komisję do rygorystycznego monitorowania wypełniania przez Pakistan swych zobowiązań w ramach GSP Plus oraz do propagowania i obrony praw człowieka w Pakistanie;
 13. wzywa ESDZ i Komisję do współpracy z władzami Pakistanu w celu zreformowania sposobu, w jaki wykorzystywane są przepisy dotyczące bluźnierstwa, w tym poprzez wdrożenie środków zaproponowanych w ust. 6;
 14. zachęca rząd Pakistanu do współpracy z organami ONZ, w tym ze sprawozdawcą ONZ ds. wolności religii lub przekonań, w celu poświęcenia uwagi poważnym obawom związanym z problemami dotyczącymi praw człowieka;
 15. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji Europejskiej/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, specjalnemu przedstawicielowi UE ds. praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, sekretarzowi generalnemu ONZ, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Pakistanu.
-

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0065

Serbia: sprawa oskarżonego o zbrodnie wojenne Wojislava Šešelja

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Serbii: sprawa oskarżonego o zbrodnie wojenne Wojysława Szeszela (2014/2970(RSP))

(2016/C 289/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Serbii,
 - uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Serbii, który wszedł w życie dnia 1 września 2013 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 8 października 2014 r. dotyczące postępów Serbii w roku 2014 (SWD (2014)0302),
 - uwzględniając statut Międzynarodowego Trybunału ds. Ścigania Osób Odpowiedzialnych za Poważne Naruszenia Międzynarodowego Prawa Humanitarnego Popelnione na Terytorium Byłej Jugosławii od 1991 r. (ICTY),
 - uwzględniając art. 65 Regulaminu oraz dowody przedstawione przed ICTY,
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 oraz art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Wojisław Szeszel, przewodniczący Serbskiej Partii Radykalnej, jest oskarżony przed ICTY o takie zbrodnie jak: prześladowania ze względów politycznych, rasowych lub religijnych, deportacje, nieludzkie czyny (przymusowe przesiedlenia) (zbrodnie przeciwko ludzkości), a także o morderstwa, tortury, okrutne traktowanie, bezmyślne burzenie wsi, spustoszenia nieusprawiedliwione koniecznością wojenną, burzenie lub umyślne niszczenie obiektów wykorzystywanych do celów religijnych lub edukacyjnych, rabunek własności publicznej lub prywatnej (pogwałcenie praw i zwyczajów wojennych) w Chorwacji, Bośni i Hercegowinie oraz części Wojwodiny (Serbia), popełnione w latach 1991-1993;
- B. mając na uwadze, że ICTY został utworzony przez Organizację Narodów Zjednoczonych w 1993 r. w celu osądzenia zbrodni wojennych, do których doszło w latach 90. ubiegłego stulecia, a tym samym położenia fundamentów pod rozwiązywanie konfliktu, a następnie rozwój w tym regionie;
- C. mając na uwadze, że w dniu 6 listopada 2014 r. Izba Procesowa ICTY wydała *proprio motu* decyzję o tymczasowym zwolnieniu Wojysława Szeszela – który spędził ponad jedenaście lat w areszcie i którego proces wciąż trwa – z uwagi na pogorszenie jego stanu zdrowia, na następujących warunkach: (i) nie będzie wpływał na świadków i ofiary; oraz (ii) stawi się przed Izbą Procesową w trybie natychmiastowym na jej wezwanie; mając na uwadze, że Wojisław Szeszel od początku procesu był wrogo nastawiony do ICTY, często przerywając, zakłócając i opóźniając postępowanie przed trybunałem, a w trzech osobnych przypadkach został oskarżony o lekceważenie sądu za zastraszanie świadków;
- D. mając na uwadze, że po powrocie do Serbii Wojisław Szeszel wygłosił publicznie w Belgradzie kilka przemówień, w których podkreślił, że nie stawi się dobrowolnie przed trybunałem, jeżeli zostanie wezwany, zapowiedział zatem zamiar naruszenia jednego z dwóch warunków jego zwolnienia;
- E. mając na uwadze, że w swoich wypowiedziach publicznych Wojisław Szeszel wielokrotnie domagał się utworzenia „Wielkiej Serbii”, publicznie wysuwając roszczenia wobec krajów sąsiadujących, w tym Chorwacji – państwa członkowskiego UE, i podlegając do nienawiści wobec obcokrajowców; mając na uwadze, że w jednym z oświadczeń dla prasy pogratulował serbskim czetnikom „wyzwolenia” Vukovaru z okazji 23. rocznicy kapitulacji tego chorwackiego miasta przed serbskimi siłami paramilitarnymi oraz armią jugosłowiańską w 1991 r. oraz związanych z tym zbrodni, naruszając tym samym zakaz wpływania na świadków; mając na uwadze, że serbskie ugrupowanie pokojowe Kobiety w Czerni zgromadziło się w Belgradzie w celu upamiętnienia ofiar oblężenia tego miasta w formie spektaklu zatytułowanego „Nigdy nie zapomnimy zbrodni w Vukovarze”;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

1. zdecydowanie potępią Wojysława Szeszela za podżeganie do wojny, nawoływanie do nienawiści i zachęcanie do roszczeń terytorialnych, a także jego próby sprowadzenia Serbii z proeuropejskiego kursu; potępią prowokacyjne działania publiczne i retorykę wojenną, które stosuje on od momentu tymczasowego zwolnienia i które ponownie otworzyły rany w psychice ofiar, związane z wojną i okropieństwami, do jakich doszło na początku lat dziewięćdziesiątych ubiegłego stulecia; podkreśla, że ostatnie oświadczenia Wojysława Szeszela mogą zniweczyć postępy poczynione w obszarze współpracy regionalnej i pojednania, a tym samym zaprzepaścić wysiłki ostatnich lat;
2. przypomina władzom serbskim o ich zobowiązaniach w ramach współpracy z ICTY oraz o zobowiązaniach Serbii jako kraju kandydującego do członkostwa w UE; z niepokojem zwraca uwagę, że brak odpowiedniej reakcji politycznej i prawnej ze strony władz serbskich wobec zachowania Wojysława Szeszela podważa zaufanie ofiar do systemu sądownictwa; zachęca serbskie władze i partie demokratyczne do potępienia wszelkich publicznych przejawów nawoływania do nienawiści lub stosowania retoryki wojennej oraz do działania na rzecz ochrony praw mniejszości i praw kulturalnych; wzywa władze serbskie do zbadania, czy Wojysław Szeszel naruszył serbskie prawo, oraz do wzmocnienia i pełnego stosowania prawodawstwa zakazującego nawoływania do nienawiści, dyskryminacji i podżegania do przemocy; popiera wszystkie partie polityczne, organizacje pozarządowe i osoby, które walczą z mową nienawiści w Serbii;
3. wzywa ICTY i prokuratora trybunału do podjęcia działań w celu ponownego przeanalizowania istnienia przesłanek tymczasowego zwolnienia w świetle nowych okoliczności; zwraca uwagę, że różne standardy, jeżeli chodzi o praktykę stosowania zwolnienia tymczasowego przez trybunał, nie przyczynią się do osiągnięcia celów ICTY; zachęca ICTY do podjęcia zdecydowanych działań w celu odzyskania zaufania, nadwężonego przez skandaliczne i niedopuszczalne oświadczenia publiczne Wojysława Szeszela, w tym do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu szybszego zakończenia wszystkich procesów i postępowań apelacyjnych toczących się przed trybunałem; przypomina, że pociągnięcie do odpowiedzialności zbrodniarzy wojennych jest niezbędnym warunkiem rzeczywistego i długotrwałego procesu pojednania;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, prezydentowi, rządowi i Zgromadzeniu Narodowemu Serbii, Radzie Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz p

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0066

Irak: porwania i złe traktowanie kobiet

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie Iraku: porywanie kobiet i znęcanie się nad nimi (2014/2971(RSP))

(2016/C 289/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iraku,
 - uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 20 października 2014 r. w sprawie kryzysu związanego z powołaniem Państwa Islamskiego/Daesh w Syrii i w Iraku,
 - uwzględniając rezolucję S-22/1 Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 1 września 2014 r. w sprawie stanu przestrzegania praw człowieka w Iraku w świetle nadużyć popełnianych przez tzw. Islamskie Państwo w Iraku i Lewancie i powiązane z nim ugrupowania,
 - uwzględniając raport niezależnej międzynarodowej komisji śledczej ONZ w sprawie Syryjskiej Republiki Arabskiej zatytułowany „Rządy terroru: życie po groźbą Państwa Islamskiego w Syrii” („Rule of Terror: Living under ISIS in Syria”) z dnia 14 listopada 2014 r.,
 - uwzględniając Umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Iraku z drugiej strony, a także uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 stycznia 2013 r. w sprawie umowy o partnerstwie i współpracy między UE i Irakiem ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2106 (2013) z dnia 24 czerwca 2013 r. w sprawie zapobiegania przemocy seksualnej podczas konfliktu zbrojnego i po jego zakończeniu,
 - uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., którego stroną jest Irak,
 - uwzględniając konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW), której Irak jest sygnatariuszem, oraz rezolucję nr 1325 Rady Bezpieczeństwa ONZ (2000),
 - uwzględniając art. 135 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że tzw. Państwo Islamskie (ISIS) dopuściło się licznych aktów okrucieństwa zaliczanych do zbrodni przeciwko ludzkości i obejmujących masowe zabójstwa, egzekucje z rozkazu samozwańczych sądów ISIS, narzucanie surowej interpretacji prawa szariatu, przemoc seksualną wobec kobiet i dzieci, niewolnictwo, gwałt, przymusowe małżeństwa, handel ludźmi, wysiedlenia i uprowadzenia, które spowodowały katastrofalny kryzys humanitarny i wysiedlenie znacznej liczby osób z terenów znajdujących się pod kontrolą Państwa Islamskiego;
- B. mając na uwadze, że w sierpniu 2014 r. bojownicy Państwa Islamskiego weszli do północnego Iraku, spychając kurdyjskie siły Peshmergi, które przeniosły się na tereny opuszczone przez armię iracką; mając na uwadze, że miasto Sindżar zostało opanowane, strategicznie ważna zapora w Mosulu, która zaopatruje w wodę i energię elektryczną dużą część Iraku, została zajęta, a bojownicy Państwa Islamskiego dotarli na odległość 40 kilometrów od Irbil, stolicy irackiego Kurdystanu; mając na uwadze, że wiele kurdyjskich kobiet walczy w Kobani, w tym kobiety będące członkiniami i przywódczyniami sił PKK;
- C. mając na uwadze, że członkowie mniejszości etnicznych i religijnych, a w szczególności chrześcijanie, jazydzi, Turkmeni, Szabakowie, jarsenicy, Sabejczycy i szyici, a także wielu Arabów i sunnitów, stali się celem ataków Państwa Islamskiego w Mosulu i okolicach, w tym w Sindżar i Tal Afar;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0022.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- D. mając na uwadze, że Human Rights Watch szacuje, że 3 133 jazydów zostało porwanych i zabitych przez Państwo Islamskie lub zaginęło od czasu ataków przeprowadzonych przez Państwo Islamskie na początku sierpnia; mając na uwadze, że lista ta obejmuje 2 305 osób, które uważa się za porwane, z czego 412 to dzieci; mając na uwadze, że Państwo Islamskie prowadzi indoktrynację porwanych jazydzkich dzieci;
- E. mając na uwadze, że w październiku 2014 r. badacze ONZ stwierdzili, że szacunkowo od 5 000 do 7 000 kobiet było przetrzymywanych w prowizorycznych aresztach, z których zostały zabrane i sprzedane do niewoli lub przekazane dżihadystom jako konkubiny; mając na uwadze, że podejrzewa się, że w samym mieście Tal Afar przetrzymywanych jest około 3 500 kobiet i dzieci w pięciu aresztach;
- F. mając na uwadze, że Państwo Islamskie i inni islamscy ekstremiści w Iraku i Syrii spowodowali, iż fale uchodźców napływają do obozów dla uchodźców w Turcji, Libanie i Jordanii, w których w szczególności kobiety i dziewczęta żyją w trudnych warunkach humanitarnych i są wyjątkowo narażone na molestowanie, przemoc seksualną, przymusowe małżeństwa i inne nadużycia;
- G. mając na uwadze, że ponadnarodowy charakter Państwa Islamskiego i powiązanych ugrupowań terrorystycznych stanowi problem globalny;
- H. mając na uwadze, że Agencja ONZ ds. Uchodźców (UNHCR) jest głęboko zaniepokojona tym, czy wspólnota międzynarodowa zdoła zaspokoić pilne potrzeby związane z nadchodzącą zimą w Iraku, w szczególności w przypadku osób niedawno przesiedlonych;
- I. mając na uwadze, że jedność, suwerenność i integralność terytorialna Iraku są zasadniczymi elementami stabilności i rozwoju gospodarczego tego kraju oraz całego regionu;
1. potępia w najostrzejszych słowach systematyczne łamanie praw człowieka i nadużycia oraz przypadki naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego wynikające z czynów popełnianych przez Państwo Islamskie i powiązane z nim grupy terrorystyczne zaliczanych do zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości; zdecydowanie potępia w szczególności wszelkie rodzaje przemocy wobec osób z uwagi na ich przynależność religijną i etniczną oraz przemoc wobec kobiet i dzieci;
 2. stanowczo potępia liczne akty okrucieństwa popełniane przez Państwo Islamskie skierowane szczególnie przeciwko kobietom zaliczane do zbrodni przeciwko ludzkości, takie jak porwania, gwałty i inne formy przemocy seksualnej, niewolnictwa oraz przymusowych małżeństw i nawróceń; podkreśla potrzebę pociągnięcia do odpowiedzialności osób odpowiedzialnych za tego rodzaju przypadki łamania praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego;
 3. podkreśla, że należy bezzwłocznie połączyć dzieci z ich rodzinami, położyć kres wymuszonym małżeństwom, a wszystkie więzione przez Państwo Islamskie osoby cywilne, w szczególności kobiety, bezzwłocznie uwolnić;
 4. wzywa rząd Iraku do ratyfikowania statutu rzymskiego ustanawiającego Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK), aby umożliwić temu trybunałowi ściganie winnych zbrodni wojennych i zbrodni przeciwko ludzkości popełnionych przez Państwo Islamskie;
 5. wzywa rząd Iraku do wspierania i ochrony praw człowieka dzięki zaangażowaniu wszystkich części irackiego społeczeństwa w duchu jedności narodowej i pojednania oraz poszanowaniu praw człowieka i międzynarodowych praw humanitarnych w ramach działań zmierzających do konfrontacji z Państwem Islamskim; ofiaruje wsparcie dla rządu w budowaniu sprawiedliwszego, sprzyjającego integracji społeczeństwa, w którym promuje się i chroni prawa kobiet;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

6. z zadowoleniem przyjmuje starania wspólnoty międzynarodowej, w szczególności USA, mające na celu wsparcie krajowych i lokalnych władz irackich w walce z Państwem Islamskim, powstrzymanie jego ekspansji oraz zapewnienie dostępu do pomocy humanitarnej; wspiera światową koalicję zawiązaną przeciwko Państwu Islamskiemu oraz jej wysiłki w celu jego zwalczania, w tym poprzez działania wojskowe; apeluje do wspólnoty międzynarodowej o udzielenie w okresie zimy koniecznego, ratującego życie wsparcia mieszkańcom Iraku, w tym rodzinom jazydów, które nadal przebywają w górach Sindżar, gdzie bronią swoich świątyń przed atakami Państwa Islamskiego;

7. wzywa wszystkie podmioty regionalne, aby uczyniły wszystko, co leży w ich mocy, by powstrzymać wszelką działalność prowadzoną przez podmioty rządowe lub prywatne mającą na celu propagowanie i rozprzestrzenianie słowem i czynem skrajnej ideologii islamistycznej; wzywa wspólnotę międzynarodową, zwłaszcza UE, do ułatwiania regionalnego dialogu na temat problemów, przed jakimi stoi Bliski Wschód, oraz do włączenia doń wszystkich ważnych stron, w szczególności Iranu i Arabii Saudyjskiej;

8. apeluje do ONZ, w szczególności do Specjalnej Sprawozdawczynie ds. Przemocy wobec Kobiet Rashidy Manjoo, aby zrobiła co w jej mocy, by odnaleźć ofiary, wszcząć dochodzenia i ustalić fakty oraz okoliczności nadużyć i przemocy wobec dziewcząt i kobiet popełnionych przez Państwo Islamskie i związane z nim grupy terrorystyczne w Iraku i Syrii, tak aby uniknąć bezkarności i zagwarantować pełną odpowiedzialność za popełnione czyny; popiera działania specjalnej przedstawicielki ONZ ds. przemocy seksualnej w czasie konfliktu Zainab Hawy Bangury;

9. wzywa międzynarodowe agencje humanitarne pracujące w Iraku, w tym agencje ONZ, do zwiększenia dostępności usług medycznych i psychologicznych dla przesiedleńców, którzy uciekli przed Państwem Islamskim, z poświęceniem szczególnej uwagi potrzebom ofiar przemocy seksualnej i dzieci;

10. ponownie wzywa Komisję, Europejską Służbę Działań Zewnętrznych i państwa członkowskie do podjęcia szczególnych działań z myślą o sytuacji kobiet w Iraku, do zagwarantowania im wolności i przestrzegania ich najbardziej podstawowych praw, a także do przyjęcia środków mających zapobiegać wykorzystywaniu kobiet i dzieci oraz nadużyciom i przemocy wobec nich; jest szczególnie zaniepokojony nasileniem się wszelkich rodzajów przemocy w stosunku do kobiet jazydzkich, które są więzione, gwałcone, wykorzystywane seksualnie i sprzedawane przez członków Państwa Islamskiego; wzywa w szczególności państwa członkowskie do opracowania polityki w taki sposób, aby odpowiedzieć na potrzeby ofiar oraz ustanowić mechanizm pozwalający kobietom po ciężkich przejściach z Syrii i Iraku, w szczególności kobietom jazydzkim, na otrzymanie pomocy psychologicznej dla ofiar stresu pourazowego, odpowiedniej do ich potrzeb;

11. jest przekonany, że bezwzględnej pomocy i ochronie humanitarnej powinny towarzyszyć długoterminowe strategie wspierające prawa społecznoekonomiczne i środki utrzymania dla powracających, uchodźców wewnętrznych i kobiet uchodźców, bardziej zdecydowane przywództwo i udział, w celu umożliwienia im wyboru trwałych rozwiązań odpowiadających ich potrzebom; uważa, że istnieje potrzeba zajęcia się konkretnym ryzykiem i szczególnymi potrzebami poszczególnych grup kobiet, które padły ofiarą różnych powiązanych wzajemnie form dyskryminacji;

12. potępia fakt, że wraz z ekspansją Państwa Islamskiego, akty przemocy oraz morderstwa, których ofiarami padli Irakijczycy będący LGBT, spotykają się z całkowitą bezkarnością; zauważa, że chociaż Irakijczycy będący LGBT nie są jedyną grupą narażoną na ryzyko w sytuacji trwającego kryzysu i konfliktu, znajdują się oni w wyjątkowo niepewnej sytuacji, biorąc pod uwagę ograniczone wsparcie rodzinne i społeczne oraz niską ochronę rządową; zauważa, że Irakijczycy będący LGBT są nadal marginalizowani oraz w sytuacji zagrożenia w społecznościach uchodźców i w niektórych społecznościach przyjmujących; wzywa rząd Iraku do zapewnienia ochrony Irakijczykom będącym LGBT;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

13. wyraża ubolewanie, że po latach dyktatury i konfliktu, sytuacja irackich kobiet znacznie się pogorszyła; wzywa do promowania i wdrożenia rezolucji nr 1325 (2000) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, aby zagwarantować udział kobiet w rozstrzygnięciu konfliktu i budowie demokracji; twierdzi z mocą, że bez udziału kobiet w procesie decyzyjnym niemożliwa jest prawdziwa ochrona ani prawdziwe bezpieczeństwo kobiet w Iraku;

14. wzywa do podjęcia wspólnych międzynarodowych wysiłków, w bliskiej współpracy z krajami, organizacjami i społecznościami muzułmańskimi, na rzecz obalenia radykalnej salafickiej/wahhabickiej ideologii, która jest podporą dla działań Państwa Islamskiego oraz powiązanych z nim grup terrorystycznych i stoi u podstaw takich działań, oraz jest rosnącym zagrożeniem dla bezpieczeństwa państw członkowskich; wzywa ESDZ i państwa członkowskie, aby w rozmowach z krajami Zatoki Perskiej wyraziły poważne obawy dotyczące trwającej indoktrynacji salafickiej/wahhabickiej w wielu krajach zamieszkiwanych w większości przez ludność muzułmańską i w społecznościach muzułmańskich na całym świecie, prowadzonej przez podmioty z tych krajów;

15. wzywa swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, specjalnemu przedstawicielowi UE do spraw praw człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i Izbie Reprezentantów Iraku, regionalnemu rządowi Kurdystanu, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz Radzie Praw Człowieka ONZ.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0068

Opóźnienia w rozpoczęciu realizacji polityki spójności na lata 2014-2020

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie opóźnień w rozpoczęciu realizacji polityki spójności na lata 2014–2020 (2014/2946(RSP))

(2016/C 289/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 4, 162 i art. 174–178,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego, a także ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽³⁾,
 - uwzględniając projekt budżetu korygującego nr 3 do budżetu ogólnego na rok 2014 (COM(2014)0329),
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 oraz art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że polityka spójności jest główną ogólnounijną inwestycyjną strategią polityczną w gospodarce realnej i stałą siłą napędową wzrostu i zatrudnienia w Europie z budżetem przekraczającym 350 mld EUR do 2020 r.; mając na uwadze, że stanowi ona trzon unijnej strategii na rzecz wyrównania regionalnych zaburzeń równowagi i nierówności, wspierania dywersyfikacji i dostosowywania do przemian w przemyśle, a także osiągnięcia spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej; mając również na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich polityka spójności jest głównym źródłem inwestycji publicznych;
- B. mając na uwadze, że poprzez koncentrację tematyczną środki te są nakierowane na ograniczoną liczbę strategicznych celów o potencjale generowania wzrostu, takich jak innowacje i badania naukowe, agenda cyfrowa, wspieranie małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz gospodarka oparta na technologiach niskoemisyjnych, a także na szkolenia, kształcenie i infrastruktura;
- C. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie i programy operacyjne są strategicznymi narzędziami ukierunkowywania inwestycji w państwach członkowskich i regionach, zgodnie z ogólnym celem strategii „Europa 2020”, czyli inteligentnym, trwałym wzrostem gospodarczym sprzyjającym włączeniu społecznemu;
- D. mając na uwadze, że w art. 14, 16 i 29 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 przewidziano harmonogram przedkładania i przyjmowania umów o partnerstwie i programów operacyjnych, zgodnie z którym umowy te powinny zostać przyjęte do końca sierpnia 2014 r., a programy operacyjne najpóźniej do końca stycznia 2015 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s.320.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- E. mając na uwadze wyraźne opóźnienie na etapie procesu programowania, w związku z którym szacuje się, że jedynie niewielka liczba programów operacyjnych (tylko około 100) zostanie przyjęta do końca 2014 r.;
- F. mając na uwadze, że na stosowny wniosek państw członkowskich Komisja przygotowała dokument roboczy w sprawie postępowania ze zobowiązaniami z 2014 r. wynikającymi z programów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności, które nie zostały przyjęte przez Komisję do 31 grudnia 2014 r.;
- G. mając na uwadze, że przewidziano dwa scenariusze przyjmowania programów operacyjnych, z których każdy prowadzi do dalszych opóźnień w rozpoczęciu wdrażania, a mianowicie: (i) procedurę przeniesienia środków w przypadku programów uznawanych za gotowe do przyjęcia do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz (ii) ponowne rozdysponowanie niewykorzystanych środków z 2014 r. w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych pociągające za sobą konieczność technicznej zmiany wieloletnich ram finansowych (WRF) w przypadku programów uznanych za niegotowe do przyjęcia do końca 2014 r.;
- H. mając na uwadze, że zgodnie z przedstawionym przez Komisję harmonogramem programy operacyjne mogłyby zostać przyjęte w ramach procedury przenoszenia środków w okresie od dnia 15 lutego do dnia 31 marca 2015 r., a w ramach procedury ponownego rozdysponowania środków – po dniu 1 maja 2015 r.;
- I. mając na uwadze, że poza opóźnieniem wdrażania w okresie programowania 2014–2020, polityka spójności boryka się również z zaległościami płatności za okres programowania 2007–2013 wynoszącymi około 23 mld EUR, co dodatkowo podważa jej wiarygodność, skuteczność i trwałość;
- J. mając na uwadze, że przewodniczący Komisji zaznaczył, iż planuje uruchomić pakiet inwestycyjny w wysokości 315 mld EUR;
1. wyraża poważne obawy związane ze znaczącym opóźnieniem wdrażania polityki spójności na lata 2014–2020, mając zarazem świadomość wagi przyjęcia wysokiej jakości programów operacyjnych na początku okresu programowania, tak aby uniknąć konieczności ich późniejszego przeprogramowania;
 2. podkreśla, że obecne opóźnienia są wyzwaniem dla zdolności władz krajowych, regionalnych i lokalnych do skutecznego planowania i wdrażania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na rok 2014–2020;
 3. przypomina, że polityka spójności, wraz ze współfinansowaniem zapewnianym przez państwa członkowskie, stanowią znaczną część wydatków publicznych związanych ze wzrostem w UE; podkreśla, że należy w związku z tym jak najszybciej rozpocząć realizację nowych programów, aby zmaksymalizować skutki inwestycji, pobudzić tworzenie miejsc pracy i zwiększyć wzrost wydajności;
 4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykazania się odpowiedzialnością i dołożenia wszelkich starań, by przyspieszyć przyjęcie jak największej liczby programów operacyjnych jeszcze w 2014 r., a także do dopilnowania, aby możliwie jak najwięcej programów było gotowych do przyjęcia przed dniem 31 grudnia 2014 r. w celu skorzystania z procedury przenoszenia środków zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia finansowego i art. 4 przepisów wykonawczych do tego rozporządzenia;
 5. zwraca się do Komisji, by – przywiązując dużą wagę do jakości i konieczności dalszej walki z nadużyciami – przeanalizowała wszelkie możliwości usprawnienia swoich procedur wewnętrznych w celu zadbania o to, by programy operacyjne przedłożone ponownie po terminie 24 listopada 2014 r. zostały również wzięte pod uwagę, aby zakończyć prowadzone w ich sprawie konsultacje między służbami z końcem roku i by zostały one uznane za gotowe do przyjęcia, jeżeli spełniają wymogi jakościowe;
 6. zdaje sobie sprawę, że drugi z wyżej wymienionych scenariuszy mający zastosowanie do programów operacyjnych niegotowych do przyjęcia do końca 2014 r., a mianowicie ponowne rozdysponowanie niewykorzystanych środków z 2014 r. w 2015 r. zgodnie z art. 19 WRF, wiąże się z koniecznością zmiany WRF do dnia 1 maja 2015 r., która pomimo swojego technicznego charakteru musi być zgodna z procedurą budżetu wieloletniego; zwraca się zatem do Komisji o jak najszybsze podjęcie rozmów na ten temat z Parlamentem i Radą, aby określić wiarygodny plan działania, który zapewni przyjęcie zmiany WRF w możliwie najkrótszym terminie w 2015 r.;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

7. podkreśla ponadto, że w celu zapewnienia przyjęcia programów operacyjnych konieczne jest również przyjęcie odpowiedniego projektu budżetu korygującego obejmującego odnośne środki na zobowiązania na 2015 r., co w najlepszym przypadku oznacza opóźnienie faktycznego rozpoczęcia wdrażania tych programów do połowy 2015 r.;
 8. w związku z powyższym zwraca się do Komisji, by przedstawiła Parlamentowi środki, jakie zamierza przyjąć w celu ułatwienia jak najszybszego wdrożenia programów operacyjnych, i planowany przez nią harmonogram;
 9. jest poważnie zaniepokojony statusem zaległości w płatnościach w ramach polityki spójności dotyczących programów operacyjnych na lata 2007–2013; podkreśla wagę i nagły charakter osiągnięcia porozumienia w tej sprawie do końca 2014 r. w oparciu o nowe wnioski Komisji;
 10. wzywa Komisję do wyjaśnienia wpływu opóźnień w płatnościach na rozpoczęcie wdrażania nowych programów operacyjnych oraz do przedstawienia rozwiązań umożliwiających ograniczenie szkód do minimum; apeluje ponadto do Komisji, aby w kontekście sprawozdania z wyników negocjacji przewidzianego w art. 16 ust. 3 rozporządzenia w sprawie wspólnych przepisów przeanalizowała potencjalny wpływ opóźnionego rozpoczęcia wdrażania polityki spójności na lata 2014–2020 na wzrost i zatrudnienie, a także aby przedstawiła zalecenia oparte na wyciągniętych z tego wnioskach;
 11. domaga się, aby pakiet inwestycyjny w kwocie 315 mld EUR, jaki ogłosi Komisja, całkowicie uzupełniał politykę spójności na lata 2014–2020;
 12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, Europejskiemu Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz pozostałym odnośnym instytucjom.
-

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0069

Wytyczne Komisji w sprawie oceny skutków**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie zmiany wytycznych Komisji dotyczących oceny skutków oraz w sprawie roli testu MŚP (2014/2967(RSP))**

(2016/C 289/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając niedawne konsultacje publiczne w sprawie zmiany wytycznych Komisji dotyczących oceny skutków oraz odnośny projekt zmienionych wytycznych,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zapewnienia niezależnych ocen skutków regulacji ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 i 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że oceny skutków, jako narzędzie wykorzystywane na wczesnym etapie opracowywania przepisów, odgrywają kluczową rolę w realizowanym przez Komisję programie inteligentnych regulacji, a ich celem jest dostarczanie przejrzystych, wszechstronnych i wyważonych danych na temat skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych, wartości dodanej wynikającej z działań UE, spodziewanych obciążeń regulacyjnych i administracyjnych oraz kosztów i korzyści płynących z alternatywnych rozwiązań dla wszystkich zainteresowanych podmiotów;
- B. mając na uwadze, że dotychczasowe wytyczne dotyczące oceny skutków przewidują, iż w podejmowaniu decyzji o konieczności przeprowadzenia oceny skutków danej inicjatywy centralną rolę odgrywa Sekretariat Generalny Komisji i Rada ds. Oceny Skutków;
- C. mając na uwadze, że Rada ds. Oceny Skutków odgrywa ważną rolę jako główny organ kontroli jakości oceny skutków;
- D. mając na uwadze, że Traktaty zawierają klauzule horyzontalne dotyczące kwestii społecznych i środowiskowych oraz obowiązku poszanowania zasady pomocniczości i proporcjonalności, co należy uwzględnić przy określaniu i wdrażaniu polityki i działań Unii oraz prowadzić dogłębne analizy stosownych skutków wszystkich wniosków ustawodawczych;
- E. mając na uwadze, że zdaniem grupy ekspertów Komisji koszty, jakie ponoszą MŚP, by zastosować się do przepisów, mogą być dziesięciokrotnie wyższe niż w przypadku dużych przedsiębiorstw; mając w związku z tym na uwadze, że właściwe i niezależne oceny skutków mają szczególne znaczenie dla MŚP, które często napotykają większe trudności niż duże przedsiębiorstwa w przystosowaniu się do nowych wymogów prawnych i administracyjnych, a ze względu na swą wielkość w mniejszym stopniu mogą na wczesnym etapie przewidywać zmiany regulacyjne;
- F. mając na uwadze, że podstawą programu *Small Business Act* dla Europy z 2008 r. jest zasada „najpierw myśl na małą skalę”; mając na uwadze, że zasada ta figuruje w wytycznych dotyczących oceny skutków od 2009 r., a w innych dokumentach Komisji od 2005 r.; mając na uwadze, że zasadę tę wprowadzono z myślą o uwzględnieniu interesów MŚP na bardzo wczesnym etapie kształtowania polityki, aby powstające przepisy były bardziej przyjazne dla MŚP; mając na uwadze dostępny wachlarz narzędzi służących skutecznemu stosowaniu tej zasady, obejmujący poddawanie planowanych wniosków ustawodawczych testowi MŚP;

⁽¹⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 31.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

G. mając na uwadze, że dotychczasowe wytyczne dotyczące oceny skutków zawierają specjalne wskazówki w formie testu MSP, co obejmuje ewentualne środki łagodzące; mając na uwadze, że projekt zmienionych wytycznych nie zawiera żadnych postanowień dotyczących testu MSP;

H. mając na uwadze, że należyta ocena istotnych poprawek zgłaszanych przez Parlament do pierwotnego wniosku Komisji przynosi znaczną wartość dodaną, dając Parlamentowi silniejszą pozycję w negocjacjach trójstronnych;

Zakres zastosowania

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zobowiązała się regularnie dokonywać przeglądu wytycznych dotyczących oceny skutków z myślą o doskonaleniu procedur oceny skutków;

2. podkreśla, że Komisja powinna zapewniać jednakowo szczegółową ocenę aspektów gospodarczych, społecznych, administracyjnych i środowiskowych;

3. jest jednak zaniepokojony faktem, że projekt zmienionych wytycznych jest o wiele mniej szczegółowy niż dotychczasowe wytyczne, jeśli chodzi o zakres zastosowania oceny skutków, oraz że w projekcie tym pozostawiono właściwej dyrekcji generalnej o wiele większy zakres uznaniowości przy podejmowaniu decyzji o konieczności przeprowadzenia oceny skutków; uważa, że należy utrzymać dotychczasową praktykę, zgodnie z którą w procesie podejmowania decyzji uczestniczy Rada ds. Oceny Skutków;

4. jest zdania, że Komisja powinna utrzymać dotychczasowe podejście, polegające na dokonywaniu oceny skutków wszystkich inicjatyw należących do co najmniej jednej z następujących kategorii:

a) wnioski ustawodawcze uwzględnione w Programie działalności legislacyjnej i prac Komisji,

b) wnioski ustawodawcze nieuwzględnione w Programie działalności legislacyjnej i prac Komisji, przynoszące jasno określone skutki gospodarcze, administracyjne, społeczne i środowiskowe,

c) inicjatywy nieustawodawcze określające przyszłe strategie polityczne (np. białe księgi, plany działania, programy wydatków i wytyczne do negocjacji dotyczących umów międzynarodowych),

d) akty delegowane lub wykonawcze wydawane przez Komisję – a w stosownych przypadkach przez jej agencje – mogące przynosić określone, istotne skutki gospodarcze, społeczne i środowiskowe oraz obciążenia administracyjne;

5. zauważa, że ocena skutków musi być przeprowadzona rygorystycznie, kompleksowo i w oparciu o jak najdokładniejsze, obiektywne i wyczerpujące dostępne informacje, na podstawie współmiernej analizy ukierunkowanej na cel wniosku i intencje jego autorów, aby umożliwić podjęcie świadomej decyzji politycznej;

6. jest przekonany, że oceny skutków to istotna metoda wspomagania procesu decyzyjnego we wszystkich instytucjach UE i ważny element część procesu lepszego stanowienia prawa; przyznaje jednak, że oceny skutków nie mogą zastępować ocen i decyzji politycznych;

7. podkreśla, że na wczesnym etapie procesu oceny skutków należy zasięgać opinii wszystkich odpowiednich zainteresowanych stron, by móc uwzględnić ich uwagi, przygotowując ocenę skutków, przed jej opublikowaniem;

8. zauważa, że zakres oceny skutków może nie odpowiadać zakresowi przyjętych wniosków, jeżeli wnioski te zostały zmienione po przekazaniu ich kolegium komisarzy do zatwierdzenia; wnosi, by w projekcie zmienionych wytycznych ustalono, iż oceny skutków należy aktualizować w celu zadbania, że kwestie rozpatrywane w ocenach skutków pokrywają się z zakresem wniosków ostatecznie zatwierdzonych przez Komisję;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

Rada ds. Oceny Skutków

9. wyraża poważne zaniepokojenie faktem, że w projekcie zmienionych wytycznych nie określono ściślej roli Rady ds. Oceny Skutków w procesie przeprowadzania oceny skutków; zdecydowanie nalega, by odpowiadając na niniejszą rezolucję Parlamentu, Komisja zwróciła uwagę na to pominięcie i w nowej wersji projektu zmienionych wytycznych precyzyjniej określiła procedury odnoszące się do Rady ds. Oceny Skutków;
10. uważa, że te nowe procedury powinny jasno, zrozumiale i przejrzysto określać proces przedkładania, przeglądu i ostatecznego zatwierdzania ocen skutków przedstawianych Radzie ds. Oceny Skutków;
11. ponownie wyraża pogląd, że Komisja nie powinna przyjmować wniosków, które nie zostały zaopiniowane przez Radę ds. Oceny Skutków;
12. przypomina ponadto Komisji, że Parlament wnosił o zwiększenie niezależności Rady ds. Oceny Skutków, a zwłaszcza o niepoddawanie jej członków kontroli politycznej; jest zdania, że w skład Rady ds. Oceny Skutków powinny wchodzić wyłącznie wysoce wykwalifikowane osoby, o kompetencjach umożliwiających ocenę przedstawionej analizy pod względem skutków gospodarczych, społecznych i środowiskowych;
13. oczekuje, że nowa Komisja wyjaśni, w jaki sposób zamierza zająć się sprawami poruszonymi w niniejszej rezolucji, by mógł lepiej uwzględnić to podejście, przygotowując swoje stanowisko w sprawie niedawnego komunikatu Komisji dotyczącego programu sprawności i wydajności regulacyjnej REFIT, bez uszczerbku dla stanowiska Parlamentu w tej sprawie;

Test MŚP

14. przypomina, że w przeprowadzonym w 2011 r. przeglądzie programu *Small Business Act* Komisja uznała za godne ubolewania, iż tylko osiem państw członkowskich włączyło test MŚP do krajowych procesów decyzyjnych; zwraca się do Komisji, by współpracowała z państwami członkowskimi nad lepszym upowszechnianiem zasad testu MŚP w procedurach krajowych, wspierając w ten sposób politykę na rzecz MŚP;
15. wyraża zadowolenie, że w omawianym przeglądzie Komisja wyraźnie zobowiązała się do dalszego doskonalenia testu MŚP; ubolewa jednak, że wbrew tym zapowiedziom w projekcie zmienionych wytycznych dotyczących oceny skutków nawet nie wspomniano o teście MŚP;
16. przypomina, że w programie *Small Business Act* Komisja zobowiązała się stosować zasadę „najpierw myśl na małą skalę” w procesie kształtowania polityki oraz że zasada ta obejmuje wykonywanie testu MŚP służącego ocenie wpływu przyszłych przepisów i inicjatyw administracyjnych na MŚP; podkreśla kluczowe znaczenie właściwego wykonywania tego testu i uważa, że można jeszcze osiągnąć istotne postępy w tej kwestii;
17. podkreśla z naciskiem, że test MŚP, zdefiniowany w załączniku 8 do wytycznych, należy utrzymać, by uniknąć sytuacji, w której inicjatywy Komisji będą przynosić MŚP niewspółmierne konsekwencje lub stawiać je w niekorzystnej sytuacji w porównaniu z dużymi przedsiębiorstwami;
18. podkreśla, że w takich przypadkach w ocenie skutków należy ująć warianty obejmujące mechanizmy alternatywne lub rozwiązania elastyczne, by pomóc MŚP zastosować się do danej inicjatywy (zgodnie z załącznikiem 8 pkt 4); w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wariant polityczny zapisany w projekcie zmienionych wytycznych, polegający na wyłączeniu z góry mikroprzedsiębiorstw z zakresu wniosku ustawodawczego; uważa jednak, że automatyczne wyłączenie mikroprzedsiębiorstw może nie być najlepszym podejściem, w związku z czym rozwiązanie to należy oceniać odrębnie w poszczególnych przypadkach, odzwierciedlając politykę przenoszenia ciężaru dowodu, a zatem mikroprzedsiębiorstwa powinny pozostawać poza zakresem zastosowania wniosków, chyba że zostanie wykazane, iż powinny być tym zakresem objęte; opowiada się za tym, by w ocenie skutków rozważano możliwość wprowadzenia dostosowań i łagodniejszych przepisów dla MŚP, jeżeli nie ogranicza to nadmiernie skuteczności przepisów;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

Stosowanie i monitorowanie

19. zauważa, że ostateczny kształt aktu ustawodawczego może znacznie odbiegać od wniosku przyjętego przez Komisję; uważa, że przydatne byłoby opracowywanie zestawienia spodziewanych korzyści i kosztów w odniesieniu do przyjętych aktów ustawodawczych oraz aktualizowanie go w celu odzwierciedlenia zmian w stosunku do analizy zawartej w ocenie skutków, wynikających z poprawek wprowadzonych w procesie ustawodawczym; uważa, że praktyka taka uprościłaby monitorowanie i ocenę skutków wniosków;

Utworzenie organu doradczego ds. lepszego stanowienia prawa

20. odnotowuje pracę wykonaną na zlecenie Komisji przez Grupę Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych oraz przedstawione przez nią sprawozdanie końcowe; przypomina, że zgodnie z ostatnim komunikatem w sprawie programu sprawności i wydajności regulacyjnej REFIT (z czerwca 2014 r.) Komisja zamierza utworzyć nową grupę wysokiego szczebla, zajmującą się lepszym stanowieniem prawa, w skład której wejdą przedstawiciele zainteresowanych stron i eksperci krajowi;

21. proponuje, by Komisja jak najszybciej utworzyła tę grupę, nadając jej formę organu doradczego wysokiego szczebla ds. lepszego stanowienia prawa, z udziałem specjalistów reprezentujących zainteresowane strony oraz ekspertów krajowych; proponuje, by organ ten, mający uzupełniać prace Komisji nad ocenami skutków, otrzymał solidny i niezależny mandat doradczy; uważa, że specjalistyczna wiedza takiego organu, w tym w dziedzinie pomocniczości i proporcjonalności, może przynieść wartość dodaną w procedurze oceny skutków i w innych inicjatywach dotyczących lepszego stanowienia prawa; wnosi, by Parlament i Rada uczestniczyły w procedurze mianowania ekspertów; sugeruje, by uwzględnić najlepsze praktyki i doświadczenia istniejących organów ds. lepszego stanowienia prawa (np. organów działających w Szwecji, Republice Czeskiej, Holandii, Zjednoczonym Królestwie i Niemczech);

22. wzywa Komisję do przedstawienia nowego projektu zmienionych wytycznych dotyczących oceny skutków, który uwzględniac będzie kwestie podniesione w niniejszej rezolucji oraz nowo wprowadzoną strukturę Komisji, zwłaszcza rolę nowego wiceprzewodniczącego ds. lepszego stanowienia prawa;

Oceny skutków w Parlamencie

23. apeluje o systematyczne i jak najwcześniejsze rozpatrywanie w Parlamencie, szczególnie na szczeblu komisji parlamentarnych, ocen skutków przygotowanych przez Komisję;

24. przypomina o swojej rezolucji z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie zapewnienia niezależnych ocen skutków regulacji, w której wezwał do bardziej konsekwentnego korzystania z dostępnego już instrumentu, jakim są parlamentarne oceny skutków; wzywa do udostępnienia specjalnej linii budżetowej oraz wyspecjalizowanych służb na potrzeby dokonywania ocen skutków; uważa, że sporządzanie parlamentarnych ocen skutków jest szczególnie potrzebne w przypadku wprowadzenia istotnych zmian do pierwotnego wniosku Komisji;

Oceny skutków w Radzie Europejskiej

25. oczekuje, że Rada wywiąże się ze zobowiązania do systematycznego oceniania skutków wnoszonych przez siebie istotnych poprawek;

o

o o

26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji oraz Radzie.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0070

25. rocznica Konwencji ONZ o prawach dziecka**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka (2014/2919(RSP))**

(2016/C 289/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka, przyjętą w Nowym Jorku dnia 20 listopada 1989 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach osób niepełnosprawnych, przyjętą w Nowym Jorku dnia 13 grudnia 2006 r.,
- uwzględniając artykuł 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając program sztokholmski przyjęty w 2009 r. oraz związany z nim plan działania na okres 2010–2014,
- uwzględniając komentarz ogólny nr 14 (2013) Komitetu Praw Dziecka ONZ w sprawie prawa dziecka do tego, by stawiać zawsze na pierwszym miejscu jego dobro,
- uwzględniając agendę UE na rzecz praw dziecka przyjętą w lutym 2011 r.,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju,
- uwzględniając deklarację i plan działania przyjęte na Forum Wysokiego Szczebla w sprawie Skuteczności Pomocy, które odbyło się w Pusanie w dniach 29 listopada – 1 grudnia 2011 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2008 r. zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie promowania i ochrony praw dziecka,
- uwzględniając wytyczne UE w sprawie dzieci w konfliktach zbrojnych,
- uwzględniając plan działania ONZ zatytułowany „Świat przyjazny dzieciom”,
- uwzględniając ramy strategiczne i plan działania UE na rzecz praw człowieka i demokracji,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar, zastępującą decyzję ramową Rady 2002/629/WSiSW ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, zastępującą decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 101 z 15.4.2011, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 335 z 17.12.2011, s. 1.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- uwzględniając strategię UE na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi na lata 2012–2016, szczególnie przepisy dotyczące finansowania pracy nad wytycznymi w zakresie systemów ochrony dzieci oraz wymiany dobrych praktyk,
 - uwzględniając zalecenie Komisji 2013/112/UE z dnia 20 lutego 2013 r. zatytułowane „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji”⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE⁽²⁾,
 - uwzględniając przyjętą w 1979 r. Konwencję ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) oraz pekińską platformę działania,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 lutego 2014 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie zwalczania przemocy wobec kobiet⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Położenie kresu okaleczaniu żeńskich narządów płciowych”⁽⁴⁾,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 5 czerwca 2014 r. w sprawie zapobiegania wszelkim formom przemocy wobec kobiet i dziewcząt, w tym okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, i zwalczania takiej przemocy,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 19 maja 2014 r. w sprawie podejścia do współpracy na rzecz rozwoju, które jest oparte na prawach i obejmuje wszystkie prawa człowieka,
 - uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w którym potwierdza się, że „Unia zapewnia spójność swoich poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele”,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 czerwca 2014 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: od wizji do wspólnego działania” (COM(2014)0335),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM(2005)0134), a także konkluzje z 3166. posiedzenia Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 14 maja 2012 r. zatytułowane „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian”,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Konwencja ONZ o prawach dziecka i protokoły fakultatywne do niej stanowią normę w promowaniu i ochronie praw dziecka, ponieważ zawierają kompleksowy zbiór międzynarodowych norm prawnych z zakresu ochrony i dobrostanu dzieci;
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie UE ratyfikowały Konwencję ONZ o prawach dziecka i są wyraźnie prawnie zobowiązane do promowania, ochrony i przestrzegania praw każdego dziecka w swoich jurysdykcjach;
- C. mając na uwadze, że promowanie praw dziecka jest wyraźnym celem polityki UE, a także mając na uwadze, że Karta praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, by we wszystkich działaniach unijnych uwzględnić przede wszystkim najlepszy interes dziecka;
- D. mając na uwadze, że w Konwencji ONZ o prawach dziecka i w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej zapisano poszanowanie prawa dziecka do bycia wysłuchanym i do tego, by jego opinie w sprawach, które go dotyczą, były uwzględniane stosownie do jego wieku i dojrzałości;

⁽¹⁾ Dz.U. L 59 z 2.3.2013, s. 5.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0387.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0126.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0105.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- E. mając na uwadze, że prawa dziecka – a mianowicie zasada najlepszego interesu dziecka, prawo dziecka do życia, przetrwania i rozwoju, niedyskryminacja i poszanowanie prawa dziecka do wyrażania własnych opinii – dotyczą wszystkich obszarów polityki UE;
- F. mając na uwadze, że choć od przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka 25 lat temu poczyniono pewne postępy, to nadal w wielu częściach świata – w tym w państwach członkowskich UE – łamane są prawa dziecka w rezultacie aktów przemocy, znęcania się, wykorzystywania, a także w związku z ubóstwem, wykluczeniem społecznym i dyskryminacją ze względu na religię, niepełnosprawność, płeć, tożsamość seksualną, wiek, pochodzenie etniczne, status imigranta czy rezydenta;
- G. mając na uwadze, że aby prawa miały faktycznie znaczenie, wszystkie dzieci i ich rodziny muszą mieć nieskrępowany dostęp do wymiaru sprawiedliwości oraz do sprawiedliwych, terminowych i skutecznych środków odwoławczych;
- H. mając na uwadze, że w 2012 r. zmarło 6,6 mln dzieci poniżej 5. roku życia, głównie z przyczyn możliwych do uniknięcia, a co za tym idzie pozbawiono te dzieci ich podstawowego prawa do przetrwania i rozwoju; mając na uwadze, że 168 mln dzieci w wieku od 5 do 17 lat pracuje, co narusza ich prawo do ochrony przed wykorzystywaniem gospodarczym oraz prawo do nauki i zabawy; mając na uwadze, że 11 % dziewcząt wychodzi za mąż przed ukończeniem 15. roku życia, co uniemożliwia im korzystanie z prawa do zdrowia, edukacji i ochrony; mając na uwadze, że w Afryce Subsaharyjskiej nadal na każde dziesięcioro rodzących się dzieci jedno umiera przed ukończeniem 5. roku życia;
- I. mając na uwadze, że edukacja – zwłaszcza bezpłatna edukacja podstawowa dla wszystkich dzieci – to prawo podstawowe, do którego poszanowania rządy zobowiązały się w ramach Konwencji ONZ o prawach dziecka z 1989 r.; mając na uwadze, że celem na 2015 r. jest zapewnienie wszystkim chłopcom i dziewczętom możliwości ukończenia pełnego cyklu nauki na poziomie podstawowym; mając na uwadze, że pomimo pewnych postępów poczynionych w krajach rozwijających się daleko jest do realizacji tego celu;
- J. mając na uwadze, że kompleksowa edukacja seksualna stanowi integralny i ważny element procesu wzmocnienia prawa chłopców i dziewcząt do dobrostanu i zdrowia, sprzyjając równości i zwalczaniu stereotypów;
- K. mając na uwadze, że kryzysy humanitarne wciąż mają destrukcyjny wpływ na dzieci oraz że w 2014 r. kryzysy, głównie związane z konfliktami, wywarły bezpośredni wpływ na życie ponad 59 mln dzieci; mając na uwadze, że obecnie liczbę dzieci-żołnierzy na świecie szacuje się na 250 000, z czego 40 % to dziewczęta;
- L. mając na uwadze, że w samym tylko 2012 r. prawie 95 000 dzieci i nastolatków do 20. roku życia padło ofiarą zabójstw, prawie 1 mld dzieci w wieku od 2 do 14 lat poddawano karom fizycznym, co trzeci nastolatek w wieku od 13 do 15 lat doświadczył nękania, a około 70 mln dziewcząt w wieku od 15 do 19 lat padło ofiarami różnych form przemocy fizycznej, a także mając na uwadze, że 120 mln dziewcząt na całym świecie przymuszono do stosunków seksualnych lub innych aktów seksualnych w którymś momencie życia;
- M. mając na uwadze, że dzieci stanowią połowę ludności w krajach rozwijających się oraz że około 100 mln dzieci żyje w UE;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z ostatnim sprawozdaniem Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF) w sprawie ubóstwa wśród dzieci w bogatych krajach od 2008 r. 2,6 mln dzieci znalazło się poniżej granicy ubóstwa w najzasobniejszych krajach na świecie, w związku z czym łączną liczbę dzieci żyjących w ubóstwie w krajach rozwiniętych szacuje się na 76,5 mln; mając na uwadze, że zgodnie z tym samym badaniem 7,5 mln osób młodych w UE sklasyfikowano w 2013 r. jako NEET (młodzież niekształcąca się, niepracująca ani nieszkoląca się);

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- O. mając na uwadze, że przemoc wobec dzieci przybiera różne formy, obejmujące między innymi znęcanie się psychiczne, fizyczne, seksualne, emocjonalne i werbalne, zaniedbywanie i depryzację, i dochodzi do niej w różnych miejscach, także w domu, szkole, w ramach systemów opieki zdrowotnej i wymiaru sprawiedliwości, w miejscu pracy, w społecznościach i w internecie;
- P. mając na uwadze, że w agendzie UE na rzecz praw dziecka przedstawiono jasne ramy działania UE, a także mając na uwadze, że jej wdrażanie umożliwiło znaczne postępy pod względem liczby priorytetowych obszarów działania i prawodawstwa, co obejmuje utworzenie numeru infolinii umożliwiającej zgłaszanie przypadków zaginięcia dzieci, promowanie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dziecku, usprawnienie gromadzenia danych oraz uwzględnianie praw dziecka w działaniach zewnętrznych;
- Q. mając na uwadze, że każde dziecko to przede wszystkim dziecko, którego prawa muszą być szanowane bez dyskryminacji, niezależnie od jego samego lub jego rodziców pochodzenia etnicznego, narodowości, statusu społecznego i statusu migranta czy rezydenta;
- R. mając na uwadze, że dziewczęta i chłopcy mają po części podobne, a po części różne oczekiwania i formy socjalizacji, a także mając na uwadze, że dyskryminacja, jakiej doświadczają dziewczęta i chłopcy, różni się w zależności od wieku;
- S. mając na uwadze, że choć poczyniono znaczne postępy, zwłaszcza w zakresie walki z handlem ludźmi i wykorzystywaniem seksualnym oraz jeśli chodzi o prawa ofiar, dzieci ubiegające się o azyl i dzieci pozbawione opieki, dużo więcej pozostało jeszcze do zrobienia, aby zapewnić pełne poszanowanie praw dzieci migrujących w całej UE; mając na uwadze, że wiele dzieci pozbawionych opieki znika i ucieka po przybyciu do UE i że są one szczególnie narażone na złe traktowanie;
- T. mając na uwadze, że w związku z międzynarodowym charakterem wyzyskiwania dzieci i ich seksualnego wykorzystywania dzięki internetowi – w tym rozpowszechniania materiałów o wykorzystywaniu seksualnym dzieci oraz fenomenu predatorów cybernetycznych – zachowania te wciąż stanowią poważny problem dla organów ścigania, przy czym przestępstwa te obejmują wymuszanie zachowań seksualnych, produkowanie materiałów o wykorzystywaniu dzieci i rozpowszechnianie ich w internecie, co stanowi szczególne wyzwanie podczas śledztwa, jako że innowacje technologiczne zapewniają sprawcom, w tym predatorom cybernetycznym, łatwiejszy i szybszy dostęp do materiałów;
- U. mając na uwadze, że dzieci szczególnie dotyka ubóstwo i cięcia w systemach zabezpieczenia społecznego i kluczowych świadczeniach społecznych, jak dodatki rodzinne, oraz mając na uwadze, że od 2007 r. w UE dokonuje się coraz więcej takich cięć; mając na uwadze, że w UE, nawet po transferach socjalnych, wskaźnik zagrożenia ubóstwem w przypadku dzieci utrzymuje się na bardzo wysokim poziomie (20,3 % w 2013 r.);
- V. mając na uwadze, że ramy na rzecz globalnego rozwoju na okres po 2015 r. będą okazją do zainwestowania w prawa wszystkich dzieci w każdym miejscu na świecie – niezależnie od płci dziecka, jego pochodzenia etnicznego, rasy, sytuacji ekonomicznej i statusu osoby niepełnosprawnej lub innego statusu;
1. jest zdania, że prawa dziecka są centralnym elementem polityki UE oraz że 25. rocznica przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka jest okazją do zapewnienia pełnego poszanowania tych praw w polityce i w praktyce oraz do podjęcia dodatkowych środków, aby zagwarantować poszanowanie praw każdego dziecka na całym świecie, zwłaszcza dzieci w najtrudniejszej sytuacji;
 2. przyjmuje z zadowoleniem zobowiązanie się UE w ramach programu sztokholmskiego do opracowania zintegrowanej strategii unijnej na rzecz skutecznego promowania i ochrony praw dziecka w różnych dziedzinach polityki wewnętrznej i zewnętrznej UE oraz wspierania wysiłków państw członkowskich w tym zakresie; wzywa Komisję, by zaproponowała ambitną i kompleksową strategię na rzecz praw dziecka i odnośny plan działania na najbliższych pięć lat, wykorzystując i uaktualniając agendę UE na rzecz praw człowieka;
 3. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się UE do dalszego rozwijania zintegrowanych wytycznych w zakresie ochrony dzieci w celu ograniczenia fragmentacji wynikającej z reagowania na konkretne problemy dotyczące ochrony dzieci, aby zapewnić faktyczną ochronę wszystkich dzieci w całej UE przed wszystkimi formami przemocy;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

4. zwraca się do Komisji, aby monitorowała wdrażanie swojego zalecenia zatytułowanego „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji” w państwach członkowskich oraz przedłożyła sprawozdanie na ten temat, a także aby zapewniła dostęp do usług wysokiej jakości oraz udział dzieci; wzywa państwa członkowskie, w których wskaźniki ubóstwa dzieci są powyżej średniej, do określenia celów krajowych i do priorytetowego potraktowania inwestycji mających na celu ograniczenie ubóstwa i wykluczenia społecznego wśród dzieci i osób młodych;
5. apeluje do UE i jej państw członkowskich o priorytetowe potraktowanie milenijnych celów rozwoju w polityce wewnętrznej i w relacjach z państwami trzecimi; podkreśla, że te cele, zwłaszcza eliminacja ubóstwa, dostęp do edukacji dla wszystkich oraz równość płci, można osiągnąć jedynie poprzez rozwijanie ogólnodostępnych usług publicznych;
6. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o położenie wyraźnego nacisku na kwestię dzieci i młodzieży w europejskim semestrze, rocznej analizie wzrostu gospodarczego i w zmienionej strategii „Europa 2020” w celu lepszego wdrożenia zalecenia Komisji zatytułowanego „Inwestowanie w dzieci: przerwanie cyklu marginalizacji”;
7. zwraca się do Komisji, aby zapewniła lepszą koordynację prac swoich poszczególnych służb z myślą o skutecznym uwzględnianiu praw dziecka we wszystkich unijnych wnioskach ustawodawczych, strategiach politycznych i decyzjach finansowych oraz o monitorowaniu ich całkowitej zgodności z dorobkiem prawnym UE dotyczącym dzieci oraz z zobowiązaniami podjętymi w ramach Konwencji ONZ o prawach dziecka; apeluje do Komisji o dopilnowanie, by mandat i zasoby koordynatora ds. praw dziecka odpowiednio odzwierciedlały zobowiązanie UE do systematycznego i faktycznego uwzględniania praw dziecka;
8. zwraca się do Komisji o skorzystanie z okazji, jaką oferuje śródk okresowy przegląd wieloletnich ram finansowych, i dopilnowanie, by z funduszy unijnych skorzystały dzieci w najtrudniejszej i najbardziej niekorzystnej sytuacji;
9. apeluje do państw członkowskich i Komisji, aby priorytetowo traktowały kwestie dotyczące dzieci przy programowaniu i wdrażaniu strategii regionalnych i strategii w zakresie spójności, takich jak europejska strategia w sprawie niepełnosprawności, unijne ramy dotyczące krajowych strategii integracji Romów oraz unijna polityka równości i niedyskryminacji; przypomina o znaczeniu ochrony i propagowania równego dostępu dzieci romskich do wszystkich praw;
10. podkreśla, że wszystkie strategie polityczne dotyczące praw dziecka muszą uwzględniać kwestię równości płci, i apeluje o podjęcie konkretnych środków na rzecz wzmocnienia praw dziewcząt, w tym prawa do nauki i zdrowia;
11. zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, by zasada najlepszego interesu dziecka była przestrzegana we wszystkich przepisach prawnych, w decyzjach podejmowanych przez przedstawicieli rządów na wszystkich szczeblach i we wszystkich decyzjach sądowych, a także zachęca państwa członkowskie do dzielenia się najlepszymi praktykami w celu zapewnienia lepszego stosowania zasady najlepszego interesu dziecka w całej UE;
12. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia koniecznych działań w celu dopilnowania, by wszystkie dzieci miały faktyczny dostęp do wymiaru sprawiedliwości dostosowanego do ich konkretnych potrzeb i praw, gdy występują w charakterze podejrzanych, sprawców, ofiar, czy stron w postępowaniach;
13. apeluje do Komisji o dokonanie oceny wpływu polityki więziennictwa i systemu sądownictwa karnego na dzieci; wskazuje, że w całej UE sytuacje, w których dzieci mieszkają z rodzicami w ośrodkach detencyjnych, mają bezpośredni wpływ na prawa dziecka; podkreśla, że co roku w UE oddziela się od uwięzionego rodzica szacunkowo 800 000 dzieci, co w różny sposób wpływa na prawa dziecka;
14. jest zdania, że dzieci łatwo jest wprowadzić w błąd, jeśli chodzi o dostęp do towarów i usług; apeluje do społeczności przedsiębiorców i zainteresowanych stron o zaprzestanie agresywnej i wprowadzającej w błąd reklamy, zarówno online, jak i offline, m.in. poprzez wdrożenie istniejących kodeksów postępowania i podobnych inicjatyw; jest zdania, że skierowane do dzieci reklamy żywności o wysokiej zawartości tłuszczu, soli czy cukru należy opracowywać odpowiedzialnie, pamiętając o coraz częstszej wśród dzieci otyłości i cukrzycy;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

15. uważa, że należy odpowiednio chronić dane osobowe dzieci w internecie oraz informować dzieci w przystępny i zrozumiały dla nich sposób o zagrożeniach i konsekwencjach wykorzystywania w internecie ich danych osobowych; podkreśla, że tworzenie profili dzieci w internecie powinno być zabronione; uważa, że wszystkie dzieci powinny mieć prawo do zdrowego i bezpiecznego otoczenia oraz możliwość zabawy;

16. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia dyrektywy 2011/36/UE w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi, ponieważ większość ofiar tego procederu to dziewczęta i chłopcy padający również ofiarą pracy dzieci, wykorzystywania seksualnego i innych nadużyć; apeluje też do państw członkowskich i UE o zacieśnienie współpracy policyjnej i sądowniczej w celu zapobiegania takim przestępstwom i ich ścigania; wzywa państwa członkowskie do podjęcia środków służących zwalczaniu nielegalnego transferu dzieci, do współpracy z państwami trzecimi w celu rozwiązania problemu przemytu dzieci i handlu nimi oraz do karania sprawców za pomocą odpowiednich sankcji;

17. uważa, że należy podjąć kroki w celu zwalczania cyberprzemocy, a dzieci, nauczyciele oraz organizacje dzieci i młodzieży muszą aktywnie uczestniczyć w uświadamianiu obywatelom tej kwestii;

18. wzywa UE i państwa członkowskie do inwestowania w usługi publiczne dla dzieci, w tym w opiekę, edukację i zdrowie, a w szczególności w rozbudowę publicznej sieci przedszkoli, żłobków i służb użyteczności publicznej oferujących zajęcia rekreacyjne dla dzieci;

19. ponieważ system nauczania wstępnego nie zawsze zapewnia niezbędne podstawy kształcenia, apeluje do państw członkowskich o zapewnienie obowiązkowej i bezpłatnej edukacji ponadgimnazjalnej dla wszystkich jako podstawowego warunku realizacji prawa w zakresie równości szans;

20. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia przepisów ustawowych chroniących lub wzmacniających prawa macierzyńskie i ojcowskie w celu zapewnienia zdrowego i stabilnego otoczenia dla dzieci w pierwszych miesiącach życia;

21. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia dyrektywy 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej oraz do zwiększenia zdolności prawnej, możliwości technicznych i zasobów finansowych organów ścigania w celu zacieśnienia współpracy, m. in. z Europolem, aby skuteczniej rozpracowywać i rozbijać siatki osób dopuszczających się przestępstw seksualnych na dzieciach i jednocześnie stawiać na pierwszym miejscu prawa i bezpieczeństwo dzieci, które padły ofiarą tych przestępstw;

22. apeluje o skuteczne podejście oparte na partnerstwie oraz o wymianę informacji między organami ścigania, organami sądowymi, sektorem ICT, dostawcami usług internetowych, sektorem bankowym i organizacjami pozarządowymi, w tym organizacjami dzieci i młodzieży, w celu zapewnienia praw i ochrony dzieci w internecie i uznania ich w prawie za osoby wymagające szczególnego traktowania; wzywa Komisję o wystąpienie do państw członkowskich z apelem o podjęcie działań służących walce z wszelkimi formami nękania i przemocy w internecie;

23. uważa, że szczególnego traktowania wymagają zwłaszcza dzieci pozbawione opieki; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykonania rezolucji Parlamentu z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE; apeluje do państw członkowskich o wdrożenie całego pakietu wspólnego europejskiego systemu azylowego w celu poprawy sytuacji pozostawianych bez opieki małoletnich w UE; wzywa państwa członkowskie, aby podjęły działania na rzecz położenia kresu zatrzymaniom małoletnich migrantów w całej UE; z zadowoleniem przyjmuje wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-648/11 MA, BT, DA przeciwko Secretary of State for the Home Department, w którym stwierdzono, że państwem członkowskim odpowiedzialnym za rozpatrzenie wniosku o udzielenie azylu wniesionego w więcej niż jednym państwie członkowskim jest to państwo, w którym małoletni przebywa po złożeniu tam wniosku; przypomina, że osoba małoletnia pozbawiona opieki jest przede wszystkim dzieckiem, które może być w niebezpieczeństwie, i że ochrona dzieci, a nie polityka imigracyjna, musi być przewodnią zasadą państw członkowskich i UE w postępowaniu z małoletnimi pozbawionymi opieki, co zapewni poszanowanie podstawowej zasady nadrzędnego interesu dziecka;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

24. wzywa wszystkie państwa członkowskie do wdrożenia norm określonych w Konwencji ONZ o prawach dziecka w odniesieniu do dzieci pozbawionych opieki rodzicielskiej oraz w wytycznych ONZ w sprawie opieki zastępczej dla dzieci; apeluje do Komisji, aby wykorzystywała fundusze strukturalne UE do wspierania przejścia od usług instytucjonalnych do usług przeznaczonych dla danej społeczności; wzywa Komisję, w świetle licznych spraw, w których zarzucano organom państwowym niektórych państw członkowskich przeprowadzanie przymusowej adopcji bez zgody rodziców, do przedstawienia konkretnych środków zapewniających, że praktykom adopcyjnym stosowanym w państwach członkowskich będzie przyświecać zasada nadrzędnego interesu dziecka;

25. apeluje do wszystkich państw członkowskich o ułatwianie łączenia rodzin w sposób przychylny, humanitarny i w szybkim trybie zgodnie z art. 10 Konwencji ONZ o prawach dziecka;

26. podkreśla, że potrzebne jest bardziej skoordynowane podejście do kwestii odnalezienia zaginionych dzieci w UE; wzywa państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy policyjnej i sądowej w sprawach transgranicznych dotyczących zaginionych dzieci oraz do stworzenia linii telefonicznych mających ułatwiać poszukiwanie zaginionych dzieci i udzielać wsparcia dzieciom, które padły ofiarą niegodziwego traktowania; apeluje do państw członkowskich, aby ułatwiły sprawne przystąpienie Maroka, Singapuru, Federacji Rosyjskiej, Albanii, Andory, Seszeli, Gabonu i Armenii do Konwencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (konwencja haska z 1980 r.);

27. apeluje do Komisji, aby przy okazji przeglądu rozporządzenia (WE) nr 2201/2003 dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej wzięła poważnie pod uwagę nadrzędny interes dziecka z uwagi na luki we wdrażaniu i egzekwowaniu tego rozporządzenia w państwach członkowskich w zakresie praw rodzicielskich i prawa pieczy nad dzieckiem;

28. potępia wszystkie formy przemocy wobec dzieci, nadużycia fizyczne, seksualne i werbalne, przymusowe małżeństwa, pracę dzieci, prostytucję, handel, tortury, zabójstwa honorowe, okaleczanie żeńskich narządów płciowych, wykorzystywanie dzieci jako żołnierzy i żywe tarcze, deprywację, zaniedbywanie i nieprawidłowe odżywianie; jest zdania, że tradycji, kultury i religii nie wolno nigdy wykorzystywać jako usprawiedliwienia dla przemocy wobec dzieci; apeluje do państw członkowskich do wywiązywania się z obowiązków i zwalczania wszelkich form przemocy wobec dzieci, w tym poprzez formalne zakazanie i sankcjonowanie kar cielesnych na dzieciach; wzywa państwa członkowskie do pogłębienia współpracy i dialogu z państwami trzecimi, uświadamiania praw dziecka i propagowania ich przestrzegania na całym świecie;

29. potępia wykorzystywanie dzieci w działaniach zbrojnych i terrorystycznych oraz do celów o takim charakterze; przypomina o znaczeniu udzielania wsparcia psychologicznego i pomocy wszystkim dzieciom, które były świadkiem przemocy lub padły ofiarą działań wojennych; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę UE „Dzieci pokoju” i podkreśla znaczenie zapewnienia dostępu do edukacji wszystkim dzieciom, które ucierpiały w wyniku konfliktu; apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa o wsparcie kampanii ONZ „Dzieci, nie żołnierze” mającej na celu położenie kresu – do roku 2016 – rekrutacji dzieci i wykorzystywaniu ich jako żołnierzy przez krajowe siły bezpieczeństwa;

30. apeluje do wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel o priorytetowe traktowanie praw dziecka we wszystkich działaniach zewnętrznych UE w celu ich skutecznego uwzględniania m.in. w rozmowach na temat praw człowieka, umowach handlowych, procesie akcesyjnym i w europejskiej polityce sąsiedztwa, a także w stosunkach z grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP), zwłaszcza krajami objętymi konfliktem; wzywa wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do przedkładania Parlamentowi co roku sprawozdania na temat wyników osiągniętych w zakresie działań zewnętrznych UE skupiających się na dzieciach;

31. apeluje do Komisji o uwzględnianie praw dziecka we współpracy na rzecz rozwoju i w pomocy humanitarnej w celu zapewnienia odpowiedniego finansowania i zwiększenia poziomu ochrony dzieci dotkniętych sytuacjami nadzwyczajnymi lub katastrofami spowodowanymi przez człowieka czy klęskami żywiołowymi, dzieci zmuszonych do migracji na terenie własnego kraju i dzieci-uchodźców; podkreśla znaczenie łączenia pomocy doraźnej, odbudowy i rozwoju, przede wszystkim w przypadku przedłużających się kryzysów, a także wykorzystywania innowacji i nowych technologii w strategiach politycznych i programach UE z myślą o lepszym propagowaniu praw dziecka w kwestiach związanych z rozwojem i w sytuacjach nadzwyczajnych;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

32. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Pokojową Nagrodę Nobla za rok 2014 przyznano wspólnie Kailashowi Satyarthiemu i Malali Yousafzai za ich poświęcenie obronie praw dziecka, w szczególności prawa wszystkich dzieci do nauki; pozytywnie ocenia publiczne poparcie przez sieć laureatów Nagrody im. Sacharowa inicjatyw na rzecz uczulania ludzi na przypadki przemocy wobec dzieci; uważa, że inicjatywy te jednoznacznie potwierdzają ważną rolę społeczeństwa obywatelskiego i organizacji międzynarodowych we wspieraniu, w propagowaniu i ochronie praw zapisanych w Konwencji ONZ o prawach dziecka;
33. podkreśla, jak ważną rolę w propagowaniu praw dziecka odgrywają partnerzy społeczni i władze lokalne, a także wzywa Komitet Regionów i Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny do podjęcia działania i sporządzenia opinii, dzięki czemu instytucje te włączą się w pełni w propagowanie praw dziecka w strategiach politycznych UE;
34. apeluje do instytucji UE, państw członkowskich, władz lokalnych, partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego o połączenie sił i współpracę na wszystkich szczeblach na rzecz poprawy sytuacji dzieci w UE i na całym świecie; pozytywnie ocenia i popiera Manifest praw dziecka, opracowany wspólnie przez UNICEF i 14 organizacji propagujących prawa dziecka, a także zachęca do tego, aby więcej posłów do Parlamentu Europejskiego i parlamentarzystów krajowych podpisało manifest i zostało „obrońcami praw dziecka”;
35. wyraża chęć utworzenia w Parlamencie Europejskim – w oparciu o Manifest praw dziecka –intergrupy ds. praw i dobrostanu dzieci, będącej stałym organem odpowiedzialnym za propagowanie praw dziecka we wszystkich dziedzinach polityki i działaniach Parlamentu Europejskiego zarówno w wymiarze wewnętrznym, jak i zewnętrznym; popiera w związku z tym inicjatywę wyznaczenia w każdej komisji parlamentarnej „punktów kontaktowych” ds. praw dziecka w celu dopilnowania, by prawa dziecka były uwzględniane w każdej dziedzinie polityki i w każdym przyjmowanym tekście ustawodawczym;
36. za ważne uważa zwiększenie udziału dzieci w działaniach parlamentarnych PE zgodnie z praktykami ustanowionymi przez Unię Międzyparlamentarną i UNICEF; apeluje do Komisji, państw członkowskich i władz lokalnych, aby zbadały sposoby na zwiększenie zaangażowania dzieci i nastolatków w proces decyzyjny; zachęca do wykorzystywania nowych technologii i innowacji do konsultacji z dziećmi i młodzieżą oraz do zwiększenia udziału dzieci w tym procesie;
37. apeluje do państw członkowskich o niezwłoczne ratyfikowanie wszystkich protokołów fakultatywnych do Konwencji ONZ o prawach dziecka;
38. wzywa Komisję i wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel do zbadania sposobów i możliwości przystąpienia przez UE jednostronnie do Konwencji ONZ o prawach dziecka;
39. wzywa USA, Somalię i Sudan Południowy do ratyfikowania Konwencji ONZ o prawach dziecka, przez co ratyfikowałyby ją wszystkie państwa na świecie;
40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, sekretarzowi generalnemu ONZ, przewodniczącemu Komitetu Praw Dziecka ONZ oraz dyrektorowi generalnemu UNICEF.
-

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0071

Jednolity rynek internetowy**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie wspierania praw konsumentów na jednolitym rynku cyfrowym (2014/2973(RSP))**

(2016/C 289/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 oraz art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 9, 10, 12, 14, 16, 26, 36, art. 114 ust. 3 oraz art. 169 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności jej art. 7, 8, 11, 21, 38 oraz 52,
- uwzględniając procedurę współdecyzji 2013/0309 dotyczącą wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie (COM(2013)0627),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 kwietnia 2013 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz handlu elektronicznego na lata 2012-2015 – sytuacja w 2013 r.” (SWD(2013)0153),
- uwzględniając 26. tabelę wyników rynku wewnętrznego Komisji z dnia 18 lutego 2013 r.,
- uwzględniając sprawozdania Komisji z 2014 r. dotyczące tabeli wyników agendy cyfrowej,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 stycznia 2012 r. zatytułowany „Spójne ramy na rzecz wzmocnienia zaufania na jednolitym rynku cyfrowym handlu elektronicznego i usług online” (COM(2011)0942),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 czerwca 2013 r. w sprawie nowego europejskiego programu na rzecz konsumentów ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2005/29/WE dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 grudnia 2013 r. w sprawie wykorzystania potencjału chmury obliczeniowej w Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lipca 2013 r. w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie stworzenia jednolitego rynku cyfrowego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie strategii na rzecz wzmocnienia praw szczególnie wrażliwych konsumentów ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0239.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0063.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0535.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0327.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0468.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 11.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 kwietnia 2012 r. pt. „Konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy – administracja elektroniczna jako projekt przewodni”⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2011 r. w sprawie nowej strategii dla polityki ochrony konsumentów⁽²⁾,
 - uwzględniając studium Departamentu Politycznego A z 2013 r. dotyczące metod tworzenia powszechnego społeczeństwa cyfrowego w UE,
 - uwzględniając studium Departamentu Politycznego A z 2013 r. pt. „Entertainment x.0 to boost broadband deployment” [Rozrywka x.0, aby pobudzić wprowadzanie łączy szerokopasmowych],
 - uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie utrwalenia bezpieczeństwa i podstawowych wolności w internecie⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2014 r. w sprawie realizowanych przez NSA amerykańskich programów nadzoru, organów nadzoru w różnych państwach członkowskich oraz ich wpływu na prawa podstawowe obywateli UE oraz na współpracę transatlantycką w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych⁽⁴⁾,
 - uwzględniając studium Departamentu Politycznego A z 2013 r. dotyczące dyskryminacji konsumentów w obrębie jednolitego rynku cyfrowego,
 - uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 kwietnia 2014 r. w sprawach połączonych C-293/12 i C-594/12, na mocy którego dyrektywa o zatrzymywaniu danych została uznana za nieważną,
 - uwzględniając art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że jednolity rynek cyfrowy jest jednym z obszarów rozwoju, które – choć wiążą się z wyzwaniem – oferują możliwości osiągnięcia znacznych korzyści pod względem efektywności mogących sięgać 260 mld EUR rocznie, przyczyniając się tym samym do wyjścia Europy z kryzysu;
- B. mając na uwadze, że realizacja europejskiego jednolitego rynku cyfrowego zaowocowałaby utworzeniem milionów miejsc pracy i potencjalnie umożliwi podwyższenie europejskiego PKB o 4 % do 2020 r.;
- C. mając na uwadze, że sam sektor aplikacji do smartfonów ma do roku 2018 potroić swe przychody z 2013 r., tworząc w tym okresie 3 mln miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że Parlament zlecił wykonanie badania mającego na celu przeanalizowanie kosztów niepodejmowania działań na szczeblu europejskim w dziedzinie jednolitego rynku cyfrowego, w którym podkreślono konieczność postrzegania rozwiązań cyfrowych jako szansy dla konsumentów, obywateli i przedsiębiorstw, nie zaś jako zagrożenia;
- E. mając na uwadze, że Unia musi wspierać masowe przyjęcie posługiwania się chmurą obliczeniową w Europie, jako że jest ona silnym motorem wzrostu gospodarki europejskiej; mając na uwadze, że wspomniane badanie oferuje dowody na spodziewane znaczne zyski wynikające z szybkiego jej rozwoju;
- F. mając na uwadze, że przeszkody na drodze udziału konsumentów w jednolitym rynku cyfrowym wiążą się z praktykami dyskryminacyjnymi, takimi jak ograniczanie dostawy usług do niektórych krajów lub terytoriów, zwykła odmowa sprzedaży, automatyczne przekierowywanie oraz nieuzasadniona dywersyfikacja warunków sprzedaży;
- G. mając na uwadze, że pełne korzyści jednolitego rynku muszą obejmować bezpieczne, skuteczne, konkurencyjne i innowacyjne płatności mobilne oraz płatności elektroniczne;

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 E z 7.9.2013, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. C 153 E z 31.5.2013, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 206.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0230.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- H. mając na uwadze, że priorytetem na jednolitym rynku cyfrowym są ochrona danych osobowych i prywatności oraz bezpieczeństwo cybernetyczne i bezpieczeństwo sieci elektronicznych i łączności elektronicznej, gdyż są one podstawowymi warunkami jego funkcjonowania i zbudowania zaufania do niego ze strony obywateli i konsumentów;
- I. mając na uwadze, że szeroki dostęp do bezpiecznego, szybkiego internetu oraz usług cyfrowych w całej Europie leży w interesie publicznym oraz stanowi podstawę wzrostu społecznego i gospodarczego, konkurencyjności, włączenia społecznego i jednolitego rynku;
- J. mając na uwadze, że badania, rozwój i innowacje w gospodarce cyfrowej pomogą utrzymać Europie pozycję konkurencyjną w perspektywie średnio- i długoterminowej;
- K. mając na uwadze fakt, że szybki rozwój sieci szerokopasmowych o dużej prędkości ma kluczowe znaczenie dla rozwoju produktywności europejskiej oraz powstawania nowych i małych przedsiębiorstw, które mają szansę stać się liderami w różnych sektorach, np.: opieki zdrowotnej, wytwórstwa i usług;
- L. mając na uwadze, że sektor prywatny, wspierany przez konkurencyjne i sprzyjające inwestycjom ramy regulacyjne, powinien odgrywać główną rolę we wdrażaniu i modernizacji sieci szerokopasmowych;
- M. mając na uwadze, że jednolity rynek cyfrowy jest jednym z najbardziej innowacyjnych sektorów gospodarki, a zatem odgrywa główną rolę w konkurencyjności gospodarki europejskiej i przyczynia się do wzrostu gospodarczego dzięki rozwojowi handlu elektronicznego, a jednocześnie ułatwia przedsiębiorstwom przestrzeganie przepisów administracyjnych i finansowych oraz oferuje konsumentom szerszy wybór towarów i usług;
- N. mając na uwadze, że jednolity rynek cyfrowy nie tylko oferuje korzyści gospodarcze, ale również ma głęboki wpływ na codzienne życie polityczne, społeczne i kulturalne konsumentów i obywateli UE;
- O. mając na uwadze, że konkurencyjny jednolity rynek cyfrowy nie może istnieć bez szybkich, wysoko wydajnych sieci szerokopasmowych i telekomunikacyjnych we wszystkich regionach UE, w tym regionach najbardziej oddalonych;
- P. mając na uwadze, że istniejąca i wciąż pogłębiająca się przepaść cyfrowa wywiera bezpośredni negatywny wpływ na rozwój jednolitego rynku cyfrowego, zarówno pod względem dostępu do internetu, jak i umiejętności cyfrowych;
- Q. mając na uwadze, że priorytetem na jednolitym rynku cyfrowym są ochrona danych osobowych i prywatności oraz bezpieczeństwo komunikacji i sieci elektronicznych, gdyż są to podstawowe warunki jego funkcjonowania i zapewnienia zaufania do niego ze strony obywateli i konsumentów;
- R. mając na uwadze, że rynki online – jeżeli mają się rozwijać i poszerzać – muszą być elastyczne i przyjazne konsumentom;
- S. mając na uwadze, że handel elektroniczny jest ważnym uzupełnieniem handlu offline oraz główną siłą napędową dokonywanych przez konsumentów wyborów, a także konkurencji i innowacji technologicznych, a tym samym przyczynia się do zbliżania Unii Europejskiej do gospodarki opartej na wiedzy;
- T. mając na uwadze, że wolna konkurencja i równe warunki działania przedsiębiorstw, które będą sprzyjały inwestycjom, są niezwykle ważne dla tego sektora gospodarki, ponieważ zapewnią jego długofalowy trwały rozwój z korzyścią dla użytkowników końcowych; mając na uwadze, że rzeczywista konkurencja skutecznie napędza racjonalne inwestycje i może przynieść korzyści konsumentom pod względem wyboru, ceny i jakości;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- U. mając na uwadze, że w niektórych obszarach jednolitego rynku cyfrowego istnieją słabe punkty spowodowane nadmierną koncentracją rynku i dominującą pozycją operatorów;
- V. mając na uwadze, że wyzwanie związane z rozdrobnieniem rynku i brakiem interoperacyjności w Unii Europejskiej jest przeszkodą dla szybkiego rozwoju jednolitego rynku cyfrowego;
- W. mając na uwadze, że stanowiska pracy tworzone dzięki jednolitemu rynkowi cyfrowemu wymagają zwykle wysokich kwalifikacji i są dobrze opłacane, a zatem stanowią ważny wkład w tworzenie trwałych miejsc pracy o wysokiej jakości;
- X. mając na uwadze, że Komisja powinna przeciwdziałać praktykom monopolistycznym, które mają wpływ na pluralizm mediów, zarówno pod względem własności, jak i dostarczania treści, ponieważ dostęp do informacji jest kluczem do rozkwitu demokracji;
1. wzywa państwa członkowskie i Komisję, aby – w drodze stałych działań na rzecz wdrożenia obowiązujących przepisów i egzekwowania tych przepisów w ramach nadrzędnej strategii – zajęły się wszystkimi istniejącymi przeszkodami, które utrudniają rozwój jednolitego rynku cyfrowego, a jednocześnie upewniły się, że środki są objęte oceną skutków, perspektywiczne i dostosowane do ery cyfrowej; uważa, że działania te muszą się znaleźć w centrum działań UE mających na celu generowanie wzrostu gospodarczego i tworzenie miejsc pracy oraz zwiększenie konkurencyjności i odporności Unii w skali gospodarki światowej;
 2. podkreśla, że wszelkie wnioski ustawodawcze związane z jednolitym rynkiem cyfrowym muszą być zgodne z Kartą praw podstawowych UE, tak aby zawarte w niej prawa były w pełni chronione w środowisku cyfrowym;
 3. zwraca w szczególności uwagę na potencjał handlu elektronicznego, który według szacunków mógłby przynieść konsumentom oszczędności w wysokości ponad 11,7 mld EUR rocznie, gdyby podczas zakupów online mogli oni wybierać z pełnej gamy unijnych towarów i usług;
 4. z zadowoleniem przyjmuje wzrost handlu elektronicznego, a jednocześnie odnotowuje w niektórych państwach członkowskich dominującą pozycję tylko nielicznych podmiotów w bezpośredniej sprzedaży towarów lub jako rynkowej platformy dla innych sprzedawców towarów; podkreśla, że na szczeblu europejskim potrzebne jest monitorowanie i zapobieganie nadużywaniu takiej dominującej pozycji w odniesieniu do dostępności towarów dla konsumentów oraz opłat pobieranych od MŚP za korzystanie z takich platform rynkowych;
 5. podkreśla konieczność opanowania i zwalczania przepaści cyfrowej, aby w pełni wykorzystać potencjał jednolitego rynku cyfrowego oraz umożliwić włączenie wszystkich obywateli – niezależnie od ich dochodów, sytuacji społecznej, miejsca zamieszkania, zdrowia czy wieku – do społeczeństwa ery cyfrowej;
 6. zauważa w szczególności konieczność zajęcia się przeszkodami w handlu elektronicznym, które nadal napotykają konsumenci i przedsiębiorcy, w tym usługami online, dostępem do treści cyfrowych, zapobieganiem oszustwom, rejestracją stron internetowych, promocjami cenowymi i etykietowaniem;
 7. wzywa Komisję, by zadbała o szybkie wdrożenie jednolitego rynku usług oraz o wdrożenie i egzekwowanie przepisów, takich jak dyrektywa o prawach konsumentów, alternatywne metody rozwiązywania sporów i internetowe rozstrzyganie sporów, zapewniając jednocześnie ograniczenie obciążeń administracyjnych;
 8. apeluje o szybkie przyjęcie nowego zmodernizowanego pakietu dotyczącego ochrony danych, aby zapewnić odpowiednią równowagę między wysokim poziomem ochrony danych osobowych, bezpieczeństwem użytkowników i kontrolą własnych danych osobowych a stabilnym, przewidywalnym otoczeniem legislacyjnym, w którym na wzmocnionym jednolitym rynku następuje rozkwit przedsiębiorstw z korzyścią dla użytkowników końcowych, równymi warunkami działania sprzyjającymi inwestycjom i środowiskiem zwiększającym atrakcyjność UE jako miejsca prowadzenia działalności gospodarczej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeznaczenia odpowiednich zasobów na zwalczanie cyberprzestępczości za pomocą środków legislacyjnych i w drodze współpracy w egzekwowaniu prawa zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

9. podkreśla konieczność zapewnienia równych warunków działania przedsiębiorstw działającym na jednolitym rynku cyfrowym z myślą o ich konkurencyjności; w związku z tym wzywa Komisję do właściwego egzekwowania unijnych reguł konkurencji, tak aby zapobiec nadmiernej koncentracji rynku i nadużywaniu dominującej pozycji oraz monitorować konkurencję pod względem powiązanych treści i usług;

10. zauważa, że przedsiębiorstwom na jednolitym rynku cyfrowym trzeba zapewnić równe warunki działania, aby zagwarantować dynamiczną gospodarkę cyfrową w UE; podkreśla, że ściśle egzekwowanie unijnych reguł konkurencji na jednolitym rynku cyfrowym będzie miało decydujące znaczenie dla wzrostu rynku, dostępu konsumentów i oferty dla nich oraz konkurencyjności w perspektywie długofalowej; podkreśla znaczenie przyznania konsumentom takiej samej ochrony online, z jakiej korzystają oni na tradycyjnych rynkach;

11. zwraca się do Komisji, by przedstawiła inicjatywę dotyczącą przedsiębiorczości cyfrowej, jako że ma ona kluczowe znaczenie dla tworzenia miejsc pracy oraz powstawania nowatorskich pomysłów, w tym środków poprawy dostępu przedsiębiorców do środków finansowych (np. w drodze pozyskiwania wiedzy na zasadzie crowdsourcing) oraz dla zaoferowania drugiej szansy przedsiębiorcom, którzy ponieśli porażkę w prowadzeniu działalności gospodarczej;

12. wzywa Radę, aby dokonała szybkich postępów i rozpoczęła negocjacje z Parlamentem na temat wniosku w sprawie rozporządzenia ustanawiającego środki dotyczące europejskiego jednolitego rynku łączności elektronicznej i mające na celu zapewnienie łączności na całym kontynencie, gdyż definitywnie położyłoby to kres opłatom roamingowym w UE, zapewniło większą pewność prawa w zakresie neutralności sieci i poprawiło ochronę konsumentów w obrębie jednolitego rynku cyfrowego; jest zdania, że rozporządzenie to mogłoby stanowić kluczowy krok dla zrealizowania jednolitego europejskiego rynku łączności ruchomej;

13. jest zdania, że Komisja powinna podjąć działania w celu stworzenia i zapewnienia otoczenia legislacyjnego, które będzie pewne pod względem prawnym i będzie sprzyjało zachęcaniu przedsiębiorstw rozpoczynających działalność, mikroprzedsiębiorstw i MŚP do kreatywności i innowacji;

14. podkreśla konieczność równego traktowania całego ruchu internetowego, bez dyskryminacji, ograniczeń lub ingerencji, niezależnie od nadawcy, odbiorcy, rodzaju, treści, urządzenia, usługi lub aplikacji;

15. zauważa, że rynek wyszukiwania online ma szczególne znaczenie dla zapewnienia konkurencyjnych warunków na jednolitym rynku cyfrowym z uwagi na potencjalne przekształcenie się wyszukiwarek w podmioty kontrolujące przepływ informacji oraz możliwość skomercjalizowania wtórnego wykorzystania uzyskanych informacji; w związku z tym wzywa Komisję do zdecydowanego egzekwowania unijnych reguł konkurencji w oparciu o informacje od wszystkich istotnych podmiotów i z uwzględnieniem całej struktury jednolitego rynku cyfrowego, aby zapewnić środki naprawcze, które rzeczywiście przyniosą korzyści konsumentom, użytkownikom internetu i przedsiębiorstwom działającym w sieci; wzywa ponadto Komisję, aby zastanowiła się nad wnioskami mającymi na celu oddzielenie wyszukiwarek od innych usług komercyjnych jako jednym z ewentualnych długofalowych środków służących osiągnięciu wymienionych wyżej celów;

16. ponadto wzywa Komisję, by rychło podjęła działania, żeby zbadać potencjalne rozwiązania zmierzające do zrównoważonej, sprawiedliwej i otwartej struktury wyszukiwania internetowego;

17. podkreśla, że przy korzystaniu z wyszukiwarek przez użytkowników proces wyszukiwania i jego wyniki powinny być bezstronne, żeby zachować niedyskryminacyjny charakter wyszukiwania internetowego, zapewnić większą konkurencję i wybór dla użytkowników i konsumentów oraz zachować różnorodność źródeł informacji; dlatego zauważa, że indeksacja, ewaluacja, prezentacja i ranking stosowane przez wyszukiwarki muszą mieć bezstronny i przejrzysty charakter; wzywa Komisję, by zapobiegała wszelkim nadużyciom we wprowadzaniu do obrotu przez operatorów wyszukiwarek usług powiązanych;

18. z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź dalszych badań Komisji w sprawie praktyk stosowanych w wyszukiwarkach i rynku cyfrowego w ogólności;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

19. podkreśla znaczenie, jakie ma zapewnienie skutecznych i wyważonych ram ochrony praw autorskich i praw własności intelektualnej, dostosowanych do realiów gospodarki cyfrowej;
 20. zachęca do szybkiego przyjęcia i wprowadzenia w życie międzynarodowych przepisów ułatwiających dostęp użytkowników niepełnosprawnych do treści cyfrowych oraz do dzieł drukowanych dzięki ich digitalizacji;
 21. z zadowoleniem przyjmuje zawarcie traktatu z Marrakeszu w sprawie ułatwienia dostępu osób słabowidzących do książek oraz zachęca wszystkich sygnatariuszy do ratyfikacji tego traktatu; uważa, że traktat z Marrakeszu to pozytywny krok naprzód, ale wiele należy jeszcze zrobić, aby otworzyć dostęp do treści dla osób niepełnosprawnych, oprócz osób dotkniętych upośledzeniem wzroku; podkreśla znaczenie dalszego zwiększania dostępności w szerokim spektrum obszarów – od praw autorskich i wyszukiwarek po operatorów sieci telekomunikacyjnych;
 22. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dalej rozwijały i wdrażały unijne i krajowe ramy regulacyjne, żeby umożliwić zintegrowany i bezpieczny rynek płatności online i płatności realizowanych za pośrednictwem urządzeń przenośnych, przy jednoczesnym zapewnieniu ochrony danych konsumentów i klientów; podkreśla w związku z tym, że niezbędne są jasne i przewidywalne przepisy określone w prawodawstwie;
 23. przypomina, że przetwarzanie w chmurze może stać się potężnym instrumentem rozwoju jednolitego rynku cyfrowego i może przynieść korzyści gospodarcze, zwłaszcza dla MSP, dzięki ograniczeniu infrastruktury IT i innych kosztów; podkreśla w związku z tym, że jeżeli usługi przetwarzania w chmurze będą świadczone jedynie przez niewielką liczbę dużych usługodawców, w ich rękach gromadzić się będzie coraz większa ilość informacji; ponadto przypomina, że przetwarzanie w chmurze wiąże się także z ryzykiem dla użytkowników, zwłaszcza jeśli chodzi o dane wrażliwe; apeluje o prawidłowe wdrożenie strategii europejskiej, aby zagwarantować konkurencyjność i bezpieczeństwo przetwarzania w chmurze;
 24. wzywa Komisję, by objęła przodującą rolę w propagowaniu międzynarodowych standardów i specyfikacji dotyczących chmury obliczeniowej, co umożliwi gwarantujące prywatność, rzetelne, dostępne, w wysokim stopniu interoperacyjne, pewne i energooszczędne usługi przetwarzania w chmurze będące nieodłączną częścią przyszłej polityki przemysłowej Unii; podkreśla, że niezawodność, bezpieczeństwo i ochrona danych są niezbędne dla zapewnienia zaufania konsumentów i konkurencyjności;
 25. podkreśla konieczność zapewnienia bezpieczeństwa internetu online, w szczególności jeśli chodzi o dzieci, oraz zapobiegania wykorzystywaniu dzieci przez wprowadzenie środków wykrywania i usuwania z internetu nielegalnych obrazów niegodziwego traktowania dzieci oraz umożliwienie stosowania środków zapobiegających dostępowi dzieci i nastolatków do treści obwarowanych ograniczeniami wiekowymi;
 26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.
-

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0072

Niedożywienie dzieci w krajach rozwijających się**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niedożywienia i niewłaściwego żywienia dzieci w krajach rozwijających się (2014/2853(RSP))**

(2016/C 289/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r., a zwłaszcza jej art. 25, w którym uznaje się prawo do wyżywienia za część prawa do odpowiedniego poziomu życia,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, a zwłaszcza jego art. 11, w którym uznaje się „prawo (...) do odpowiedniego poziomu życia (...), włączając w to wyżywienie”, jak również „podstawowe prawo (...) do wolności od głodu”,
- uwzględniając przyjęty w 2008 r. Protokół fakultatywny do Międzynarodowego paktu praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych czyniący z prawa do wyżywienia prawo, które można egzekwować na szczeblu międzynarodowym,
- uwzględniając Konwencję o prawach dziecka ONZ, w szczególności jej art. 24 ust. 2 lit. c) i art. 27 ust. 3,
- uwzględniając deklarację w sprawie światowego bezpieczeństwa żywnościowego przyjętą na światowym szczycie żywnościowym zwołanym przez Organizację ds. Wyżywienia i Rolnictwa ONZ (FAO) w Rzymie w 1996 r.,
- uwzględniając wytyczne dotyczące prawa do wyżywienia przyjęte przez FAO w 2004 r., które wskazują państwom, jak realizować zobowiązania dotyczące prawa do wyżywienia,
- uwzględniając milenijne cele rozwoju, w szczególności cel 1 (zlikwidowanie skrajnego ubóstwa i głodu do 2015 r.) oraz cel 4 (ograniczenie umieralności dzieci),
- uwzględniając Konwencję o wsparciu żywnościowym przyjętą w 2012 r.,
- uwzględniając ogólne sprawozdanie i sprawozdanie podsumowujące zawarte w dokonanej pod auspicjami ONZ międzynarodowej ocenie wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój, opublikowane w 2009 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając raport Funduszu Narodów Zjednoczonych na rzecz Dzieci (UNICEF) w sprawie niedożywienia dzieci na świecie w 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie pt. „Agroekologia a prawo do pożywienia” sporządzone przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do pożywienia, które zostało zaprezentowane na 16. sesji Rady Praw Człowieka ONZ w dniu 8 marca 2011 r.,
- uwzględniając wystawę Expo 2015 w Mediolanie, poświęconą tematowi „Wyżywić planetę: energia do życia”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. zatytułowany „Pomoc humanitarna w zakresie żywności” (COM(2010)0126),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. zatytułowany „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym” (COM(2010)0127),

⁽¹⁾ <http://www.unep.org/dewa/Assessments/Ecosystems/IAASTD/tabid/105853/Default.aspx>

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 marca 2013 r. zatytułowany: „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013)0141),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie podejścia UE do kwestii odporności i działań zmniejszających ryzyko związane z klęskami żywiołowymi w krajach rozwijających się: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego ⁽²⁾,
 - uwzględniając pytanie do komisji na temat niedożywienia dzieci w krajach rozwijających się (O-000083/2014 – B8-0041/2014),
 - uwzględniając projekt rezolucji Komisji Rozwoju,
 - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że blisko miliard osób wciąż cierpi głód, a co najmniej 225 mln dzieci na świecie poniżej piątego roku życia cierpi z powodu skrajnego i chronicznego niedożywienia, a także opóźnień w rozwoju spowodowanych chronicznym niedożywieniem dzieci i matek, i szacuje się, że co roku w krajach rozwijających się umiera 2,6 mln takich dzieci;
- B. mając na uwadze, że według wskaźników i map ukrytego głodu na świecie ⁽³⁾ około dwa miliardy ludzi na świecie – lub jedna na trzy osoby w krajach rozwijających się – cierpią na przewlekły niedobór niezbędnych witamin i minerałów (mikroskładników odżywczych), który to stan, znany jako „ukryty głód”, drastycznie zwiększa ich podatność na infekcje i zaburzenia rozwojowe oraz podatność potomstwa na wady wrodzone;
- C. mając na uwadze, że według Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) niedożywienie jest zdecydowanie najpoważniejszą przyczyną umieralności dzieci i powoduje 35 % chorób u dzieci poniżej piątego roku życia;
- D. mając na uwadze, że prawie 20 mln dzieci nadal cierpi z powodu poważnego niedożywienia zarówno w kontekście sytuacji nadzwyczajnych, jak i poza takimi sytuacjami, oraz mając na uwadze, że tylko 10 % tych dzieci ma dostęp do leczenia;
- E. mając na uwadze, że stan odżywienia dzieci w wieku pięciu lat lub młodszych zależy w dużym stopniu od stanu odżywienia ich matek podczas ciąży i karmienia piersią;
- F. mając na uwadze, że niedożywienie jest również przyczyną zachorowalności i utraty wydajności oraz utrudnia rozwój społeczny i gospodarczy w krajach rozwijających się;
- G. mając na uwadze, że osoby, którym udaje się przeżyć pomimo niedożywienia, często do końca życia cierpią na deficyt możliwości fizycznych i intelektualnych, który ogranicza ich zdolność do nauki i wejścia na rynek pracy, co powoduje, że osoby takie z pokolenia na pokolenie są uwięzione w błędnym kole chorób i ubóstwa;

⁽¹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0578.

⁽³⁾ Global Hidden Hunger Indices and Maps: An Advocacy Tool for Action.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- H. mając na uwadze, że w związku z wpływem zmiany klimatu na produkcję rolną, a co za tym idzie – także na żywnienie, liczba niedożywionych dzieci najprawdopodobniej wzrośnie;
- I. mając na uwadze, że jedną z istotnych przyczyn głodu w krajach rozwijających się jest ogromna bieda na obszarach wiejskich i miejskich, spotęgowana przez migrację z obszarów wiejskich wynikającą z faktu, że wiele osób nie jest w stanie utrzymać się z pracy w małych gospodarstwach rolnych;
- J. mając na uwadze, że 25 lat po przyjęciu Konwencji o prawach dziecka niektóre państwa będące jej stroną nie zdołały stworzyć warunków pozwalających na zapewnienie dzieciom dostępu do odpowiedniej żywności;
- K. mając na uwadze, że na światowym szczycie dotyczącym żywności w 1996 r. rządy potwierdziły prawo do wyżywienia i zobowiązały się do zmniejszenia liczby osób głodnych i niedożywionych o połowę – z 840 do 420 mln – do 2015 r.; mając jednak na uwadze, że liczba osób głodnych i niedożywionych, zwłaszcza dzieci, w ostatnich latach wzrosła, głównie wskutek kryzysów żywnościowych z 2008 i 2011 r.;
- L. mając na uwadze, że różne międzynarodowe instrumenty prawne łączą prawo do wyżywienia z innymi prawami człowieka, a zwłaszcza z prawem do życia, utrzymania się, zdrowia, własności, edukacji i wody;
- M. mając na uwadze, że prawo do wyżywienia i dobrego żywienia dla wszystkich ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR); mając na uwadze, że żywnienie jest powiązane z większością, jeśli nie z wszystkimi MCR, które są z kolei ściśle powiązane wzajemnie;
- N. mając na uwadze, że organizacje międzynarodowe potwierdzają, iż produkcja żywności jest wystarczająca, aby żywić całą ludność świata, oraz że niedożywienie dzieci jest związane z brakiem bezpieczeństwa żywnościowego i ubóstwem w gospodarstwach domowych, wykluczeniem, niewłaściwą opieką i zwyczajami żywieniowymi, niezdrowym środowiskiem w gospodarstwach domowych i nieodpowiednimi usługami zdrowotnymi;
- O. mając na uwadze, że prawo do pożywienia oraz dobrego odżywiania ma zasadnicze znaczenie dla budowania odpornych rodzin i społeczności oraz umacniania ich zdolności do skracania długich okresów regeneracji po wystąpieniu sytuacji wyjątkowej, w kontekście charakteryzującym się zwiększeniem liczby i skali klęsk;
- P. mając na uwadze, że optymalny stan wyżywienia występuje wtedy, gdy dzieci mają dostęp do zróżnicowanej i bogatej w składniki odżywcze żywności po przystępnych cenach, do odpowiednich praktyk w zakresie opieki dla matek i dzieci oraz do odpowiednich usług zdrowotnych i zdrowego środowiska, w tym bezpiecznej wody, urządzeń sanitarnych i dobrych praktyk w zakresie higieny;
1. wskazuje, że przyczyny niedożywienia dzieci są liczne, zaś większość z nich – począwszy od niewydajnych struktur gospodarczych, nierównej dystrybucji zasobów lub ich niezrównoważonego wykorzystywania, złego zarządzania, zbytniego uzależnienia od poszczególnych upraw i praktykowania upraw monokulturowych, przez dyskryminację kobiet i dzieci, zły stan zdrowia spowodowany niewydolnymi systemami opieki zdrowotnej, po braki w edukacji, zwłaszcza matek – zależy od człowieka, a zatem można ich unikać;
 2. domaga się, aby władze publiczne zagwarantowały trzy wymiary prawa do wyżywienia i dobrego odżywiania: dostępność (oznaczającą możliwość wyżywienia się bezpośrednio z ziemi uprawnej czy dzięki innym zasobom naturalnym lub ustanowienie dobrze funkcjonujących systemów dystrybucji, przetwarzania i wprowadzania do obrotu); dostęp (oznaczający zagwarantowanie zarówno gospodarczego, jak i fizycznego dostępu do żywności); oraz adekwatność (oznaczającą, że żywność musi być bezpieczna i musi zaspokajać żywieniowe potrzeby każdego, z uwzględnieniem wieku, warunków życia, stanu zdrowia, zatrudnienia, płci, kultury i religii);

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

3. podkreśla fakt, że z punktu widzenia cyklu życia okres, w którym zaspokojenie potrzeb pokarmowych dziecka jest najważniejsze, to pierwsze 1 000 dni życia, w tym okres ciąży, ponieważ dziecko w tym okresie ma zwiększone potrzeby żywieniowe, aby mogło podołać szybkiemu wzrostowi i rozwojowi, a także ponieważ jest ono bardziej podatne na infekcje i w pełni zależne od innych w zakresie odżywiania, opieki zdrowotnej i interakcji społecznych;

4. ponownie stwierdza, że rozwiązanie problemu niedożywienia dzieci i matek wymaga zintegrowanego podejścia i skoordynowanego działania w wielu sektorach mających wpływ na niedożywienie, takich jak sektor zdrowia, edukacji, rolnictwa, wody, dostępu do energii i urzędzeń sanitarnych, i równocześnie odpowiedzialnego zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron, w związku z czym wzywa Komisję i państwa członkowskie do przyjęcia spójnych, długoterminowych strategii rozwoju oraz podjęcia wysiłków na rzecz ograniczenia niedożywienia, również w kontekście sytuacji kryzysowych i interwencji humanitarnych;

5. wzywa UE do zwiększenia – w ramach unijnych programów pomocy rozwojowej – wsparcia dla zrównoważonej drobnej i średniej produkcji rolnej oraz rolnictwa chłopskiego, nastawionych głównie na zaspokojenie lokalnego zapotrzebowania, oraz do inwestowania w plany krajowe, które należy wdrażać na szczeblu lokalnym we współpracy z rolnikami i ich przedstawicielami, władzami lokalnymi i regionalnymi oraz organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;

6. wyraża uznanie dla postępów dokonanych w ostatnich latach w zakresie zwalczania niedożywienia dzieci, o czym świadczą wskaźniki postępu w osiągnięciu milenijnego celu rozwoju 1; uważa jednak, że liczba dzieci umierających lub cierpiących z powodu niedożywienia pozostaje nieakceptowalnie wysoka, co przyczynia się do utrzymywania błędnego koła ubóstwa i głodu;

7. podkreśla zatem, że zwalczanie niedożywienia dzieci i zapewnianie powszechnego dostępu do odpowiedniego pożywienia powinno pozostać jednym z najważniejszych założeń programu na okres po 2015 r. w ramach celu likwidacji głodu, ze szczególnym apelem o likwidację do końca 2030 r. wszelkich form niedożywienia i realizację do 2025 r. uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym celów dotyczących zmniejszenia poziomów niedowagi i zahamowania wzrostu u dzieci poniżej piątego roku życia;

8. jest zdania, że ograniczenie środków na rolnictwo w ramach 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w porównaniu z 9. EFR było błędem; apeluje zatem do Rady o zastanowienie się nad tym i podjęcie działań naprawczych z myślą o 11. EFR;

9. podkreśla znaczenie woli politycznej w przeciwdziałaniu niedożywieniu; z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz poprawy stanu wyżywienia (SUN), opracowany przez Stały Komitet ONZ ds. Żywności, aby przyspieszyć postępy w zakresie żywienia, zwłaszcza w krajach będących w najtrudniejszej sytuacji, z udziałem różnych zainteresowanych stron, w tym agencji ONZ posiadających mandat w zakresie żywienia; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia w życie zasad przedstawionych w tym planie działania; apeluje do Komisji o rozwijanie i ustrukturyzowanie uczestnictwa w inicjatywie SUN organizacji społeczeństwa obywatelskiego i organizacji w terenie, mających bezpośredni kontakt z drobnymi producentami i ich rodzinami;

10. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do zainwestowania 3,5 mld EUR w latach 2014–2020 w cel poprawy odżywiania w niektórych najbiedniejszych państwach na świecie i wzywa Komisję, aby zwiększyła swoje zobowiązania w zakresie specjalnych interwencji na rzecz odżywiania, tak aby zrealizować swój cel polegający na zmniejszeniu o 7 mln, do roku 2025, liczby dzieci poniżej piątego roku życia cierpiących na zahamowanie wzrostu;

11. podkreśla, że kobiety odgrywają kluczową rolę w żywieniu dzieci i bezpieczeństwie żywnościowym, ponieważ karmią piersią, produkują, kupują, przygotowują i rozdają posiłki rodzinne, opiekują się dziećmi i chorymi oraz zapewniają odpowiednią higienę; zwraca uwagę, że choć 60 % przypadków chronicznego głodu wykrywa się u kobiet i dziewcząt, to właśnie kobiety wytwarzają 60–80 % żywności w krajach rozwijających się;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

12. podkreśla fakt, że kobiety, mimo iż są odpowiedzialne za około 80 % upraw w Afryce, oficjalnie posiadają jedynie 2 % gruntów; ponadto podkreśla, że z danych dotyczących ostatnich programów realizowanych w Indiach, Kenii, Hondurasie, Ghanie, Nikaragui i Nepalu wynika, iż w gospodarstwach domowych prowadzonych przez kobiety występuje większe bezpieczeństwo żywnościowe, lepsza opieka zdrowotna i większe ukierunkowanie na kształcenie niż w gospodarstwach domowych prowadzonych przez mężczyzn;

13. podkreśla, że istnieje ścisły związek między poziomem wykształcenia kobiety a zwyczajami żywieniowymi jej rodziny; apeluje zatem o usunięcie przeszkód – związanych z nierównościami na tle płci – w alfabetyzacji i kształceniu, aby zwiększyć dostęp kobiet do edukacji;

14. apeluje tym samym o uwzględnienie wymiaru płci i promowanie upodmiotowienia kobiet we wszystkich strategiach politycznych mających na celu zwalczanie niedożywienia dzieci;

15. podkreśla, że niedożywienie kobiet w ciąży ma destruktywny wpływ na noworodki i może nieodwracalnie zahamować przyszły rozwój dziecka; w związku z tym wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na ochronę zdrowia i praw kobiet oraz do uznania szkoleń na temat odżywiania się za integralną część programów edukacyjnych i programów nauczania dla dziewcząt;

16. podkreśla znaczenie umiejętności czytania i pisania jako potężnego narzędzia zwalczającego ubóstwo i wspierającego rozwój gospodarczy; podkreśla zatem znaczenie wspierania edukacji dziewcząt, ponieważ inwestowanie w dziewczęta poprawia szanse na zdrowsze i bardziej produktywnie życie dla nich samych i ich przyszłych dzieci;

17. podkreśla, że zjawisko niedożywienia dzieci występuje głównie w krajach rozwijających się, lecz nie tylko wśród ludności wiejskiej, ale również na obszarach miejskich; jest zatem zdania, że jednym z kluczowych sposobów eliminacji głodu dzieci jest polityka rolna i reformy mające na celu umożliwienie drobnym rolnikom produkowania w sposób skuteczniejszy i bardziej zrównoważony, aby zapewnić wystarczającą ilość pożywienia dla nich samych oraz ich rodzin;

18. podkreśla, że nierozwiązanie w odpowiednim czasie problemu niedożywienia dzieci, zarówno dzięki współpracy na rzecz rozwoju, jak i w ramach interwencji humanitarnych, może zagrozić wszystkim wymiarom rozwoju ludzkiego, osłabić krajowe programy edukacyjne, obciążyć krajowe wydatki na zdrowie i spowolnić rozwój społeczno-gospodarczy krajów rozwijających się, powodując w nich straty gospodarcze, które oszacowano na 2 do 8 % PKB tych krajów;

19. przypomina, że niedobory mikroskładników odżywczych, które wywołują około 7 % globalnego obciążenia chorobami, mają poważne konsekwencje dla rozwoju fizycznego i poznawczego niemowląt i małych dzieci; podkreśla fakt, że w 20 krajach o najwyższych wskaźnikach ukrytego głodu (18 z nich znajduje się w Afryce Subsaharyjskiej, a dwa – Indie i Afganistan – leżą w Azji) zahamowanie wzrostu, anemia wynikająca z niedoboru żelaza oraz niedobór witaminy A występują u zdecydowanej większości dzieci w wieku przedszkolnym;

20. zwraca uwagę, że niedożywienie dzieci nie wynika jedynie z niedoboru pożywienia i braku infrastruktury, ale również z problemów z dystrybucją żywności i nieodpowiednim dostępem do niej oraz z braku siły nabywczej, szczególnie w kontekście wysokich cen żywności, dodatkowo zwiększonych spekulacjami na rynkach towarowych; zauważa, że brak siły nabywczej dotyka przede wszystkim mieszkańców miast, którzy nie mają możliwości wytwarzania własnej żywności; w związku z tym uważa, że ważna jest ochrona drobnych rolników i tradycyjnych metod upraw;

21. apeluje do Komisji o nawiązanie współpracy z państwami uczestniczącymi w Expo 2015 w celu uruchomienia w oparciu o temat „Wyżywić planetę: energia do życia” wspólnej inicjatywy, która spowodowałaby podjęcie zobowiązań i określenie wiążących celów w dziedzinie zwalczania głodu i niedożywienia, a także opracowanie zróżnicowanych strategii mających zastosowanie od rolnictwa po współpracę;

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

22. uznaje, że poprawa poziomu żywienia dzieci i matek oraz ogólnie bezpieczeństwo żywnościowe będą wymagać skutecznych i skoordynowanych działań w zakresie wielu strategii i sektorów, co obejmuje: skuteczny i zrównoważony rozwój obszarów wiejskich, strategie dotyczące użytkowania gruntów i wody, odpowiednie usługi zdrowotne, bezpieczną wodę i usługi sanitarne, odpowiednie praktyki w zakresie opieki dla matek i dzieci, ochronę środowiska morskiego i innych ekosystemów oraz różnorodności biologicznej, problem wylesiania i łagodzenie zmian klimatu, ograniczenie ryzyka klęsk żywiołowych i gotowość na ich wystąpienie, zrównoważoną produkcję i konsumpcję, zrównoważony i pewny dostęp do energii, handel, rybołówstwo, włączenie społeczne i godne zatrudnienie;
 23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do włączenia żywienia, bezpieczeństwa żywnościowego i zrównoważonego rolnictwa do wszystkich strategii rozwoju z myślą o ochronie i promowaniu żywienia i zapewnieniu całościowego podejścia na wszystkich poziomach, od lokalnego po globalny; zwraca się odpowiednio do Rady i Komisji o nadanie pierwszeństwa żywności jako kluczowemu celowi rozwoju w instrumentach współpracy rozwojowej, zwłaszcza w 11. EFR i w nowym Instrumencie Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju;
 24. podkreśla, że aby zyskać na skuteczności, programy rozwojowe i programy działania w sytuacjach nadzwyczajnych muszą być ze sobą ściśle powiązane, aby uprzedzać kryzysy żywnościowe i zapobiegać im, wspierać ograniczanie szkód i ułatwić powrót do normalnej sytuacji;
 25. wzywa rządy państw rozwijających się do zapewnienia warunków sprzyjających lepszemu żywieniu dzieci poprzez udoskonalone strategie polityczne, koordynację krajowych planów i strategii dotyczących żywienia z programami darczyńców oraz zarządzanie i odpowiedzialność względem obywateli; zachęca do nadania większej przejrzystości budżetom krajów rozwijających się, np. poprzez monitorowanie budżetu, tak by można było lepiej ocenić liczbę i jakość projektów dotyczących niedożywienia;
 26. podkreśla, że konieczne są ulepszone i skoordynowane dane dotyczące niedożywienia i niedoboru mikrośladników odżywczych, aby można było lepiej wspierać programy interwencyjne oraz zapewniać ukierunkowane i przemyślane wsparcie zainteresowanym krajom;
 27. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o uruchomienie długoterminowych inwestycji i zasobów finansowych na rzecz żywienia we współpracy z różnymi podmiotami, takimi jak agencje ONZ, G8/G20, kraje wschodzące, organizacje międzynarodowe i pozarządowe, instytucje akademickie, organizacje społeczeństwa obywatelskiego oraz sektor prywatny, a także wzywa do uczynienia z żywienia priorytetu dla finansowania innowacyjnego;
 28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Stałemu Komitetowi ONZ ds. Żywności.
-

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2014)0054

Konwencja o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym dotycząca zagadnień właściwych dla taboru kolejowego ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, protokołu do Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym dotyczącego zagadnień właściwych dla taboru kolejowego, przyjętego w Luksemburgu w dniu 23 lutego 2007 r. (15113/2013 – C8-0004/2014 – 2013/0184(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 289/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (15113/2013),
 - uwzględniając protokół do Konwencji o zabezpieczeniach międzynarodowych na wyposażeniu ruchomym dotyczący zagadnień właściwych dla taboru kolejowego, przyjęty w Luksemburgu w dniu 23 lutego 2007 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 81 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0004/2014),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapity pierwszy i trzeci oraz art. 99 ust. 2 i art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej (A8-0030/2014),
1. wyraża zgodę na zawarcie protokołu;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Dz.U. L 331 z 16.12.2009, s. 5.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0055

Konwencja haska z dnia 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zatwierdzenia, w imieniu Unii Europejskiej, Konwencji haskiej z 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu (12052/2014 – C8-0222/2014 – 2014/0021(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 289/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12052/2014),
 - uwzględniając konwencję haską z dnia 30 czerwca 2005 r. o umowach dotyczących właściwości sądu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 81 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) ppkt (v) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C8-0222/2014),
 - uwzględniając art. 99 ust. 1 akapit pierwszy i trzeci oraz ust. 2, a także art. 108 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Prawnej (A8-0034/2014),
1. wraza zgodę na zatwierdzenie przedmiotowej konwencji;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich oraz Stałemu Biuru Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 133 z 29.5.2009, s. 3.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0056

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/008 FI/STX Rauma – Finlandia)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/008 FI/STX Rauma z Finlandii) (COM(2014)0630 – C8-0214/2014 – 2014/2137(BUD))

(2016/C 289/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0630 – C8-0214/2014),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0043/2014),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu oraz z myślą o ułatwieniu im reintegracji na rynku pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament Europejski i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, co do rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz co do finansowania środków zachęcających do podejmowania własnej działalności gospodarczej,
- D. mając na uwadze, że w dniu 27 maja 2014 r. władze fińskie złożyły wniosek EGF/2014/008 FI/STX Rauma w następstwie zwolnienia 577 pracowników w przedsiębiorstwie STX Finland Oy prowadzącym działalność w sektorze gospodarki sklasyfikowanym w dziale 30 NACE Rev. 2 („Produkcja pozostałego sprzętu transportowego”),
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zwraca uwagę, że władze fińskie złożyły wniosek na podstawie kryterium interwencji przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG, zgodnie z którym wymagane jest zwolnienie co najmniej 500 pracowników lub zaprzestanie prowadzenia działalności przez co najmniej tyle osób pracujących na własny rachunek w czteromiesięcznym okresie odniesienia w przedsiębiorstwie w państwie członkowskim, przy czym liczba ta obejmuje pracowników zwolnionych u dostawców i producentów znajdujących się na niższym szczeblu łańcucha dostaw lub osoby, które zaprzestały prowadzenia własnej działalności gospodarczej we współpracy z takimi dostawcami i producentami;
 2. odnotowuje, że w dniu 27 maja 2014 r. władze fińskie przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG, a w dniu 14 października 2014 r. Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku; z zadowoleniem przyjmuje krótki okres oceny wynoszący niecałe pięć miesięcy;
 3. zauważa, iż władze fińskie twierdzą, że w ostatnich latach światowy przemysł żeglugi morskiej uległ drastycznej zmianie i że w tym globalnym kontekście udział UE w sektorze stoczniowym ⁽¹⁾ gwałtownie spadł z 13 % w 2007 r. do 5 % w pierwszych trzech kwartałach 2013 r., podczas gdy odnośny udział Chin, Korei Południowej i Japonii wzrósł łącznie z 77 % w 2007 r. do 86 % w pierwszych trzech kwartałach 2013 r.; zwraca uwagę, że oprócz tej istotnej ekspansji Azji na rynku stoczniowym spadek liczby zamówień na skutek kryzysu gospodarczego spowodował, że w sektorze europejskim odnotowuje się nadmiar mocy produkcyjnych, co z kolei wymusza silną konkurencję;
 4. zgadza się, że czynniki te są powiązane z poważnymi zmianami w strukturze światowego handlu spowodowanymi globalizacją oraz że kryteria interwencji wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Finlandia ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 5. zauważa, że do chwili obecnej sześć wniosków o wsparcie z EFG dotyczyło ogólnie sektora stoczniowego: jeden z nich miał związek z globalizacją handlu, a pozostałych pięć – ze światowym kryzysem finansowym i gospodarczym; uważa, że restrukturyzacja tego sektora może ograniczyć trudności oraz że przemysł stoczniowy w poszczególnych państwach członkowskich mógłby uzyskać wsparcie w postaci wytycznych uwzględniających perspektywę europejską;
 6. zwraca uwagę, że omawiane zwolnienia jeszcze pogorszą sytuację w zakresie bezrobocia w Finlandii Południowo-Zachodniej, ponieważ większość zwolnionych pracowników ma niski poziom wykształcenia i jest już w dość zaawansowanym wieku, co prawdopodobnie zwiększy ryzyko długotrwałego bezrobocia; jest tym bardziej zaniepokojony skutkami, jakie to zamknięcie będzie miało dla regionu, jako że przemysł stoczniowy i metalurgiczny to główne i zakorzenione w tradycji rodzaje działalności gospodarczej, w związku z czym przestawienie się na nowe formy działalności gospodarczej jest jeszcze trudniejsze;
 7. zauważa, że oprócz 577 zwolnień w okresie odniesienia liczba kwalifikujących się beneficjentów obejmuje również 57 pracowników zwolnionych po czteromiesięcznym okresie odniesienia, co daje łącznie 634 osoby, z których liczba beneficjentów objętych pomocą w ramach środków EFG wynosi 565;
 8. odnotowuje, że szacunkowe całkowite koszty wynoszą 2 378 000 EUR, z czego 113 000 EUR przeznaczone jest na wdrażanie, oraz że wkład finansowy z EFG wynosi 1 426 800 EUR, co stanowi 60 % całkowitych kosztów;

⁽¹⁾ Mierzony według wielkości produkcji.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze fińskie postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 15 stycznia 2014 r., na długo przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem wniosku o wkład finansowy z EFG;

10. zauważa, że władze fińskie wskazały, iż skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług sporządzono w drodze konsultacji z zainteresowanymi partnerami społecznymi oraz z różnymi innymi zainteresowanymi podmiotami, a także z zadowoleniem przyjmuje fakt, że konsultacje są nadal prowadzone w ramach grupy roboczej powołanej przez Ministerstwo Zatrudnienia i Gospodarki specjalnie na potrzeby poprowadzenia sprawy zwolnień w STX Finland;

11. odnotowuje, że zindywidualizowane usługi, jakie mają być świadczone, obejmują trzy rodzaje środków dla zwolnionych pracowników objętych wspomnianym wnioskiem: (i) udzielenie im pomocy w przejściu do nowego zatrudnienia, (ii) udzielenie im pomocy w rozpoczęciu własnej działalności gospodarczej oraz (iii) zapewnienie im szkolenia lub kształcenia;

12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że proponowane działania obejmują ustanowienie punktów świadczenia usług; docenia, że w punktach tych mają być świadczone jeszcze bardziej zindywidualizowane i wszechstronne usługi niż ma to miejsce w publicznych urzędach pracy;

13. zwraca uwagę, że wysoki odsetek (41,42 %) zwolnionych pracowników to osoby w wieku od 55 do 64 lat; ponadto zauważa, że osoby należące do tej grupy wiekowej są w większym stopniu zagrożone długotrwałym bezrobociem i wykluczeniem z rynku pracy; wobec tego uważa, że pracownicy ci mogą mieć szczególne potrzeby w związku ze świadczeniem im zindywidualizowanych usług;

14. z zadowoleniem przyjmuje zwłaszcza środek zatytułowany „Badanie dotyczące przedsiębiorstw”, w ramach którego we współpracy z przedsiębiorstwami i zakładami przemysłowymi w Raumie zostanie przeprowadzone badanie dotyczące dostępnych miejsc pracy w regionie w celu zgromadzenia aktualnych danych dotyczących zapotrzebowania na personel w przedsiębiorstwach oraz nadania właściwego kierunku poszukiwaniu pracy przez zwolnionych pracowników i zapewnienia im niezbędnych szkoleń;

15. wyraża aprobatę dla koncepcji, zgodnie z którą osoby planujące rozpoczęcie działalności gospodarczej mogą odbywać staże w przedsiębiorstwach i w ten sposób zobaczyć, na czym polega praca przedsiębiorcy; zauważa, że założenie działalności gospodarczej przez osobę zwolnioną z pracy przynosi wartość dodaną zarówno danej osobie, jak i całemu społeczeństwu;

16. zauważa, że celem dopłat do wynagrodzeń jest zadbanie o to, aby pracownicy objęci pomocą i zatrudnieni przez nowych pracodawców nie byli w gorszej sytuacji w pierwszym okresie wykonywania nowej pracy; uważa, że środek ten może stanowić zachętę dla pracowników do poszukiwania zatrudnienia i podejmowania pracy w nowych i nieznanych branżach;

17. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a także pakiet ten powinien wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;

18. apeluje o to, by środki z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) planowane w ramach nowego okresu programowania EFS uzupełniały proponowane środki i ułatwiały reintegrację pracowników w przyszłościowych i trwałych sektorach gospodarki;

19. przypomina, że szanse na zatrudnienie zależą również od poziomu integracji społecznej, a zatem apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na wsparcie społeczne starszych i mniej wykwalifikowanych pracowników;

20. wyraża zadowolenie, że w zakresie dostępu do proponowanych działań i ich wdrażania przestrzegane będą zasady równego traktowania i niedyskryminacji;

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

21. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/008 FI/STX Rauma z Finlandii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2014/878/UE.)

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0057

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (wniosek EGF/2014/005 FR/GAD – Francja)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 listopada 2014 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/005 FR/GAD z Francji) (COM(2014)0662 – C8-0226/2014 – 2014/2166(BUD))

(2016/C 289/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2014)0662 – C8-0226/2014),
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) i uchylecia rozporządzenia (WE) nr 1927/2006 ⁽¹⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. określające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 12,
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽³⁾ (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r.), w szczególności jego pkt 13,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 13 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając pismo Komisji Rozwoju Regionalnego,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A8-0044/2014),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian w strukturze światowego handlu lub światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG),

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

⁽²⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884.

⁽³⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

- C. mając na uwadze, że przyjęcie rozporządzenia w sprawie EFG odzwierciedla porozumienie osiągnięte przez Parlament i Radę co do ponownego wprowadzenia kryterium uruchomienia z powodu kryzysu, zwiększenia wkładu finansowego Unii do 60 % łącznych szacunkowych kosztów proponowanych działań, zwiększenia skuteczności rozpatrywania wniosków o uruchomienie EFG przez Komisję oraz przez Parlament i Radę dzięki skróceniu czasu oceny i zatwierdzenia, co do rozszerzenia zakresu kwalifikowalnych działań i beneficjentów poprzez włączenie osób samozatrudnionych i osób młodych oraz co do finansowania środków zachęcających do rozpoczęcia własnej działalności gospodarczej;
- D. mając na uwadze, że w dniu 6 czerwca 2014 r. władze Francji złożyły wniosek EGF/2014/005 FR/GAD w związku ze zwolnieniem 744 pracowników w przedsiębiorstwie GAD société anonyme simplifiée prowadzącym działalność w sektorze gospodarki sklasyfikowanym w dziale 10 NACE Rev. 2 („Produkcja artykułów spożywczych”),
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
- F. mając na uwadze, że władze lokalne regionu Bretanii nie były zaangażowane w organizowanie zindywidualizowanych usług (Cellule de reclassement) dla pracowników dotkniętych zwolnieniami, chociaż są odpowiedzialne za szkolenia zawodowe; mając na uwadze, że przedstawiciele lokalnych związków zawodowych w najważniejszych zakładach, w których dokonano zwolnień, nie brali udziału w negocjacjach w sprawie środków pomocowych;
1. zwraca uwagę, że władze Francji złożyły wniosek na podstawie kryterium interwencji ustanowionego w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG, zgodnie z którym wymagane jest zwolnienie co najmniej 500 pracowników lub zaprzestanie prowadzenia działalności przez co najmniej tyle osób pracujących na własny rachunek w czteromiesięcznym okresie referencyjnym w przedsiębiorstwie w państwie członkowskim, przy czym liczba ta obejmuje pracowników zwolnionych u dostawców i producentów znajdujących się na niższym szczeblu łańcucha dostaw lub osoby, które zaprzestały prowadzenia własnej działalności gospodarczej we współpracy z takimi dostawcami i producentami;
 2. zgadza się z Komisją, że kryteria interwencji wymienione w art. 4 ust. 1 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Francja ma prawo do wkładu finansowego na mocy tego rozporządzenia;
 3. odnotowuje, że w dniu 6 czerwca 2014 r. władze Francji przedłożyły wniosek o wkład finansowy z EFG, a w dniu 24 października 2014 r. Komisja przedstawiła ocenę tego wniosku; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja dotrzymała krótkiego terminu wynoszącego 12 tygodni, przewidzianego w rozporządzeniu w sprawie EFG;
 4. zwraca uwagę, że władze Francji utrzymują, że GAD – jako przedsiębiorstwo zajmujące się ubojem i przetwórstwem mięsa – zostało poddane presji cenowej spowodowanej dwoma czynnikami – staraniami hodowców, aby zrekompensować wzrost cen paszy, oraz sytuacją konsumentów próbujących poradzić sobie z obniżką dochodów;
 5. zgadza się, że ograniczone spożycie wieprzowiny w następstwie wyższych cen i niższej siły nabywczej konsumentów jest związane ze światowym kryzysem finansowym i gospodarczym, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 546/2009 ⁽¹⁾;
 6. jest zdania, że wzrost cen paszy dla świń, którą Unia głównie importuje z innych kontynentów dotkniętych w ostatnim czasie suszą, można przypisać globalizacji;
 7. jest zdania, że trudności przedsiębiorstwa były spowodowane w znacznej mierze również innymi czynnikami, takimi jak nieuczciwa konkurencja na rynku wewnętrznym ze strony konkurentów nadużywających zapisów dyrektywy o delegowaniu pracowników ⁽²⁾ lub brak minimalnego godziwego wynagrodzenia we wszystkich państwach członkowskich;
 8. wzywa Komisję, by zapewniła równe warunki na rynku wewnętrznym oraz zgodność z jego prawodawstwem i instrumentami;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 546/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji (Dz.U. L 167 z 29.6.2009, s. 26).

⁽²⁾ Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1).

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

9. dochodzi do wniosku, że trudności finansowe przedsiębiorstwa GAD są spowodowane szeregiem czynników, jednak zgadza się, że Francja ma prawo do wsparcia finansowego z EFG;
10. zauważa, że do chwili obecnej złożono jeszcze jeden wniosek o wsparcie z EFG⁽¹⁾, który dotyczył sektora produkcji artykułów spożywczych i był również uzasadniany światowym kryzysem gospodarczym i finansowym;
11. zauważa, że zwolnienia te pogorszą sytuację na rynku pracy w Bretanii, ponieważ zatrudnienie w tym regionie jest zależne od sektora rolnego w większym stopniu niż średnio we Francji (11 % w Bretanii w porównaniu do 5 % średniej we Francji);
12. odnotowuje, że oprócz 744 pracowników zwolnionych w okresie referencyjnym do kwalifikujących się beneficjentów zaliczono także 16 pracowników zwolnionych po czteromiesięcznym okresie referencyjnym, co daje w sumie liczbę 760 osób objętych pomocą z EFG;
13. odnotowuje, że szacowane łączne koszty wynoszą 1 530 000 EUR, z czego 30 000 EUR przeznaczone jest na wdrożenie, a wkład finansowy z EFG wynosi 918 000 EUR, co stanowi 60 % łącznych kosztów;
14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze Francji postanowiły rozpocząć świadczenie zwalnianym pracownikom zindywidualizowanych usług w dniu 3 stycznia 2014 r., przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu wsparcia z EFG na zaproponowany skoordynowany pakiet, a nawet przed złożeniem wniosku o wkład finansowy z EFG;
15. odnotowuje, że władze Francji zaznaczyły, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług opracowano po tym, jak w dniu 28 czerwca 2013 r. centralny komitet przedsiębiorstwa GAD został poinformowany, że w przedsiębiorstwie planowana jest redukcja 889 miejsc pracy;
16. ubolewa jednak z powodu niewystarczającego zaangażowania lokalnych władz politycznych i związków zawodowych; proponuje, aby w ramach przyszłego przeglądu rozporządzenia w sprawie EFG w dokumentacji zawierającej wniosek o uruchomienie EFG, przedkładany Komisji przez władze krajowe, uwzględnić formalne konsultacje z lokalnymi władzami politycznymi i związkami zawodowymi; uważa, że konieczna jest lepsza integracja EFG z programami i procesami restrukturyzacji dotyczącymi lokalnej struktury gospodarczej;
17. z zadowoleniem przyjmuje, że pracownicy otrzymują już wsparcie w postaci różnych środków wspierających proces poszukiwania nowej pracy, oraz że do dnia 20 maja 2014 r. 108 z nich zawarło już umowę o pracę na okres dłuższy niż sześć miesięcy, kolejnych 66 – na okres krótszy niż sześć miesięcy, a trzech spośród nich rozpoczęło własną działalność, a niemal wszyscy postanowili zostać w regionie;
18. ubolewa, że zindywidualizowane usługi, które mają być świadczone zwolnionym pracownikom, obejmują tylko jedno działanie, które ma być realizowane przez punkt kompleksowej obsługi (Cellule de reclassement), zarządzany przez dwie agencje kontraktujące; zauważa, że Francja zwraca się o sfinansowanie z EFG jedynie tego punktu kompleksowej obsługi; wyraża zaniepokojenie z powodu niewielkiej wysokości środków przypadającej na jednego pracownika (ok. 1 200 EUR); wzywa władze francuskie, aby w planowanym wniosku o uruchomienie EFG w odniesieniu do pozostałych zamykanych zakładów przedsiębiorstwa GAD przedstawiły bardziej ambitny program obejmujący większy zakres środków, jak np. ośrodek przyjęć i pomoc w poszczególnych sprawach, pomoc ekspertów zewnętrznych, warsztaty tematyczne, szkolenia, dodatki szkoleniowe i dotacje na tworzenie przedsiębiorstw;
19. oczekuje, że Komisja i władze francuskie będą ściśle przestrzegały zasady, zgodnie z którą płatności dla agencji będą dokonywane w ratach i na podstawie osiągniętych wyników;

(¹) EGF/2014/001 EL/Nutriart, który dotyczy wyrobów piekarniczych.

Wtorek, 25 listopada 2014 r.

20. jest zdania, że dzięki monitorowaniu działalności agencji za pomocą regularnych sprawozdań pisemnych można zapewnić właściwe wykorzystanie funduszy, tak aby zaproponować uczestnikom indywidualną ścieżkę kariery, wystarczającą liczbę ofert pracy i pomoc przy zakładaniu działalności gospodarczej w ramach punktu kompleksowej obsługi;
21. przypomina, że fundusze muszą pomóc pracownikom, a nie wspierać agencje;
22. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że agencje kontraktujące otrzymują zapłatę według skali określonej na podstawie osiągniętych przez nie wyników;
23. zauważa, że 17,5 % zwolnionych pracowników jest w wieku od 55 do 64 lat; zauważa ponadto, że ta grupa wiekowa jest bardziej zagrożona długotrwałym bezrobociem i wykluczeniem z rynku pracy; uznaje zatem, że pracownicy ci potrzebują specjalnego rodzaju spersonalizowanych usług;
24. wyraża zadowolenie, że w zakresie dostępu do proponowanych działań i ich wdrażania przestrzegane będą zasady równego traktowania i niedyskryminacji;
25. przypomina, że zgodnie z art. 7 rozporządzenia w sprawie EFG przy opracowywaniu skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług należy przewidywać przyszłe perspektywy rynku pracy i potrzebne umiejętności, a także pakiet ten powinien wpisywać się w strategię przechodzenia na zasobooszczędną i zrównoważoną gospodarkę;
26. zauważa, że władze francuskie nie zwróciły się o finansowanie działań przygotowawczych, zarządzania, działań informacyjnych ani reklamy;
27. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
28. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 13 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2014/005 FR/GAD z Francji)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2014/876/UE.)

Środa, 26 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0061

Zbieranie informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2533/98 dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (11200/2014 – C8-0109/2014 – 2014/0808(CNS))

(Konsultacja)

(2016/C 289/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Europejskiego Banku Centralnego (11200/2014 –ECB/2014/13),
- uwzględniając art. 129 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 5.4 i art. 41 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, zgodnie z którymi Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0109/2014),
- uwzględniając protokół ustaleń w sprawie współpracy między członkami Europejskiego Systemu Statystycznego i członkami Europejskiego Systemu Banków Centralnych z dnia 24 kwietnia 2013 r.,
- uwzględniając art. 59 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0027/2014),
- 1. zatwierdza po poprawkach projekt zaproponowany w zaleceniu Europejskiego Banku Centralnego;
- 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeżeli uzna ona za stosowne odejść od tekstu przyjętego przez Parlament;
- 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do projektu zaproponowanego w zaleceniu Europejskiego Banku Centralnego;
- 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego stanowiska Radzie, Europejskiemu Bankowi Centralnemu oraz Komisji.

Poprawka 1**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp - 1 – punkt 1 (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 3 – ustęp 1 – litera c

Tekst obowiązujący

Poprawka

c) może całkowicie lub częściowo wyłączyć określone kategorie podmiotów składających sprawozdania z wymogów dotyczących sprawozdawczości statystycznej.

1. art. 3 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) może całkowicie lub częściowo wyłączyć określone kategorie podmiotów składających sprawozdania z wymogów dotyczących sprawozdawczości statystycznej; **każde wyłączenie określonych kategorii podmiotów składających sprawozdania powinno mieć formę uzasadnionej pisemnej decyzji; decyzję tę podaje się do wiadomości publicznej;**”

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 2

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp - 1 – punkt 2 (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 3 – ustęp 1 – litera d (nowa)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

2. w art. 3 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) uwzględnia odpowiednie przepisy Unii dotyczące pokrycia rynku i zakresu gromadzenia danych.”

Poprawka 3

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp - 1 – punkt 3 (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 3 – ustęp 1 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

3. w art. 3 po ustępie pierwszym dodaje się ustęp w brzmieniu:

„Podmioty gospodarcze mogą zostać upoważnione do przekazywania informacji za pośrednictwem ich zwyczajowego kanału sprawozdawczości komunikacyjnej.”

Poprawka 4

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp - 1 a – punkt 1 (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 5 – ustęp 1

Tekst obowiązujący

Poprawka

1. art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. EBC może przyjąć rozporządzenia dotyczące określania i nakładania wymogów dotyczących sprawozdawczości statystycznej na rzeczywisty zbiór sprawozdawczy uczestniczących Państw Członkowskich.

„1. EBC może przyjąć rozporządzenia dotyczące określania i nakładania wymogów dotyczących sprawozdawczości statystycznej na rzeczywisty zbiór sprawozdawczy uczestniczących Państw Członkowskich. **EBC przestrzega zasady proporcjonalności przy określaniu i nakładaniu wymogów dotyczących sprawozdawczości statystycznej.**”

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 5**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp - 1 b – punkt 1 (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 6 – ustęp 1 – wprowadzenie

Tekst obowiązujący

Poprawka

1. Jeśli podmiot składający sprawozdanie, będący rezydentem w uczestniczącym Państwie Członkowskim, podejrzewa się o naruszenie wymogów sprawozdawczości statystycznej EBC, wymienionej w art. 7 ust. 2, EBC i zgodnie z art. 5.2 Statutu, krajowy bank centralny danego uczestniczącego Państwa Członkowskiego będą miały prawo do weryfikacji dokładności i jakości informacji statystycznych oraz do ich obowiązkowego zbierania. Jednakże gdy dane informacje statystyczne są konieczne do wykazania zgodności z wymaganiami dotyczącymi rezerw minimalnych, weryfikacja powinna być przeprowadzona zgodnie z art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 2531/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego stosowania rezerw minimalnych przez Europejski Bank Centralny⁽¹⁰⁾. Prawo do weryfikacji informacji statystycznych lub ich obowiązkowego zbierania będzie obejmowało uprawnienie do:

1. art. 6 ust. 1 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„1. Jeśli podmiot składający sprawozdanie, będący rezydentem w uczestniczącym Państwie Członkowskim, podejrzewa się o naruszenie wymogów sprawozdawczości statystycznej EBC, wymienionej w art. 7 ust. 2, EBC i zgodnie z art. 5.2 Statutu, krajowy bank centralny danego uczestniczącego Państwa Członkowskiego będą miały prawo do weryfikacji dokładności i jakości informacji statystycznych oraz do ich obowiązkowego zbierania. Jednakże gdy dane informacje statystyczne są konieczne do wykazania zgodności z wymaganiami dotyczącymi rezerw minimalnych, weryfikacja powinna być przeprowadzona zgodnie z art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 2531/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczącego stosowania rezerw minimalnych przez Europejski Bank Centralny⁽¹⁰⁾. Prawo do weryfikacji informacji statystycznych lub ich obowiązkowego zbierania będzie obejmowało **w szczególności** uprawnienie do:”

Poprawka 6**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp - 1 b – punkt 2 (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 6 – ustęp 1 – litera b

Tekst obowiązujący

Poprawka

b) zbadania ksiąg i zapisów podmiotów składających sprawozdanie;

2. art. 6 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) zbadania ksiąg i zapisów podmiotów składających sprawozdanie, **w tym danych surowych**”;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 7

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp - 1 c – punkt 1 (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 7 – ustęp 2 – litera b

Tekst obowiązujący

Poprawka

1. art. 7 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

b) informacje statystyczne są nieprawidłowe, niekompletne lub przedstawione w formie niezgodnej z wymogami.

„b) informacje statystyczne są **sfalszowane, zmanipulowane**, nieprawidłowe, niekompletne lub przedstawione w formie niezgodnej z wymogami;”

Poprawka 8

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – ustęp - 1 c – punkt 2 (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 7 – ustęp 3

Tekst obowiązujący

Poprawka

2. art. 7 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

3. Obowiązek umożliwienia EBC i krajowym bankom centralnym weryfikacji dokładności i jakości informacji statystycznych przedstawianych przez podmioty składające sprawozdanie do EBC lub krajowego banku centralnego uznaje się za naruszony w każdym przypadku, gdy podmiot składający sprawozdanie przeszkadza w tym działaniu. Takie zachowanie obejmuje przypadki usuwania dokumentów i uniemożliwiania EBC lub krajowemu bankowi centralnemu fizycznego dostępu do nich, który jest im konieczny do realizacji zadania weryfikacji lub obowiązkowego zbierania informacji, lecz nie ogranicza się do tych przypadków.

„3. Obowiązek umożliwienia EBC i krajowym bankom centralnym weryfikacji dokładności i jakości informacji statystycznych przedstawianych przez podmioty składające sprawozdanie do EBC lub krajowego banku centralnego uznaje się za naruszony w każdym przypadku, gdy podmiot składający sprawozdanie przeszkadza w tym działaniu. Takie zachowanie obejmuje przypadki **sfalszowania i/lub** usuwania dokumentów i uniemożliwiania EBC lub krajowemu bankowi centralnemu fizycznego dostępu do nich, który jest im konieczny do realizacji zadania weryfikacji lub obowiązkowego zbierania informacji, lecz nie ogranicza się do tych przypadków”

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 9**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – ustęp - 1 c – punkt 3 (nowy)**

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 7 – ustęp 6

Tekst obowiązujący

Poprawka

3. art. 7 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

6. Realizując uprawnienia przewidziane w niniejszym artykule, EBC działa w poszanowaniu zasad i procedur określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2532/98.

„6. Realizując uprawnienia przewidziane w niniejszym artykule, EBC działa w poszanowaniu zasad i procedur określonych w rozporządzeniu (WE) nr 2532/98 **i rozporządzeniu (UE) nr 1024/2013.**”;

Poprawka 10**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 2**

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 8 – ustęp 4 – litera a

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

„a) w zakresie i stopniu szczególności niezbędnym do realizacji zadań ESBC, o których mowa w Traktacie, lub zadań w zakresie nadzoru ostrożnościowego, powierzonych **członkom ESBC**; lub”;

„a) w zakresie i stopniu szczególności niezbędnym do realizacji zadań ESBC, o których mowa w Traktacie, lub zadań w zakresie nadzoru ostrożnościowego, powierzonych **EBC**; lub”;

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 11

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 3 a (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 8 – ustęp 4 b (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

3a. dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4b. W zakresie swoich odpowiednich kompetencji władze lub organy państw członkowskich i Unii odpowiedzialne za nadzór nad instytucjami, rynkami i infrastrukturami finansowymi lub stabilność systemu finansowego zgodnie z prawem unijnym lub krajowym, do których przekazywane są poufne informacje statystyczne zgodnie z ust. 4a, podejmują wszystkie niezbędne środki regulacyjne, administracyjne, techniczne i organizacyjne w celu zapewnienia fizycznej i logicznej ochrony poufnych informacji statystycznych. Państwa członkowskie zapewniają, że wszystkie poufne informacje statystyczne przekazywane ESM zgodnie z ust. 4a podlegają wszystkim niezbędnym środkom regulacyjnym, administracyjnym, technicznym i organizacyjnym w celu zapewnienia fizycznej i logicznej ochrony poufnych informacji statystycznych.”;

Środa, 26 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0062

Uprawnienia Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2532/98 dotyczące uprawnień Europejskiego Banku Centralnego do nakładania sankcji (10896/2014 – C8-0090/2014 – 2014/0807(CNS))

(Konsultacja)

(2016/C 289/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Europejskiego Banku Centralnego (10896/2014 – ECB/2014/19),
 - uwzględniając art. 129 ust. 4 i art. 132 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 34 ust. 3 i art. 41 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, zgodnie z którymi Rada skonsultowała się z Parlamentem (C8-0090/2014),
 - uwzględniając art. 59 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A8-0028/2014),
1. zatwierdza po poprawkach projekt przedstawiony w zaleceniu Europejskiego Banku Centralnego;
 2. zwraca się do Rady o poinformowanie go, jeżeli uzna ona za stosowne odejść od tekstu przyjętego przez Parlament;
 3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do projektu przedstawionego w zaleceniu Europejskiego Banku Centralnego;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego stanowiska Radzie, Europejskiemu Bankowi Centralnemu i Komisji.

Poprawka 1

Projekt rozporządzenia

Motyw 6

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

- (6) EBC powinien publikować decyzje nakładające administracyjne sankcje finansowe za naruszenie mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii oraz sankcje za naruszenia rozporządzeń i decyzji EBC, zarówno w obszarze nadzoru, jak i poza tym obszarem, **chyba że** publikacja **taka** byłaby nieproporcjonalna w stosunku do stopnia dolegliwości administracyjnych sankcji finansowych lub sankcji nałożonych na przedsiębiorstwo, **lub zagrażałaby stabilności rynków finansowych**.

Poprawka

- (6) EBC powinien **co do zasady** publikować **bez zbędnej zwłoki** decyzje nakładające administracyjne sankcje finansowe za naruszenie mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii oraz sankcje za naruszenia rozporządzeń i decyzji EBC, zarówno w obszarze nadzoru, jak i poza tym obszarem. **W przypadku gdy EBC uzna, że natychmiastowa publikacja decyzji zagrażałaby stabilności rynków finansowych lub** byłaby nieproporcjonalna w stosunku do stopnia dolegliwości administracyjnych sankcji finansowych lub sankcji nałożonych na przedsiębiorstwo, **EBC powinien mieć prawo decydowania o odroczeniu publikacji przedmiotowej decyzji na okres do trzech lat od daty podjęcia decyzji lub do czasu wyczerpania wszystkich prawnych środków odwoławczych. Na wniosek EBC powinien zachować poufność dyskusji dotyczących takich przypadków prowadzonych za zamkniętymi drzwiami z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi właściwej komisji Parlamentu Europejskiego. EBC powinien przedstawić uzasadnienie odroczenia w załączniku do opublikowanej decyzji.**

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 2
Projekt rozporządzenia
Motyw 6 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

- (6a) *Art. 1 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 stanowi, że EBC podejmuje działania, w pełni i z należytą starannością uwzględniając jedność i integralność rynku wewnętrznego w oparciu o równe traktowanie instytucji kredytowych w celu zapobieżenia arbitrażowi regulacyjnemu oraz że żadne działanie, propozycja ani polityka EBC nie mogą – bezpośrednio czy pośrednio – dyskryminować żadnego państwa członkowskiego ani grupy państw członkowskich jako miejsca świadczenia usług bankowych lub finansowych w jakiegokolwiek walucie. W tym zakresie EBC powinien działać z myślą o zapobieganiu przewadze komparatywnej, która sprzyja nieuczciwej konkurencji.*

Poprawka 3
Projekt rozporządzenia
Motyw 9

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

- (9) Art. 25 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 określa zasadę oddzielenia, zgodnie z którą EBC wykonuje zadania powierzone mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 bez uszczerbku dla zadań w zakresie polityki pieniężnej i wszelkich innych zadań EBC, oraz oddzielenie od tych zadań. W celu wzmocnienia zasady oddzielenia na mocy art. 26 ustanowiono Radę ds. Nadzoru, która jest m.in. odpowiedzialna za przygotowywanie projektów decyzji Rady Prezesów w obszarze nadzoru. Ponadto decyzje podejmowane przez Radę Prezesów EBC podlegają – na warunkach określonych w art. 24 tego rozporządzenia – przeglądowi prowadzonemu przez Administracyjną Radę Odwoławczą. Mając na względzie zasadę oddzielenia oraz ustanowienie Rady ds. Nadzoru i Administracyjnej Rady Odwoławczej, stosować należy dwie odrębne procedury: (a) jeżeli EBC przewiduje nałożenie sankcji administracyjnych w ramach wykonywania zadań nadzorczych, decyzje w tym zakresie są podejmowane przez Radę Prezesów EBC na podstawie kompletnych projektów decyzji przygotowanych przez Radę ds. Nadzoru; decyzje takie są przedmiotem przeglądu prowadzonego przez Administracyjną Radę Odwoławczą; oraz (b) jeżeli EBC przewiduje nałożenie sankcji administracyjnych w ramach wykonywania zadań niedotyczących nadzoru, decyzje w tym zakresie podejmuje Zarząd EBC; decyzje takie są przedmiotem przeglądu prowadzonego przez Radę Prezesów.
- (9) Art. 25 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 określa zasadę oddzielenia, zgodnie z którą EBC wykonuje zadania powierzone mu na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 bez uszczerbku dla zadań w zakresie polityki pieniężnej i wszelkich innych zadań EBC, oraz oddzielenie od tych zadań. **W celu uniknięcia konfliktów interesów zasady tej należy bezwzględnie przestrzegać w odniesieniu do wszystkich zadań wykonywanych przez EBC.** W celu wzmocnienia zasady oddzielenia na mocy art. 26 ustanowiono Radę ds. Nadzoru, która jest m.in. odpowiedzialna za przygotowywanie projektów decyzji Rady Prezesów w obszarze nadzoru. Ponadto decyzje podejmowane przez Radę Prezesów EBC podlegają – na warunkach określonych w art. 24 tego rozporządzenia – przeglądowi prowadzonemu przez Administracyjną Radę Odwoławczą. Mając na względzie zasadę oddzielenia oraz ustanowienie Rady ds. Nadzoru i Administracyjnej Rady Odwoławczej, stosować należy dwie odrębne procedury: (a) jeżeli EBC przewiduje nałożenie sankcji administracyjnych w ramach wykonywania zadań nadzorczych, decyzje w tym zakresie są podejmowane przez Radę Prezesów EBC na podstawie kompletnych projektów decyzji przygotowanych przez Radę ds. Nadzoru; decyzje takie są przedmiotem przeglądu prowadzonego przez Administracyjną Radę Odwoławczą; oraz (b) jeżeli EBC przewiduje nałożenie sankcji administracyjnych w ramach wykonywania zadań niedotyczących nadzoru, decyzje w tym zakresie podejmuje Zarząd EBC; decyzje takie są przedmiotem przeglądu prowadzonego przez Radę Prezesów.

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 4
Projekt rozporządzenia
Motyw 10 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

(10a) *W świetle globalizacji usług bankowych i coraz większego znaczenia standardów międzynarodowych EBC powinien we współpracy z właściwymi organami uczestniczących państw członkowskich prowadzić regularny dialog z organami nadzoru spoza Unii w celu wsparcia międzynarodowej koordynacji i uzgodnienia wspólnych zasad nakładania i egzekwowania sankcji. Dialog ten powinien obejmować wspólne rozumienie skutków, jakie rozbieżne strategie polityczne w zakresie sankcji wywierają na dostęp do rynku i konkurencję, a jego celem powinna być poprawa w zakresie równych warunków działania na szczeblu międzynarodowym.*

Poprawka 5
Projekt rozporządzenia
Artykuł 1 – punkt 1 – litera a
Rozporządzenie (WE) nr 2532/98
Artykuł 1 – punkt 6

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

„okresowe kary pieniężne” oznaczają kwoty pieniędzy, które przedsiębiorstwo jest zobowiązane zapłacić w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym lub tytułem kary, albo w celu zmuszenia osób zainteresowanych do przestrzegania postanowień rozporządzeń i decyzji nadzorczych EBC. Okresowe kary pieniężne są wyliczane za każdy dzień naruszenia o charakterze ciągłym: a) od momentu zawiadomienia przedsiębiorstwa o decyzji wymagającej zaprzestania tego naruszenia zgodnie z procedurą określoną w drugim akapicie art. 3 ust. 1; lub b) jeżeli naruszenie o charakterze ciągłym jest objęte zakresem art. 18 ust. 7 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (*) zgodnie z procedurą określoną w art. 4b niniejszego rozporządzenia;

(*) Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

6) „okresowe kary pieniężne” oznaczają kwoty pieniędzy, które przedsiębiorstwo jest zobowiązane zapłacić w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym lub tytułem kary, albo w celu zmuszenia osób zainteresowanych do przestrzegania postanowień rozporządzeń i decyzji nadzorczych EBC. Okresowe kary pieniężne są wyliczane za każdy **pełny** dzień naruszenia o charakterze ciągłym: a) od momentu zawiadomienia przedsiębiorstwa o decyzji wymagającej zaprzestania tego naruszenia zgodnie z procedurą określoną w drugim akapicie art. 3 ust. 1; lub b) jeżeli naruszenie o charakterze ciągłym jest objęte zakresem art. 18 ust. 7 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (*) zgodnie z procedurą określoną w art. 4b niniejszego rozporządzenia;

(*) Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 6**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 2**

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 1 a – ustęp 3

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

3. EBC **może publikować** wszelkie decyzje nakładające na przedsiębiorstwo administracyjne sankcje finansowe za naruszenia mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii oraz sankcje za naruszenia rozporządzeń i decyzji EBC, zarówno w obszarze nadzoru jak i poza tym obszarem, **niezależnie od tego, czy wniesiono odwołanie od tych** decyzji. EBC dokonuje **takiej** publikacji w sposób zgodny z **odpowiednimi przepisami** prawa Unii, niezależnie od ustawowych i wykonawczych przepisów prawa krajowego oraz – tam, gdzie prawo Unii składa się z dyrektyw – niezależnie od ustawodawstwa krajowego stanowiącego transpozycję takich dyrektyw.

Poprawka

3. **Po powiadomieniu przedsiębiorstwa, którego to dotyczy, EBC, zgodnie z przejrzystą procedurą i podanymi do wiadomości publicznej zasadami, publikuje –co do zasady bez zbędnej zwłoki –** wszelkie decyzje nakładające na przedsiębiorstwo administracyjne sankcje finansowe za naruszenia mających bezpośrednie zastosowanie przepisów prawa Unii oraz sankcje za naruszenia rozporządzeń i decyzji EBC, zarówno w obszarze nadzoru jak i poza tym obszarem, **pod warunkiem że wyczerpane zostały wszystkie prawne środki odwoławcze od takiej** decyzji. **W przypadku gdy EBC uzna, że natychmiastowa publikacja decyzji zagrażałaby stabilności rynków finansowych lub byłaby nieproporcjonalna w stosunku do stopnia dolegliwości administracyjnych sankcji finansowych lub sankcji nałożonych na przedsiębiorstwo, EBC ma prawo decydowania o odroczeniu publikacji przedmiotowej decyzji na okres do trzech lat od daty podjęcia decyzji. Na wniosek EBC zachowuje poufność dyskusji dotyczących takich przypadków prowadzonych za zamkniętymi drzwiami z przewodniczącym i wiceprzewodniczącymi właściwej komisji Parlamentu Europejskiego. EBC przedstawia uzasadnienie odroczenia w załączniku do opublikowanej decyzji. EBC dokonuje publikacji w takich przypadkach, w sposób zgodny z warunkami określonymi w odpowiednich przepisach** prawa Unii, niezależnie od ustawowych i wykonawczych przepisów prawa krajowego oraz – tam, gdzie prawo Unii składa się z dyrektyw – niezależnie od ustawodawstwa krajowego stanowiącego transpozycję takich dyrektyw.

Poprawka 7**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 2**

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 1 a – ustęp 3 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

3a. **Bez uszczerbku dla pozostałych szczególnych uprawnień wynikających z prawa krajowego właściwe organy krajowe zachowują uprawnienia do nakładania sankcji administracyjnych, ale mogą nakładać takie sankcje na instytucje kredytowe bezpośrednio nadzorowane przez EBC wyłącznie wtedy, gdy EBC zażąda od tych organów wszczęcia postępowania w tym celu.**

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 15**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 4 – litera a a (nowa)**

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2532/98

Artykuł 3 – ustęp 9

Tekst obowiązujący

Poprawka

9. Wpływy z tytułu sankcji nakładanych przez EBC należą do EBC.

aa) art 3. ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Wpływy z tytułu sankcji nakładanych przez EBC należą do EBC. **Wpływy z tytułu sankcji nakładanych przez EBC w ramach wykonywania zadań nadzorczych, w tym gromadzenia informacji statystycznych, należą do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.**”

Poprawka 8**Projekt rozporządzenia****Artykuł 1 – punkt 4 – litera b**

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 3 – ustęp 10

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

Jeżeli naruszenie dotyczy wyłącznie zadania powierzonego ESBC lub EBC zgodnie z Traktatem i Statutem ESBC, postępowanie w sprawie naruszenia, bez względu na jakikolwiek przepis ustawy lub wykonawczy, który może przewidywać odrębną procedurę, można wszcząć jedynie na podstawie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli naruszenie dotyczy także jednego lub większej liczby dziedzin pozostających poza kompetencjami ESBC lub EBC, prawo do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia na podstawie niniejszego rozporządzenia jest niezależne od wszelkich praw kompetentnych władz krajowych do wszczęcia odrębnych postępowań w odniesieniu do tego co należy do dziedzin pozostających poza kompetencją ESBC lub EBC. Niniejsze postanowienie nie narusza możliwości stosowania prawa karnego oraz postanowień prawa krajowego dotyczących nadzoru ostrożnościowego w uczestniczących państwach członkowskich, zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013.

10. Jeżeli naruszenie dotyczy wyłącznie zadania powierzonego ESBC lub EBC zgodnie z Traktatem i Statutem ESBC, postępowanie w sprawie naruszenia, bez względu na jakikolwiek przepis ustawy lub wykonawczy, który może przewidywać odrębną procedurę, można wszcząć jedynie na podstawie niniejszego rozporządzenia. Jeżeli naruszenie dotyczy także jednego lub większej liczby dziedzin pozostających poza kompetencjami ESBC lub EBC, prawo do wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia na podstawie niniejszego rozporządzenia jest niezależne od wszelkich praw kompetentnych władz krajowych do wszczęcia odrębnych postępowań w odniesieniu do tego co należy do dziedzin pozostających poza kompetencją ESBC lub EBC. Niniejsze postanowienie nie narusza możliwości stosowania prawa karnego oraz postanowień prawa krajowego dotyczących nadzoru ostrożnościowego w uczestniczących państwach członkowskich, zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 1024/2013. **Ponadto EBC ma prawo dysponować wpływami uzyskanymi w wyniku nałożenia sankcji, o których mowa w art. 2 niniejszego rozporządzenia, o ile przeznaczy te wpływy na cel inny niż finansowanie wydatków bieżących i pod warunkiem, że złoży Parlamentowi Europejskiemu i Trybunałowi Obrachunkowemu sprawozdanie z ich wykorzystania.**

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 9

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 4 a (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 4 – ustęp 1

Tekst obowiązujący

Poprawka

4a. art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

1. Prawo do podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia, określone w niniejszym rozporządzeniu, wygasa po upływie roku od powzięcia **po raz pierwszy** wiadomości przez EBC lub krajowy bank centralny Państwa Członkowskiego, w ramach jurysdykcji którego doszło do zarzucanego naruszenia, o zaistnieniu tego naruszenia oraz, w każdym razie, po upływie **pięciu** lat od naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, **pięciu** lat po ustaniu naruszenia.

„1. Prawo do podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie naruszenia, określone w niniejszym rozporządzeniu, wygasa po upływie roku od powzięcia wiadomości przez EBC lub krajowy bank centralny państwa członkowskiego, w ramach jurysdykcji którego doszło do zarzucanego naruszenia, o zaistnieniu tego naruszenia oraz, w każdym razie, po upływie **trzech** lat od **daty podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie** naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, **trzech** lat po ustaniu naruszenia.”

Poprawka 10

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 4 c – ustęp 1

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

1. W drodze odstępstwa od postanowień art. 4 prawo do podjęcia decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej w odniesieniu do naruszeń dotyczących odpowiednich mających bezpośrednie zastosowanie aktów prawa Unii, jak również w odniesieniu do decyzji i rozporządzeń przyjmowanych przez EBC w ramach wykonywania zadań nadzorczych, wygasa po upływie pięciu lat od naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, pięciu lat po ustaniu naruszenia.

1. W drodze odstępstwa od postanowień art. 4 prawo do podjęcia decyzji o nałożeniu sankcji administracyjnej w odniesieniu do naruszeń dotyczących odpowiednich mających bezpośrednie zastosowanie aktów prawa Unii, jak również w odniesieniu do decyzji i rozporządzeń przyjmowanych przez EBC w ramach wykonywania zadań nadzorczych, wygasa po upływie pięciu lat od **daty podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie** naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, pięciu lat po ustaniu naruszenia.

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 11
Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 4 c – ustęp 2

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

2. Wszelkie działania podejmowane przez EBC na potrzeby dochodzenia lub postępowania dotyczącego naruszenia powodują przerwanie biegu terminu określonego w ust. 1. Bieg przedawnienia ulega przerwaniu z chwilą powiadomienia danego nadzorowanego podmiotu o czynności. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jednakże termin nie może przekroczyć **dziesięciu** lat od naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, **dziesięciu** lat od ustania naruszenia.

Poprawka

2. Wszelkie działania podejmowane przez EBC na potrzeby dochodzenia lub postępowania dotyczącego naruszenia powodują przerwanie biegu terminu określonego w ust. 1. Bieg przedawnienia ulega przerwaniu z chwilą powiadomienia danego nadzorowanego podmiotu o czynności. Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Jednakże termin nie może przekroczyć **siedmiu** lat od **daty podjęcia decyzji o wszczęciu postępowania w sprawie** naruszenia lub, w przypadku naruszenia o charakterze ciągłym, **siedmiu** lat od ustania naruszenia.

Poprawka 12

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 4 c – ustęp 4 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

4a. Działania powodujące przerwanie biegu okresu przedawnienia obejmują w szczególności:

- a) **pisemny wniosek o udzielenie informacji złożony przez EBC lub właściwy organ krajowy państwa członkowskiego;**

- b) **pisemną zgodę na przeprowadzenie kontroli wydaną urzędnikom przez EBC lub właściwy organ krajowy państwa członkowskiego;**

- c) **wszczęcie postępowania w sprawie naruszenia przez właściwy organ krajowy państwa członkowskiego.**

Środa, 26 listopada 2014 r.

Poprawka 13

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5 a (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 5

Tekst obowiązujący

Poprawka

Artykuł 5

Środki odwoławcze

Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich posiada nieograniczoną jurysdykcję w rozumieniu art. 172 Traktatu w zakresie kontroli prawomocnych decyzji dotyczących nakładania sankcji.

5a. art. 5 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 5

Środki odwoławcze

Zgodnie z art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej posiada nieograniczoną jurysdykcję w zakresie kontroli prawomocnych decyzji dotyczących nakładania sankcji.”

Poprawka 14

Projekt rozporządzenia

Artykuł 1 – punkt 5 b (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2532/98

Artykuł 6 a (nowy)

Projekt Europejskiego Banku Centralnego

Poprawka

5b. dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 6a

Dialog międzynarodowy

Zgodnie z art. 8 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 EBC prowadzi regularny dialog z organami nadzoru spoza Unii w celu wypracowania zasad spójnego stosowania sankcji i mechanizmów sankcji na szczeblu międzynarodowym.”

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

P8_TA(2014)0067

Niewyrażenie sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego: tymczasowy system rat składek na pokrycie wydatków administracyjnych Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w okresie przejściowym

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie niezgłoszenia sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego Komisji z dnia 8 października 2014 r. w sprawie tymczasowego systemu rat składek na pokrycie wydatków administracyjnych Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w okresie przejściowym (C(2014)7164 – 2014/2882(DEA))

(2016/C 289/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji z dnia 8 października 2014 r. (C(2014)7164),
- uwzględniając pismo Komisji z dnia 23 października 2014 r., w którym Komisja zwraca się do Parlamentu o oświadczenie, że nie wyraża on sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego,
- uwzględniając pismo Komisji Gospodarczej i Monetarnej z dnia 4 listopada 2014 r. skierowane do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji,
- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010⁽¹⁾, w szczególności jego art. 65 ust. 5 lit. a), b) i c),
- uwzględniając zalecenie dotyczące decyzji Komisji Gospodarczej i Monetarnej,
- uwzględniając art. 105 ust. 6 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że art. 42 rozporządzenia (UE) nr 806/2014 (rozporządzenie w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji) przewiduje utworzenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (dalej „rada”) od dnia 19 sierpnia 2014 r. w formie agencji Unii Europejskiej;
- B. mając na uwadze, że art. 98 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje wymóg osiągnięcia przez radę pełnej zdolności do działania od dnia 1 stycznia 2015 r.;
- C. mając na uwadze, że rada ma posiadać niezależny budżet, który nie jest częścią budżetu Unii, i ma być finansowana ze składek sektora bankowego, w szczególności ze składek na wydatki administracyjne rady wpłacanych przez instytucje kredytowe, spółki dominujące, firmy inwestycyjne i instytucje finansowe, które podlegają rozporządzeniu w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;
- D. mając na uwadze, że art. 65 ust. 5 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uprawnia Komisję do przyjęcia aktów delegowanych w sprawie składek, aby określić ich rodzaj i sposób obliczania, a w szczególności składki roczne niezbędne do pokrycia wydatków administracyjnych rady przed osiągnięciem przez nią pełnej zdolności do działania;
- E. mając na uwadze, że w dniu 8 października 2014 r. Komisja przyjęła, zgodnie ze wspomnianym wyżej upoważnieniem, rozporządzenie delegowane Komisji w sprawie tymczasowego systemu rat składek na pokrycie wydatków administracyjnych Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w okresie przejściowym;

⁽¹⁾ Dz.U. L 225 z 30.7.2014, s. 1.

Czwartek, 27 listopada 2014 r.

- F. mając na uwadze, że powyższe rozporządzenie delegowane może wejść w życie pod koniec okresu kontroli przez Parlament i Radę jedynie pod warunkiem, że ani Parlament, ani Rada nie zgłoszą sprzeciwu lub jeżeli przed wygaśnięciem tego terminu zarówno Parlament, jak i Rada poinformują Komisję o braku sprzeciwu; mając na uwadze, że okres kontroli został określony zgodnie z art. 93 ust. 6 rozporządzenia w sprawie jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na trzy miesiące od dnia zawiadomienia, tj. do dnia 8 stycznia 2015 r., i może być przedłużony o dalsze trzy miesiące;
- G. mając na uwadze, że dla zapewnienia sprawnego działania rady do dnia 1 stycznia 2015 r. konieczne jest jak najszybsze wprowadzenie rozwiązań służących jej finansowaniu, i musi to nastąpić bezwzględnie przed dniem 1 stycznia 2015 r., tak aby mogła ona pokryć pierwsze wydatki administracyjne (wynagrodzenia pracowników, infrastruktura, wydatki administracyjne i operacyjne) z własnych środków;
- H. mając na uwadze, że wyżej wspomniane rozporządzenie delegowane powinno zatem wejść w życie w 2014 r., przed wygaśnięciem okresu kontroli, o którym mowa w motywie F;
1. oświadcza, że nie wyraża sprzeciwu wobec rozporządzenia delegowanego;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji Radzie i Komisji.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL